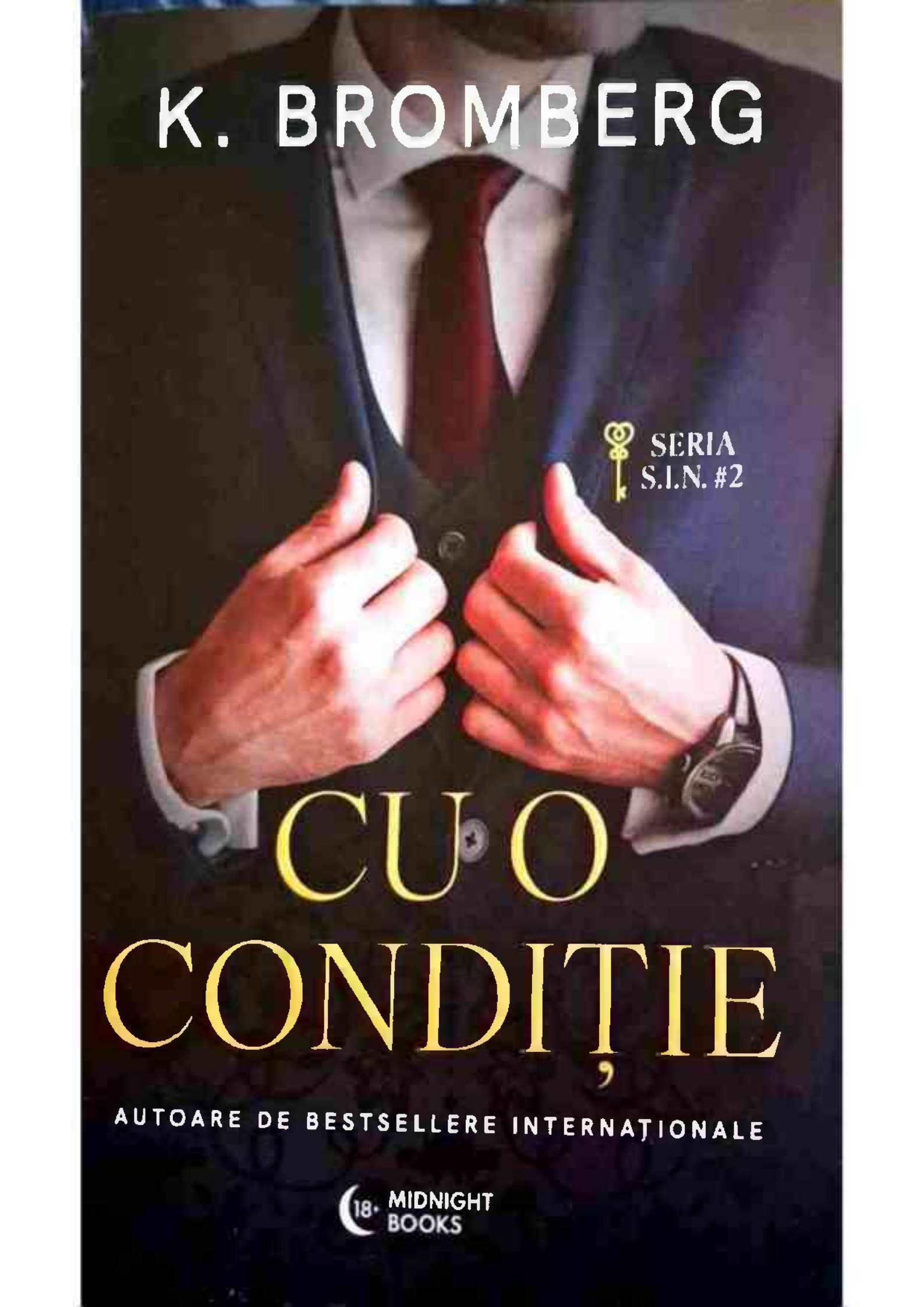

K. BROMBERG

SERIA
S.I.N. #2

CUO
CONDITIE

AUTOARE DE BESTSELLERE INTERNAȚIONALE

18. MIDNIGHT
BOOKS

K. BROMBERG

CU O CONDITIE

SERIA

S.I.N. #2

K. BROMBERG

CU O CONDITIE

 SERIA
S.I.N. #2

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2024

**Această iubire a lăsat un semn de neșters
Această iubire strălucește în întuneric
Acele mâini au fost obligate să o lase să plece, și
Această iubire s-a întors la mine...**

TAYLOR SWIFT

PROLOG

Asher

Cu cincisprezece ani în urmă

Ledger oprește motorul chiar în fața porții fermei. Luminile sunt încă aprinse în casă, ceea ce înseamnă că bunica, probabil, trage cu ochiul pe fereastră, să se asigure că am ajuns acasă înainte de ora de stingere.

Îmi schimb poziția pe scaun ca să mă pot uita la el.

Are ambele mâini sprijinite pe volan, zgomotul motorului care se răcește pătrunde prin geamurile deschise. Mă privește, îmi zâmbeste din colțul gurii și apoi râde înfundat.

Parcă în ultimele câteva ore între noi s-a schimbat totul, deși nimic nu s-a schimbat cu adevărat.

El este tot el.

Eu sunt tot eu.

Și totuși..., între noi s-a creat o legătură specială, pe care nu cred că mă așteptam s-o simt.

— Ești bine? întreabă serios, cercetându-mi chipul din ochi.

Încuviințez, surprinsă de stânjeneala care mă-ncearcă brusc, deși tocmai am făcut ce-am făcut.

— Tu?

— Da.

Acel zâmbet din colțul gurii devine unul adevărat în timp ce-și împletește degetele cu ale mele.

— Promit că data viitoare o să dau dovadă de multă pricepere.

— Și cum, mă rog, ai de gând să exersezi? întreb eu ironică.

Ridică repede ochii spre ai mei, apoi chipul i se relaxează când își dă seama că doar îl tachinez.

— Ledger?

— Da?

— A fost perfect, îi șoptesc.

Observ cum mărușul lui Adam i se ridică și-i coboară. Dă din cap.

— A fost, nu-i așa?

Îl strâng de mână și, în clipa când mă uit spre casă, văd perdelele mișcându-se.

— Trebuie să mă duc înăuntru.

— Știu. Dar mi-ar fi plăcut să mai stai.

Mă privește lung, se dă jos din camionetă, o ocolește și vine să-mi deschidă portiera. Are ceva în privire care mă face să îmi doresc să ne urcăm în camioneta lui și să plecăm.

Depart de acest oraș.

Depart de felul în care cei de-aici mă judecă.

Depart de felul în care cei de-aici mă resping.

Probabil că Ledger vede tot în ochii mei, pentru că mă cuprinde în brațe și mă trage spre el. Are pielea caldă de la aerul nopții de vară și miroase a cremă de protecție solară și a soare.

— Ne despărțim doar pentru câteva ore, îmi murmură el pe creștetul capului. Tata o să fie ocupat cu

Barbie, Bunny sau cum o chema-o, iar Buni și Pop or să doarmă.

Încuviințez, mușcându-mi buza de jos în timp ce mă uit la el.

— Ne întâlnim lângă salcie, da?

— Da. La locul nostru.

— La unsprezece și jumătate?

— Mhm.

Se apleacă și își apasă buzele pe ale mele. Sărutările lui mă fac să mă simt în toate felurile. Caldă. Dorită. Iubită. E cea mai frumoasă senzație din lume. Și, sincer, dintre cei câțiva băieți pe care i-am sărutat, Ledger este cu siguranță cel mai priceput.

Se aude scârțâitul paravanului de la ușă, urmat, după câteva secunde de o voce:

— Asher, scumpo?

— Vin, Buni, strig dând ochii peste cap.

Fac câțiva pași spre casă, mâinile mele împletite cu ale lui Ledger întinzându-se între noi cât mai mult timp posibil, până se desprind. Mă întorc cu fața la el.

— Promite-mi că o să fi acolo. La salcie.

— Cu o singură condiție.

— Care?

Își ține mâinile întinse pe lângă corp.

— Că mă vei iubi pentru totdeauna, șoptește el, înainte de a-mi zâmbi atât de luminos, încât ar putea lumina cerul întunecat.

Râzând și simțind că nimic în lume nu ar putea strica acest sentiment, mă întorc alergând spre el și-l sărut apăsător.

— Promit.

Apoi mă răsucesc pe călcâie și o iau la fugă prin câmp spre casă, strigând de bucurie. Când am ajuns pe treptele verandei, cu răsufierea tăiată, dar încă amețită, mă întorc să mă uit la el pentru ultima oară. Stă luminat de o rază de lună. Ține mâinile băgate în buzunar, spatele sprijinit de bancheta camionetei și se uită direct la mine, cu acel zâmbet încă pe buze.

Trimit încă un sărut în direcția lui, convinsă că așa îl voi vedea întotdeauna. Iubitul meu luminat de lună, care-mi spune că mă va iubi pentru totdeauna.

CAPITOLUL UNU

Ledger

Stimați reprezentanți ai *Sharpe International Network*,

Vă scriem în calitate de Membri ai Consiliului *Local Cedar Falls* pentru a obiecta cu privire la anumite aspecte legate de recenta achiziție și exploatarea actuală a clădirii *The Retreat*. Deși prețuim libera inițiativă, îi prețuim, în egală măsură, și pe cetățenii orașului nostru și mijloacele lor de trai. În încercarea dvs. de a transforma în complex, de a comercializa și de a distruge spiritul orașului nostru, multe dintre micile întreprinderi esențiale în comunitatea noastră de generații întregi sunt în pericol, acum, să dispară, din pricina mentalității dvs. de afacere de mari dimensiuni.

În cererea inițială pentru autorizația de exploatare condiționată, depusă pe 13 februarie consiliului nostru municipal, *Sharpe International Network* a afirmat că acest complex va crea posibilitatea unor noi locuri de muncă și va contribui la stimularea economiei noastre. Niciuna dintre promisiunile făcute nu a fost respectată până la data conceperii acestei scrisori. Toate contractele semnate până în prezent de S.I.N. au fost atribuite unor firme din *Billings* și din alte părți. Nu însă și din *Cedar Falls*.

Deși înțelegem că afacerea pe care o reprezenta trebuie să rămână profitabilă, orașul nostru trebuie să-și protejeze cetățenii și modul lor de viață. Consiliul municipal a decis că va acorda un certificat final de exploatare doar după ce va fi îndeplinită următoarea condiție: unul dintre membrii fondatori din consiliul de administrație al firmei dumneavoastră trebuie să rămână în Cedar Falls două luni, pentru a supraveghea proiectul. Considerăm că, fiind aici, veți înțelege importanța respectării promisiunilor făcute și veți înlesni comunicarea dintre consiliul municipal din Cedar Falls și respectivul membru fondator, în funcție de necesități.

Până când această condiție nu este îndeplinită, nu vi se va acorda nici recepția finală, nici certificatul de exploatare.

Cu stimă,

Consiliul municipal Cedar Falls

— Sper că glumesc, spun râzând, cu e-mailul deschis pe laptop, și mă uit la frații mei. Distrugem spiritul orașului? Ce porcărie. După finalizare, The Retreat va dezvolta turismul în Cedar Falls. Mai multe oportunități de afacere. Tot felul de lucruri care le vor stimula economia.

Știam că achiziționarea proprietății în acest loc anume a fost o decizie proastă.

Dar ce-a fost făcut e bun făcut. Frații mei habar nu au ce s-a întâmplat cu ani în urmă. Și intenționez ca lucrurile să rămână așa.

— Se pare că ei nu sunt tocmai de acord cu tine, spune Ford de pe scaunul său aflat de cealaltă parte a mesei de conferință.

Stă cu picioarele sprijinite pe masă, mâinile împreunate la ceafă și recitește mesajul de pe propriul laptop, cu ochii mijii.

— Și de ce nu contractăm furnizori locali?

— Pentru că firmele locale nu sunt suficient de mari pentru a face față. Nu sunt de calibrul de care avem noi nevoie, îmi dau eu cu presupusul. Întrebați-o pe Hillary, îi spun, Hillary fiind managerul nostru de proiect de la fața locului. Ea are toate răspunsurile.

— Putem să o întrebăm câte dorim, spune Ford, dar asta nu va rezolva problema.

— Și nici nu-i va împiedica să ne țină în șah cu autorizațiile, adaugă Callahan.

Mă uit la Ford și apoi la fratele nostru, Callahan, care stă în picioare lângă peretele din sticlă al sălii noastre de conferințe și se uită la mine cu aceeași expresie pe care o are Ford.

Suntem trei bărbați aproape identici din punct de vedere fizic, dar complet diferiți în toate celelalte privințe.

— De ce naiba am acceptat să cumpărăm acest loc? bombăn, apăsându-mă cu degetele la baza nasului. Dureri de cap peste dureri de cap, peste dureri de cap. Credeam că proiectele noi vor fi palpitate, incitante.

— Nimic nu este palpitant sau interesant, atâta vreme cât n-o să te mai relaxezi și tu, Ledge, spune Callahan zâmbindu-mi cum numai un frate mai mic poate să o facă.

Îl ignor pe afurisit.

— Tata. Tata este motivul, spune Ford pentru a ne readuce atenția la discuție, știind al naibii de bine cât de ușor ne lăsăm eu și Callahan distrași de certurile noastre. Am vrut să-i onorăm memoria. Sau ați uitat?

Are dreptate. Am cumpărat vechiul hotel pentru a-l transforma într-o proprietate de calibrul S.I.N. în onoarea talei. Un loc în care să ne putem duce familii-ile într-o zi și să le oferim aceeași experiență de care am avut noi parte atunci când eram copii. Natură. O perspectivă diferită asupra lucrurilor. O perioadă ca să ne deconectăm o vreme. Eu? Să mă deconectez? Iisuse, fac urticarie numai la gândul de a sta mai mult de o oră fără telefon. Undeva unde eu și frații mei să putem fi o familie, nu doar parteneri de afaceri, unde să ne amintim de vremurile când eram copii.

Dar cine ar fi zis că orașul în care ne petreceam câteva luni în fiecare vară ne va îngreuna într-atât planurile?

— Nu poate să le spună cineva că ne vom respecta promisiunile? întreb eu. N-ar fi suficient? Două luni în orașelul acela de provincie pot face un adult să-și piardă mințile.

— Da. Uitasem. Tu erai singurul pe care nu-l încânta niciodată ideea, spune Callahan dându-și ochii peste cap. Băiatul de bani gata Ledger n-avea ce căuta la țară.

— N-am nimic cu mersul la țară, dar, Iisuse, nu puteam să alegem și noi un loc mai modern? Unul în care să existe mai multe atracții decât Strada Principală?

— Montana este o locație la modă în momentul ăsta, spune Ford, ridicând din umeri.

— Da. Da, dau din mână în direcția lui.

Știu că are dreptate. Dar... nu este New York! E prea departe de orice! Ultima dată când am fost acolo am trăit o experiență pe care îmi doresc să o uit!

— Prietene, îți plăcea locul ăla atunci când eram adolescenți, spune Ford.

Așa e.

Îmi plăcea.

Până când nu mi-a mai plăcut.

— La naiba, a fost singurul loc în care tata ne permitea să fim adolescenți, nu prinții Sharpe.

Callahan își încrucișează brațele la piept și își drege glasul. Împunsătura de durere. O simțim cu toții. Senzația de gol lăsată de tatăl nostru are încă dimensiuni colosale.

Zâmbesc, cu gândul la primele mele amintiri din Cedar Falls. Zilele lungi în aer liber și nopțile târzii în pădure. Cum tatăl nostru, Maxton Sharpe, dădea drumul frâielor strânse în care ne ținea pe toți trei, datorită faptului că era un oraș mic și credea că acolo n-o să dăm de necazuri. Și, totuși, am dat. Libertatea pe care am avut-o acolo era incomparabilă cu rigoarea școlilor private și cu reputația impecabilă necesară acasă.

Reputația care ne-a făcut să plecăm de acolo repezător, acum cincisprezece ani, fără să ne mai uităm înapoi.

Nu că frații mei ar fi știut ceva.

— Pescuiam și mergeam în drumeții și beam bere...

— Multă bere, spune Ford, și știu că ne-am reamintit cu toții cum mituiam personalul tatălui nostru să ne cumpere de băut.

— Și să nu uităm toate fetele de la țară, adaugă Callahan, cu un zâmbet încrezut. Căutau cu disperare băieți de oriunde, numai de acolo nu, crezând că suntem mult mai sofisticăți decât eram în realitate.

— Ah, vremurile bune de altădată, murmur eu.

— Era o fată, spune Ford. Cum o chema? Ashlyn? Ashley?

— Asher, murmur eu, trecându-mi o mână prin păr.

Asher Wells.

O altă împunsătură de durere, dar din motive complet diferite.

— Doamne. Nu i-am mai auzit numele de ani buni. Dar mint.

Nu a fost ea prima persoană la care m-am gândit atunci când frații mei au venit la mine cu ideea de a cumpăra hotelul? Asher, fata care mi-a frânt inima prima dată. Care m-a făcut să trag prima sperietură adevărată. Și cea care constituie unul dintre singurele secrete, până în ziua de azi, păstrat față de frații mei.

Un secret atât de vechi și îngropat atât de adânc, încât nu are rost să-l aducem în discuție acum.

Iisuse.

Asher. Iubita mea din lavandă.

Parcă o văd întinsă sub salcie, frunzele încâlcite în păr și ochii scânteind ca focul.

— Asher. Așa e, pocnește Ford din degete. Singura femeie, din câte îmi amintesc eu, care ți-a plătit-o cu aceeași monedă și ți-a frânt inima înainte să apuci tu s-o frânghi pe-a ei, spune Ford. Sau de la care ai învățat arta de a nu te atașa prea mult.

— Mda, dau ochii peste cap. Doar pentru că am ales să mă întâlnesc cu cineva fără să mă leg de ea, ca tine, nu înseamnă că sunt un nemernic, îi replic lui Callahan.

— Nu un nemernic. Doar..., *Ledger în sine, râde Callahan.* De ce s-a despărțit de tine? Că nu-mi mai amintesc... Scula prea mică?

Izbucnesc în râs și Ford, și Callahan. Eu clatin din cap și-njur:

— Du-te-n mă-ta!

Următorul subiect, vă rog.

— Crezi că trăiește și acum în Cedar Falls? întrebă Ford abrupt.

— Mă îndoiesc. Abia aștepta să plece naibii din orașul ăla.

Și sper că a făcut-o.

— Bun. Destul cu amintirile despre cele două minute în care ți-ai pierdut virginitatea și despre biata fată, care a fost nevoită să îndure acele câteva momente, scurte și trecătoare, spune Callahan, câștigându-și o înjurătură tăcută, din degetul mijlociu. Cum gestionăm situația cu cererea asta de rahat?

— Ne-au dat șah. Nu avem de ales decât să ne conformăm, spune Ford.

— Ați verificat cu avocații? Au voie să adauge clauza asta? întreb eu.

— Pot face ce vor ei, spune Callahan. Ne-am confruntat cu cerințe stricte și în cazul proiectului Santa Fe și, după ce am pierdut bani luptând cu primăria, în instanță, tot am fost obligați să ne conformăm.

— Băga-mi-aș, murmur, cu gândul la termenele de construcție și la planurile pentru marea inaugurare. Două luni ca să obținem certificatul de exploatare înseamnă că vom întârzia. Treaba asta o să ne coste. Va trebui să amânăm marea inaugurare. Să ne luăm o perioadă de tampon, *pentru orice eventualitate*.

— E doar un obstacol, spune Ford, pragmatic ca întotdeauna. În orice proiect ne împiedicăm de așa ceva.

— Este o cerere ridicolă, părerea mea.

— Așa zici tu. Oricât de ridicol ar fi, am achiziționat deja proprietatea. Sunt milioane de dolari în joc, nu prea avem de ales, nu? întreabă Callahan.

— Suntem prea ocupați. Niciunul dintre noi nu-și permite să piardă două luni în momentul de față.

Îmi trec o mână prin păr.

— Pentru asta angajăm manageri de proiect și directori de construcții. Trebuie să găsim o soluție. Nimic mai mult.

Callahan se uită la mine ca la un copil încăpățânat.

— Și ce anume propui tu să facem, pentru că aruncarea cu banii în ei — ceea ce sigur vei sugera drept soluție — nu va avea alt efect decât să ne facă să părem și mai nepăsători decât părem deja.

— Sau mai vinovați, exact cum ne acuză c-am fi, încheie Ford în locul lui.

— Și atunci? Care-i soluția? Să angajăm toți oamenii din oraș? Fie! Hai să o facem, spun eu. Să nu provocăm închiderea magazinelor de pe Strada Principală? Nu e vina noastră dacă se întâmplă. Noi vindem turism. Ce treabă avem noi dacă se închid brutăria sau feroneria? Vreau să spun, scrisoarea este pur și simplu absurdă.

— E ce e, bombăne Ford

— Ce ne spunea mereu tata? Întreb eu. Să ne situăm într-o poziție de putere. Deci, cum facem asta? Ce ne va pune în avantaj?

— Mergem la Cedar Hills două luni, spune Ford decis.

— Greșit, îl corectez eu, aruncând o nouă privire peste e-mail înainte de a închide laptopul. Se numește Cedar Falls. Și, dat fiind că acolo o să locuiești în viitorul apropiat până când se va rezolva problema, ar fi mai bine să înveți numele orașului.

— Eu? Iatră Ford, ridicând din mâini a capitulare. Nu se poate. Chestiunea este în întregime în sarcina ta, Ledger.

— Ba pe dracu'!

Mă uit la frații mei, când la unul, când la altul. Zâmbetele li se lărgesc pe chip.

— Nici mort.

Mă ridic de pe scaun și mă îndrept spre peretele de sticlă de unde tocmai s-a-ndepărtat Callahan, și-apoi mă-ntorc cu fața la ei.

— În niciun caz, spun eu, în timp ce, spre uimirea mea, situația începe să prindă contur.

Le știu programul de lucru.

Proiectele în care sunt angajați.

Obligațiile pe care nu le pot lăsa baltă, la jumătate.

Dar am jurat că nu voi mai călca niciodată în acel oraș.

Callahan hohotește ca lupul la mine în clipa în care vede pe fața mea că-mi dau seama. *E rândul meu.*

— Ce-a fost expresia aia? mă tachinează el.

— Uite cum stau lucrurile. Îmi plac toate locațiile. Urban. Tropical. La țară. Dar nu s-ar potrivi mai bine...

— De când îți place ție la țară? întreabă Ford.

— Îmi plăcea. În adolescență.

— Ha. Dar acum, cu Rolex-ul la încheietură și pantofii tăi de firmă, ești prea bun pentru așa ceva?

— Proiectul ăsta ar fi mai potrivit pentru unul dintre voi, sunteți mai familiarizați cu... zonele mai puțin urbane.

Iisuse, te rog, salvează-mă de chinul ăsta! Sigur, ce-a fost a fost, dar nu e un loc unde să-mi doresc să mă întorc. Da, a fost grozav când eram adolescent. Este locația perfectă pentru clientela noastră în căutare de refugiu? Bineînțeles că da. De aceea am și cumpărat proprietatea.

Dar cu siguranță nu este ceea ce îmi place mie acum.

Trecutul este ultimul lucru pe care vreau să-l dezgrop, indiferent dacă Asher Wells a plecat de mult de acolo sau nu.

— Care-i problema? întreabă Callahan, luând un bob de strugure de pe platoul de fructe aflat în centrul mesei. Să petreci două luni în Montana nu face parte din planul pentru zece ani al lui Ledger?

Ford își înăbușă un hohot și se uită la Callahan.

— Sunt sigur că am putea trece asta între punctele „Nu mă căsătoresc până la patruzeci de ani” și „Vreau un articol dedicat în întregime mie în revista *Forbes*.”

— Când te gândești că nu vrea să apărem și noi în articol!

Callahan oftează și clatină din cap întristat, vezi Doamne, amuzându-se, în mod evident, pe seama mea.

— Încă mai ai planul pe zece ani, nu?

— Normal că da, spune Ford.

— Voiam să fiu sigur. Nu eram sigur dacă a trecut deja la planșele cu starea de spirit sau cum se numește chestia aia care se face acum.

— Planșa visurilor, Callahan. Ține și tu pasul cu vremurile.

Ford râde pe-nfundate.

— Sunteți doi nemernici, murmur, amuzat, în sinea mea, de glumele lor.

Cu nici cincisprezece luni în urmă, relația noastră era cu totul alta, starea de spirit cu totul alta, eu și Ford împotriva lui Callahan. Dezamăgire. Furie. Resentimente. Emoții rămase nerezolvate după moartea tatălui nostru, care amenințau să ne despartă.

Pe când acum... Acum ne facem reciproc „nemernic” și „ticălos” râzând, conștienți că legătura dintre noi este mai strânsă ca niciodată.

— Da. Ai dreptate. Suntem niște nemernici, se strâmbă Callahan, întorcându-se spre mine, cu o expresie amuzată pe chip. Ai trecut de la liste de planificare la planșe de visuri acum?

— Duceți-vă dracului amândoi, spun, luptându-mă cu un zâmbet.

— Vezi, nu neagă, spune Ford.

— Observ, continuă Callahan.

— Nu există nicio planșă cu visurile de viitor, susțin eu.

— Dar planul pentru zece ani îl ai ascuns pe undeva, nu-i așa? Cu toate obiectivele și visurile desenate frumos și așa mai departe, întreabă Ford. E sub formă de listă sau schemă pe etape? Sau ai făcut câte un poster cu fiecare element și ți le-ai lipit pe pereții biroului de acasă?

— Eu votez pentru postere. Lamine. Lucioase și...

— Sunt încântat că alt motiv să faceți mișto de mine nu găsiți, spun, mișcând indiferent din mână.

— Nu e singurul, spune Callahan. Adevărata distracție va fi să vedem cum te obișnuiești tu cu ritmul vieții la țară, în Montana.

— Șaizeci de zile, silabiseste Ford. Adică foarte mult timp pentru tine departe de jungla din beton și de planuri cu structuri aprobate.

Șaizeci de zile.

Băga-mi-aș.

În lumea mea, asta înseamnă o eternitate.

CAPITOLUL DOI

Asher

Îmi atrage atenția de cum pășește înăuntru, la Hank's.

Atrage?

La naiba, mai degrabă o impune.

Prin lumina slabă din bar reușesc să disting un cap brunet, niște umeri lați și haine scumpe. Are o postură indiferentă, care spune că nu-i pasă cine se uită la el, mai ales că îi place atenția.

Iar localnicii se holbează. Îl măsoară din priviri. Se întreabă ce naiba caută într-un bar din Junction City, când sunt altele, mai elegante – conform standardelor de provincie –, pe autostradă, în Cedar Falls.

Îl studiez de la locul meu, din spatele barului, așteptându-mă să se răsucească pe călcâie și să plece, dorindu-mi, în același timp, în secret, să o facă. Are ceva – aerul autoritar, încrederea în sine, ceva *familiar* ce nu pot identifica... Îmi captează toată atenția.

Am avut destule probleme în viața mea cu bărbații ca el.

E doar un client, Ash. Îi hrănești egoul. Un ego care, cel mai probabil, se bucură de reacția ta. Încetează să te mai holbezi.

De data asta ascult de propriul avertisment – nu se întâmplă prea des –, îi întorc spatele și mă apuc să usuc paharele abia scoase din mașina de spălat vase.

Dar îl simt, din clipa în care se așază la bar. Îi simt greutatea privirii și parfumul discret, dar scump, al apei sale de colonie.

Și da, știu că este scump. Pentru că din când în când i-am mai ținut locul celei mai bune prietene, Nita, și știu să fac diferența între un parfum de la un magazin de cartier și unul de lux. Junction City se află la periferia orașului Cedar Falls, poarta de intrare în zona de agrement pentru oameni avuți. Pârtii de schi de o parte a orașului, râuri și lacuri de cealaltă parte și o mulțime de locuri pitorești numai bune de făcut poze pentru rețelele sociale. Se opresc la Hank's Bar să bea ceva pe fugă și să experimenteze atmosfera de oraș mic, ca să se plângă că nu avem Cristal sau alte rahaturi sofisticate. Așa că, da, bărbatul din spatele meu poate fi chipeș și mai mult ca sigur este fermecător ca naiba, dar am făcut asta și știu cum e, nu mersi. Flirtul, numărul de mobil lăsat pe un servetel, promisiunea că ne vom simți bine cât timp e în oraș.

Uneori accept oferta, doar pentru că atunci când ai trăit toată viața într-un singur loc nu prea ai de unde alege. Alteori, doar zâmbesc și suport flirtul, știind că weekendul de sex (uneori) amețitor și a mă *preface* că sunt una de-a lor nu merită întotdeauna golul care rămâne după ce a plecat.

Pentru că, în ciuda promisiunilor, ei nu sună niciodată.

Niciodată.

— Cred că orașul pe care îl căutați este la vreo treizeci de kilometri în direcția aceea, spun, făcând semn în direcția Cedar Falls, fără să mă întorc cu fața la el.

— Și de unde știi ce cauți?

Simt amuzament în vocea lui. Și mai e ceva, ceva care m-a făcut să ezit.

— Nu te oprești în Junction City decât dacă ești localnic sau dacă ești... disperat, spun, continuând să usuc paharul.

— Poate că eu nu sunt ca toți ceilalți.

— Asta rămâne de văzut, murmur și îmi șterg mâinile pe un prosop.

— La fel și posibilitatea de a primi ceva de băut în locul ăsta, se pare.

Râd tăios, întorcându-mă cu fața la tipul ăsta arogant, impresionată de replica lui. Dar când îl văd, restul cuvintelor îmi mor pe buze.

Rămân blocată acolo, în spatele barului, clipind năucă. În fața mea se află bărbatul care a fost cândva băiatul care mi-a furat inima.

Și care apoi mi-a frânt-o într-un milion de bucăți.

Iubitul meu luminat de lună care-mi spunea că mă va iubi pentru totdeauna.

Dar persoana din fața mea nu mai este un adolescent. Niciun pic. Este incontestabil un bărbat din cap până-n picioare, care a devenit și mai atrăgător cu vârsta. Buclele negre sunt definite cu ajutorul unui produs de păr. Ochii, vicleni și distanți. Îmi zâmbesc într-un mod care-mi înmoaie genunchii, dar înlemnesc imediat când văd în ochii lui de chihlimbar o străfulgerare. M-a recunoscut.

Ledger Sharpe.

Un nume pe care nu l-am uitat niciodată..., deși mi-aș fi dorit.

— Asher?

În vocea lui regăseam același șoc pe care-l simt și eu. Aruncă priviri când în dreapta, când în stânga – ca și cum s-ar aștepta să mai fie cineva acolo –, înainte de a mă privi în ochi.

– Ce..., ce naiba cauți tu aici?

– Ledger, șoptesc abia auzit, încercând să-mi vin în fire. Eu... ce... ăăă.

De ce?

De ce ești aici?

De ce mă încercă atâtea emoții revăzându-te – emoție, furie, surpriză, rușine, dor –, în ciuda anilor care au trecut?

De ce ești și mai chipeș acum?

De ce ai plecat fără un cuvânt?

De ce te-am lăsat să-mi frângi inima?

– Iisuse!

Își trece o mână prin părul care se aranjează exact la loc, se uită la mine, clătinând abia schițat din cap, cu gura căscată de uimire.

– Aș fi băgat mâna în foc că ai...

– Că am... ce? Că am plecat de mult de aici? întreb.

Râd înfundat, autoironic. Și, uite așa, mă trezesc din nou în noaptea aceea. Retrăiesc evenimentele care mi-au schimbat viața și resimt cicatricile pe care le-au lăsat în urmă. Care mi-au sfâșiat sufletul. Ridic garda.

– Da, știi cum suntem noi, oamenii simpli. Nu plecăm niciodată.

Zâmbesc încordat, deși inima îmi bubuie în piept. Umilința e încă aici, chiar și după atâția ani, stânjenala pentru că am simțit ce am simțit este încă reală. Nu-mi vine să cred că Ledger Sharpe se află în fața mea.

Noapte de noapte pentru asta mă rugam – să se întoarcă. Dar se întâmpla acum cincisprezece ani.

Viața s-a schimbat.

Eu m-am schimbat.

– Știi ce? Eu plec.

Se ridică brusc de pe scaunul pe care tocmai se așezase, cu un zgomot care atrage și mai multe priviri. *El e supărat? Ce mama dracului?! Și totuși, dintr-un motiv greu de explicat, mă cuprinde un sentiment de panică.*

– Ledger. Așteaptă. Nu pleca...

În vocea mea se simte o disperare nelalocul ei, și urăsc să mă aud vorbind așa.

Și urăsc chiar mai mult să mă simt așa.

Încruntă fruntea, fără să priceapă de ce îi cer asta – ca și mine, de altfel –, dar se lasă încet înapoi pe scaun, fără să-și dezlipească ochii dintr-ai mei. Zumzetul conversațiilor din bar se aude din nou; clienții se întorc la treburile lor, deja plictisiți de orice s-ar întâmpla între noi.

Numai că eu nu sunt plictisită.

Sunt captivată, luptându-mă cu ideea că-l revăd după atâta vreme și mi-e greu să procesez tumultul de emoții care m-au copleșit. Câteva clipe, ne studiem în tăcere unul pe celălalt; nu pot decât să presupun că și el își amintește totul despre trecutul nostru.

Expresia începe să i se mai înmoaie, în ciuda tensiunii care nu-i părăsește umerii.

– Parcă s-a întâmplat ieri, nu-i așa? spune în cele din urmă, dar tonul poartă semnul unei umbre, al unei neliniști.

Aproape ca și cum nu știe cum să se comporte, deși atunci când a intrat în acest bar, cu câteva momente în urmă, era un bărbat extrem de încrezător.

— Așa e, murmur eu.

Revăd imaginile cu ochii minții. Primele săruturi. Prima iubire. Tot felul de prime dăți din acea ultimă vară plină de râsete și de viață, de promisiuni și speranțe pentru viitorul nostru. O vară în care am simțit pentru prima dată în viață că înseamnă totul pentru cineva.

Între noi se așterne o tăcere plină de neliniște. Din cele pe care o provoacă anii de distanță și de viață trăită — când cunoști persoana care a fost, dar nu și pe cea care se află acum în fața ta.

Ochii aceia ai lui de chihlimbar m-au cucerit întotdeauna. Aceiași ochi care mă privesc acum, punându-mi întrebări la care nu cred că știu răspunsul, și dacă el ar fi capabil să le exprime în cuvinte.

Îmi dreg glasul.

— Ce dorești să bei? întreb ca și cum ar fi un client oarecare.

Trebuie să-mi împiedic gândurile să alunece prea departe, într-un trecut pe care nu-l putem schimba. Un trecut care doare de prea multă vreme.

— Ce beri artisanale aveți la draft? întreabă el.

— Avem doar bere locală. Sunt sigură că nu se ridică la standardele tale...

— Adică?

Încruntă din sprâncene.

— Adică tipii ca tine, cu *pedigri*, preferă rahaturile scumpe, spun pe un ton mușcător.

Acel cuvânt îmi va rămâne pentru totdeauna întipărit în minte.

— *Pedigri*?

Iau un pahar și îl usuc din nou, pentru că simt nevoia să-mi țin mâinile ocupate cu ceva, orice. Furia care m-a cuprins începe să se transforme în durere.

— Exact. Nimic obișnuit sau banal nu va fi suficient pentru tine.

Râde încet, dar mă privește cu ochi curioși, lăsându-se pe spate, cu capul înclinat. Își încrucișează brațele peste piept. Bănuiesc că este un bărbat inteligent. Chiar își imaginează că timpul ar putea șterge durerea, după tot ce s-a întâmplat? După vorbele care s-au spus, după nesiguranța de sine și umilința pe care mi le-a provocat?

Într-adevăr, nu a fost el cel care le-a pronunțat, dar le-a aprobat.

Însă mai contează? Au trecut... cât? Cincisprezece ani? *Ce-a fost, a fost, Asher. Uită.*

Nu ne dezlipim privirile; apoi dă din cap subtil, părând să sugereze că se bagă, dacă așa vreau să joc.

— Insinuezi că mă consider prea bun pentru un Coors Light și, prin urmare, prea bun pentru un loc ca ăsta, în general.

E o declarație. Nu o întrebare. Iar privirea pe care mi-o aruncă îmi spune că acceptă orice bătălie e pe cale să se dezlănțuie între noi.

— Nu mi se pare că a fost așa înainte, nu? Și al naibii de sigur că nu este așa acum.

Mincinosule. Este primul lucru care-mi vine în minte.

Ce-a fost a fost. Este al doilea.

Inspir adânc, hotărâtă să merg pe a doua opțiune, deși nici n-am început și deja mi-e greu. Cicatricile se estompează, dar rana poate fi încă adâncă.

— Nu vreau să insinuez nimic. Am învățat pe pielea mea cum sunt bărbații ca tine.

— Bărbații ca mine?

Ridică o singură sprânceană, cu o expresie derutată pe chipul frumos.

— Nu-mi amintesc să fi avut atâtea prejudecăți înainte.

— Pfff. Și eu care credeam că nu-ți mai amintești de mine deloc.

Tresare.

— Că nu-mi amintesc de tine? pufnește uimit, îngustând ochii. După tot ce am trăit împreună? După iadul prin care am trecut? Cum poți să...

— Iadul prin care ai trecut tu? aproape că urlu. Ce zici de...

Din spatele barului se pornește un scandal, cu strigăte și zgomot de sticle care se sparg. Dau să mă duc să-i potolesc, dar Hank este deja acolo, împiedicând doi dintre clienții obișnuiți să se bată. Îi cunoaștem cu toții după nume, nefiind prima dată când se încing lucrurile între ei.

Profit de momentul de pauză și de distanța care mă desparte de Ledger, nu prea mare, ca să încerc să mă lămuresc și să-mi adun gândurile.

Iadul prin care l-am făcut să treacă?

Ultima dată când l-am văzut pe Ledger Sharpe a fost în noaptea în care i-am dat virginitatea mea. Adică noaptea în care credința mea naivă, că toți oamenii sunt considerați egali, a fost spulberată.

Strâng ochii și inspir adânc.

Furia mea, sarcasmul ca să-mi ascund durerea — la naiha, însăși direcția în care a pornit conversația noastră — nu ne vor duce nicăieri. Nu că mi-aș dori să ducă undeva. Dar, în același timp, nu pot să neg emoțiile pe care mi le-a trezit să-l văd.

Dă-i drumul. Fii drăguță. Politicoasă. Discută despre mărunțișuri. Apoi dă-i berea și lasă-l să dispară din nou din viața ta.

Din nou.

Mă observă în timp ce mă întorc spre el.

— Uite cum stau lucrurile. Este totul în regulă. Noi doi avem un trecut, evident. Dar mai bine să lăsăm totul așa cum este.

Schitez un zâmbet încordat, pe care nici nu mă aștept să-l creadă.

— Ce zici? De acord?

Pufăie neconvingător, cu ochii încărcăți de o nemulțumire vădită.

— Sigur. Bine.

Ridică impasibil din umeri.

— Dar mai întâi îmi explici ce înțelegi prin „bărbații ca mine”. Pentru că ultima dată când ne-am văzut, mi s-a părut că *bărbații ca mine* îți plac.

Touché.

Îmi plăcea.

Încă îmi place.

M-aș minți pe mine dacă aș spune contrariul, și totuși, *bărbații ca el* sunt motivul pentru care mi-am trăit toată viața mea de adult încercând să dovedesc că sunt de ajuns așa cum sunt eu. Că sunt mai mult decât o fată fără mamă și fără viitor. *Bărbații ca el* au fost cei care m-au dat la o parte pentru că nu îndeplineam standardele Sharpe.

Gândurile mi-o iau razna pe măsură ce amintirile îmi reînnoiesc furia. Nu te înfuria. Ignoră durerea. S-a întâmplat cu ani în urmă. Dar este mult mai ușor să mă ascund în spatele furiei și să o folosesc drept scut, decât

să recunosc că, văzându-l, s-au redeschis răni pe care le credeam vindecate, uitate.

Îmi dreg glasul.

— „Bărbații ca tine”, spun regăsindu-mi echilibrul pe care privirea lui neclintită îl dă mereu peste cap. Care se cred prea buni pentru acest bar, pentru acest oraș, pentru oamenii de aici..., poate chiar pentru acest stat, dar din cine știe ce motiv, spre uimirea tuturor, se află în acest bar.

— Nu din proprie inițiativă.

— Bineînțeles că nu. Tocmai mi-ai dovedit că am dreptate. Și, că tot veni vorba – fac semn din bărbie în direcția ușii și îmi sprijin șoldurile de tejgheaua din spatele meu –, ușa e într-acolo.

— Asher Wells vorbește pe șleau acum? Asta e o noutate, spune el prefăcut surprins și, pentru prima dată, văd o urmă a personalității de care inima mea de adolescentă era îndrăgostită nebunește.

— Nu mai sunt persoana pe care o cunoșteai. S-au schimbat multe, Ledger.

— Observ.

Umbra unui zâmbet îi apare pe buze.

Este îngâmfat și arogant și, Doamne, i se potrivește de minune. Se vede pe el acum încredere în sine, faptul că știe cine este și că nu-și cere scuze pentru asta.

— Îmi place schimbarea. Îți prinde bine...

— Nu, nu-ți place, strâmb din nas și îmi încrucișez brațele peste piept, în defensivă. Mă crezi o scorpie – ceea ce, ca să știi, chiar sunt. Și pe bună dreptate. Și sunt sigură că ai călcat pe urmele tatălui tău, alegând să fii un nemernic ori de câte ori ai chef, pur și simplu pentru că îți permiți. Sau încă mai faci ceea ce ți se spune? Încă mai ai nevoie de laudele lui tati? Să fii cel

mai bun dintre cei mai buni, altfel nu vei fi considerat suficient de bun?

Mă pierd cu firea și divaghez incoerent, incapabilă să mă opresc. În situația asta, ori rănesc, ori las să fiu rănită. Iese la iveală tot ce mi-am dorit să spun cândva, fiindcă aceasta ar putea fi singura mea ocazie.

Dar sunt atât de prinsă în sentimentele mele, încât nu mă opresc nicio clipă să mă întreb ce e cu grimasa de pe chipul lui.

— Hei, Ash. Îmi mai aduci una, scumpo? întreabă unul dintre clienții obișnuiți, aflat de cealaltă parte a barului.

— Imediat, Larry.

Mă îndepărtez să-i torn berea lui Larry, recunoscătoare pentru acest răgaz. Poate că Ledger renunță și se întoarce de unde a venit, cât timp nu sunt atentă.

— Nu sunt sigur că pricep despre ce vorbești, cred că-mi lipsesc niște informații.

Sau poate că nu. Vorbește rece, cu o postură înțepată.

L-am enervat.

Foarte bine.

E doar o mică parte din ceea ce merită.

Îl măsoar din priviri, cu dinții strânși și mâinile încheștate. De ce permit amintirii aceleia să mă afecteze chiar și acum? S-a întâmplat cu multă vreme în urmă. S-a terminat de mult.

— Știi ce? Ai dreptate. Nu meriți furia mea, spun în cele din urmă, urându-mă, pentru că, de fapt, am un milion de întrebări pe care aș vrea să i le pun.

De ce ai plecat și nu te-ai mai întors?

De ce nu m-ai sunat?

A fost minciună tot ce mi-ai spus?

De ce l-ai lăsat să te sfâșie așa?

Ajunge, Ash. Gata cu întrebările. Gata cu furia. Nu te mai las să uiți ce ți-ai promis cu doar câteva minute în urmă – că ce-a fost a fost.

Aceasta este prima impresie pe care vrei să i-o lași despre cine ești și ce ai făcut cu viața ta? Dacă vrei să pari instabilă psihic, ai reușit.

Adună-te, chiar dacă asta te omoară.

– Ai dreptate. Cred că nu merit furia ta.

Mă privește în ochi și ceva se înmoaie în mine când îl aud. Pentru că mi-a oferit o porțiță de scăpare să-mi justific cumva răutățile cu care l-am împroșcat.

– Dacă aș fi știut că o să te superi așa rău că ți-am cerut un Coors Light, aș fi cerut și eu altceva. O Heineken. O Corona. Ce bere se potrivește cel mai bine cu ostilitatea pe care mi-ai servit-o?

– Nu mai râde de mine.

Zâmbește din colțul gurii, ca un puști, provocându-mi și mie un început de surâs. Ceea ce mă duce înapoi în timp, la înghețata de pe docuri și la săruturile care mă lăseau fără suflare.

Ai tu ceva, ceva care, până în momentul ăsta, până să te văd stând în fața mea, nu știam că încă mai atrage o parte din mine.

– Totul bine aici? mă întreabă Hank trecând în spatele barului.

Mă privește curios, apoi îl studiază pe Ledger.

– Asher te tratează cum se cuvine?

– Da. Tocmai voia să-mi toarne o Coors Light, dar mai întâi a trebuit să-mi termine de citit manifestul despre cât de mult nu-i place de mine.

Iisuse. Nu-i mai țin niciodată locul Nitei. Ultimul lucru de care am nevoie este să supăr clienții bogați și să o bag în belele cu șeful.

— Nu o lua personal, spune Hank, râzând baritonal și făcând cu ochiul spre mine. Dacă are vreo importanță pentru tine, nu-i place de nimeni.

Mijesc ochii la Hank, el râde, burta i se cutremură și se mută în capătul celălalt al barului, ca să stea de vorbă cu niște clienți dintre cei de-ai casei.

— Asher?

Ledger îmi pronunță numele de parcă mi-ar pune o întrebare, dar când mă uit spre el, expresia i se schimbă brusc. Ca și cum ar fi avut o revelație sau ar fi găsit un răspuns la o întrebare pe care nu și-a pus-o niciodată până acum.

— Ai spus ceva acum un moment. Că te-am făcut să treci prin iad.

Scutură scurt din cap și, la fel de repede cum a apărut, expresia aceea dispare.

— Cred că greșești. Că *trebuie* să discutăm despre ce s-a întâmplat...

— Nu-mi spune că greșesc, nu e cea mai bună metodă să mă faci să te plac din nou.

— Nu credeam că e nevoie să te străduiești. Înainte nu era niciodată necesar.

Încrederea pe care o afișează, tonul calm, combinat cu privirea dulce-amară din ochii lui mă împiedică să-i dau replica pe loc.

Cum este posibil să treci de la furie la nesiguranță într-un timp așa de scurt?

Tulburată și neliniștită de sentimentul care m-a cuprins deodată, mă întorc să caut un pahar curat pe

teigheaua din spatele meu, deși în fața mea se afla grămadă de pahare curate.

Sunt femeie în toată firea, pentru numele lui Dumnezeu.

Eram adolescentă.

S-a întâmplat acum o viață de om.

Eu mi-am văzut de viața mea, el, de a lui.

Mai aranjez câteva pahare, apoi iau unul și mă îndrept spre dozatorul de bere.

— Ce te aduce în oraș? Tot o excursie cu familia? Este prima dată când te-ai întors de... atunci, mi bâlbaie, concentrându-mă asupra berii și a spumei, ca să nu mă uit la Ledger. S-a schimbat orașul. Vechiul hotel a fost cumpărat și este transformat în complex. Întregul oraș este revoltat din pricina asta.

Las niște spumă să se scurgă afară din pahar.

— Stațiunea de schi este chiar mai luxoasă decât înainte, dacă îți vine să crezi. Doamnele bogate și tinerele lor, chiar mai țipătoare decât cele de care râdeam noi.

Ledger tace în timp ce eu turui, evitând contactul vizual cu el. Dar când îi așez paharul în față, îmi prinde încheietura cu mâna.

Atingerea lui.

Era o vreme când inima mea de adolescentă nu tânjea după nimic altceva.

Ridic ochii spre ai lui, fără să-mi retrag mâna. Sunt sigură că-mi citește în priviri — dorul, ceea ce ar fi putut fi —, dar nu spune o vorbă. Se limitează să dea ușor din cap, ca și cum ar înțelege, și îmi zâmbeste tandru.

— Ai rămas frumoasă, Asher. Pe puțin spus frumoasă, murmură el. Sper că ai fost fericită.

Blândețea din tonul lui aproape mă descumpănește. Mă cuprinde sentimentul acela de vulnerabilitate pe care nu vreau să îl simt, lacrimile amenință să-mi umezească ochii, dar reușesc să le resping. Am avut câteva luni grele. S-o mut pe bunica la azil. Să-l pierd pe Pop într-un mod atât de neașteptat. Să învăț să-mi asum responsabilitățile ca să pot menține Ferma de lavandă pe linia de plutire, pe când înainte bunicul se ocupa de totul. M-au strivit, toate deodată. Prea multe, într-un timp prea scurt... Compasiunea lui, sinceritatea din vocea lui mă emoționează.

— Am încercat din greu, spun eliberându-mi mâna din strânsoarea lui. Tu? Ești bine?

Încuviințează, studiindu-mă în felul lui tăcut și dezarmant.

— Încă mai pictezi peisaje nebănuite de frumoase? Mereu am crezut că într-o bună zi voi da peste unul, cine știe pe unde, și că-mi voi da imediat seama că este al tău.

— Nu. Nu mai desenez.

— Credeam că te duci la facultatea de artă. Ca să...

— S-au schimbat planurile.

— Dar era visul tău.

— Visurile se mai schimbă.

Mă uit spre ușă când intră un alt client și sunt bucuroasă de întrerupere.

— Nu mi-ai răspuns la întrebări.

— Pentru că îmi doream să aflu mai multe despre tine.

Bea o înghițitură din bere, fără să-și dezlipească ochii de la mine. Pufăie exasperat.

— Bine. Ce întrebări ai, Ash?

Îmi folosește diminutivul de parcă timpul nu ar fi trecut, de parcă am fi încă apropiați. Dar nu mă lasă inima să îl corectez.

Poate, de fapt, nici nu vreau.

— De ce ești aici?

— Mă îndreptam spre Cedar Falls, dinspre aeroport. După o zi de călătorii întârziate, m-am gândit că mi se cuvine o bere. Am văzut indicatorul *La Hank*, pararea din față era aglomerată..., așa că iată-mă.

Îmi încrucieșez brațele pe piept pufăind nemulțumită de răspunsul lui. Zâmbește.

— Nu ziceam de Hank's, și știi bine. Lasă glumele și răspunde la întrebare.

— Mereu ai fost autoritară, murmură el, arătându-mi că-și amintește de mine.

De cea care eram, mă rog.

— Știi complexul ăla mare pe care e supărată toată lumea din oraș?

Ledger ridică mâna.

— Al meu este.

Și-atunci îmi pică fisa.

— Ești S.I.N.?

— Recunosc, Onorată Instanță.

Se uită în jur ca și cum s-ar aștepta să fie nevoit să înfrunte animozitate, în cazul în care cineva l-a auzit.

— Sharpe International Network, cunoscută drept S.I.N.

Rămân năucă. Știam că tatăl lui era un om important în industria hotelieră și că era ridicol de bogat. Se vedea după locurile unde se cazau, după tot ce aveau Ledger și frații săi și după mașinile pe care le conduceau când erau aici. Dar nu știam că era vorba de S.I.N.

— Cum de nu am știut?

Ridică din umeri.

— Ne-am schimbat numele cu ceva timp în urmă și, dat fiind că s-au adunat atât de multe proprietăți internaționale în ultimii zece ani, am devenit S.I.N.

— Noi?

— Da. Noi.

Prin ochi îi trece o umbră de durere abia vizibilă, dar o surprind totuși.

— Tata s-a prăpădit acum doi ani.

— Îmi pare rău să aud.

Cuvintele mele sunt doar un reflex de politețe, în amintirile mele era un om rău.

El dă din cap în semn de mulțumire.

— Eu și frații mei conducem acum compania.

— Sper, pentru binele companiei, că nu vă mai certați la fel de mult ca înainte.

— Uneori.

Râd. E prima dată când o fac și, cumva, ușurează tensiunea dintre noi.

— Deci, ești aici, în Cedar Falls, ca să faci ce, mai precis, cu acel complex? Să liniștești mulțimea speriată doar pentru că există?

— Cam așa ceva. Primarul Grossman consideră că este necesar să stau aici în următoarele două luni, la dispoziția lui, altfel ne respinge certificatul de exploatare și ne va împiedica să deschidem.

— Aș putea să mint și să spun că sunt surprinsă..., dar, din păcate, nu este așa. Este un om lacom, care se crede mai important decât ar trebui să fie legal să se simtă, iar când se apropie alegerile...

— Minunat. Acum abia aștept.

Își dă ochii peste cap.

— Ești sigur că nu vrei să te întorci la aeroport și să fugi cât timp mai poți?

— E chiar așa de rău?

— Depinde de care parte ești.

— Tu unde te situezi, Asher? mă întrebă, însă nu știu de ce, simt că întrebarea pe care mi-o pune înseamnă mult mai mult decât dacă sunt de acord sau nu cu prezența noului complex în oraș.

Dar înainte să apuc să-i răspund, apare Nita, ca o vârtej de energie și haos, cum e ea de obicei.

— O, Doamne, spune, legându-și degrabă un șorț la brâu, în timp ce se strecoară în spatele barului. Mulțumesc. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc.

Se apleacă să mă sărute pe obraz, oferindu-mi răgazul de care aveam nevoie și nu știam.

— Ești salvarea mea. Salvarea mea, Ash.

Cred că în aceeași clipă simte legătura dintre Ledger și mine, pentru că mișcările îi încetinesc când se uită mai întâi la mine, apoi la el și din nou la mine.

— Hei, bună, frumosule, toarce ea într-un fel în care numai Nita știe, fără să pară îndrăzneată sau disperată. M-aș fi oferit să-ți aduc ceva mai dulce ca să-ți satisfac papilele gustative, dar mi se pare că Asher, aici de față, a avut deja grijă de tine cum se cuvine. Mă duc să eliberez niște mese ca să puteți termina ce aveți de terminat.

Se uită la Ledger, îmboldindu-mă deloc subtil.

Dac-ar ști...

— Nu e nevoie să pleci să eliberezi nimic, decât gându-mi șorțul și făcându-l cocoloș, pentru a-mi ține mâinile ocupate.

Simt că toate câte s-au petrecut în ultimele cinci spre zece minute m-au lovit ca o avalanșă și că, în

am nevoie de un minut de singurătate să mă gândesc, să procesez, și să... respir.

— Este totul aranjat deja.

Nita mă privește atent, întrebându-se, fără îndoială, de ce mă port atât de ciudat.

— Iar eu trebuie să plec.

— Pleci?

Ledger se ridică brusc în picioare, iar scaunul înalt scoate un zgomot puternic când zgârie podeaua.

— Da. Am înlocuit-o pe Nita cât a fost cu fiul ei la școală, la o activitate.

Îi zâmbesc încordat, cu inima bubuindu-mi tare în piept.

— Nu e locul meu..., nu lucrez aici, de fapt.

Cum se încheie treaba asta?

Să plec, pur și simplu? Să nu mă descarc cât am ocazia? Sunt sigură că vreau? Sau este deja suficient pentru mine? Oare voi avea, în sfârșit, parte de finalul de care nici nu știam că am nevoie, doar vorbind cu el?

— Asta înseamnă că mai poți rămâne să stăm de vorbă, atunci.

— Nu pot. Trebuie... am treabă, spun și o sărut pe Nita pe obraz, apoi pornesc spre magazia din spate, să-mi iau lucrurile.

Simt nevoia imperioasă de a fugi. Să fiu singură, în liniște. Două lucruri pe care mi-e imposibil să le am când prezența lui îmi întunecă fiecare gând, cum se întâmplă în clipa asta.

Tocmai am ajuns la capătul barului și la ușa de la încăperea din spate, când Ledger mă apucă de cot.

— Asher. Așteaptă. Vrei să pleci așa, pur și simplu? Fără alt cuvânt?

E oribil, nu-i așa?

Dar nu spun ce gândesc. Nu pot. Cel mai bine este să lăsăm lucrurile așa cum sunt. Mai bune. Mai stabile. Așa cum sunt.

— Trebuie să plec, spun ca să salvez aparențele, dar când mă întorc și îi întâlnesc privirea, picioarele mele refuză să se miște.

— Ești sigură?

Se apleacă ca să ajungă la nivelul meu, să mă poată cerceta din ochi.

— Sunt sigură.

Se leagănă pe călcâie. Evident, nu crede minciuna pe care-am spus-o, chiar și așa, mă lasă să cred că mă crede. Iar eu îi sunt mai mult decât recunoscătoare.

— Mă bucur că te-am revăzut, Ash.

Și iată, din nou, zâmbetul ăla strâmb. Este autentic și real, și urăsc faptul că, în ciuda trecutului nostru, o parte din mine se clatină văzându-l.

— De fapt, nu mă bucur. E mult mai mult de-atât.

— A fost drăguț să mai stăm de vorbă. Succes cu hotelul și restul.

— Nu. Nu încă.

Oftează, se uită împrejur în bar, apoi mă privește în ochi.

— Ăăă, eram niște copii, cu ochii larg deschiși și nu eram pregătiți pentru nimic din ceea ce avea să ne arunce viața înaintea. S-au întâmplat lucrurile care... s-au întâmplat. Lucruri pe care încă nu le înțeleg și pe care încep să cred că niciunul dintre noi nu le putea controla. Am putea vorbi despre trecut, am putea să stăm să ne gândim la „cum ar fi fost dacă”, însă ar fi inutil.

— Sunt de acord cu tine.

Încuviințez, deși, în realitate, îmi doresc să discut fiecare cuvânt pe care tocmai mi l-a spus.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd, Ledger.

Dau să mă îndepărtez, dar cuvintele lui mă opresc.

— Voi fi în oraș vreo două luni. Mi-ar plăcea să ieșim..., să bem ceva. Să ne povestim ce-am mai făcut.

Se uită în jos o clipă, înainte de a ridica ochii în ai mei.

— Să devenim prieteni.

Sunt sugrumată de emoții și caut cu disperare un răspuns pe care nu sunt sigură că îl știu.

— Poate.

Apăs clanta și mă uit peste umăr la el.

— Vom vedea.

Când trec dincolo de ușă și aceasta se închide, mă sprijin cu spatele de ea și scot un oftat lung.

Nu pot să mă mai văd cu el.

Nu vreau.

Ba vreau.

Rahat.

Ledger Sharpe are ceva numai al lui.

Și da, mi-a stăpânit inima cândva, dar are dreptate. Nu mai sunt o adolescentă visătoare.

M-am schimbat enorm, față de fata pe care o cunoștea cândva.

Sunt mai puternică.

Sunt independentă.

Mi-am găsit, în sfârșit, un scop în viață.

Și nici de-a naibii nu voi lăsa de data asta chipul lui frumos și un buzunar plin de amintiri să se apropie de mine suficient cât să mă schimbe.

CAPITOLUL TREI

Ledger

Împing scaunul înapoi de la biroul meu improvizat – masa din bucătăria casei pe care am închiriat-o –, îmi trec o mână peste față și oftez frustrat.

Nu pot să mă concentrez la nimic. La niciun rahat de nimic. Nu la e-mailurile la care aștept un răspuns, nu la jumătățile de oameni care vorbesc la televizorul aflat în cealaltă parte a camerei despre previziuni-record pentru turism anul acesta și, cu siguranță, nu la liniștea absolută dinăuntru și de-afară, în această casă modestă de la periferia orașului Cedar Falls.

Pentru că nu pot să mi-o scot din minte pe Asher Wells.

Și ce s-a întâmplat înainte.

Inima frântă.

Frica.

Cum mă uitam tot timpul peste umăr de fiecare dată când primeam un e-mail sau un mesaj de la ea, pe care îl lăsam fără răspuns.

Și ca să fie treaba mai încurcată, în seara asta i-am simțit furia, dar și durerea pe care încerca să o țină ascunsă. Am urmărit-o cum se lupta cu ambele și abia la jumătatea conversației noastre am înțeles că *nu știe*.

De ce am fost acuzat. De ce familia Sharpe și-a făcut bagajele și a plecat pe neașteptată masă.

De ce nu am mai vorbit niciodată cu ea.

Probabil din cauza asta era atât de furioasă. Și pe bună dreptate. Dar și eu am fost furios. Nu eu eram cel care avea cel mai mult de pierdut?

Doar așa îmi explic de ce s-a arătat așa supărată că m-a văzut din nou. Alt motiv nu văd.

Iisuse.

Clatin perplex din cap să mi-l mai limpezesc.

Nu funcționează.

Nu vrea să plece de-acolo.

Stăpână pe fiecare gând al meu.

Cât de arogant să fiu ca să presupun că încă mai simte ceva pentru mine? Putea avea o grămadă de motive să fie supărată, niciunul care să mă privească. Nu?

La fel cum am și eu o grămadă de motive să lucrez în loc să mă gândesc obsesiv la furia ei deplasată și la un trecut pe care îl credeam mort și îngropat.

Iisuse, Ledger. Vezi-ți de viața ta.

Cu un oftat și o hotărâre înnoită, citesc încă o dată e-mailul din fața mea. Dar nu trec de a doua propoziție pentru că mi-e imposibil să mă concentrez.

Din cauza ei.

Asher Wells este încă aici.

Este al dracului de aici.

Ce surpriză. Eram sigur că a plecat de mult din oraș. M-am gândit că singurele persoane din acea vară care ar fi rămas aici ar fi putut fi bunica ei și Pop. M-am stresat, apoi m-am simțit vinovat că pe adolescentul din mine l-a cuprins ușurarea la vestea că Pop a murit. Ceea

ce sună îngrozitor, având în vedere că Pop nu reprezintă nicio amenințare pentru mine acum..., dar tot mă îngrijora gândul că ar fi pe aici. Că-și va aduce aminte.

Dar în privința lui Asher m-am înșelat. Este aici. Și când s-a întors cu fața la mine din spatele barului și ochii ei în culoarea norilor de furtună s-au întâlnit cu ai mei, am fost instantaneu transportat înapoi în trecut, cu cincisprezece ani în urmă. La ultima noapte, la ultimul sărut, când stătea în lumina lunii lângă camioneta mea, cu aceiași ochi care mă priveau lung, în timp ce-mi promitea că se va întoarce și că ne vom revedea mai târziu.

Și lipsa de încredere urmată de inima frântă.

— *N-o s-o mai revezi niciodată.*

— *Tata..., cum adică?*

— *Nu-mi place să mă repet. Ai auzit perfect.*

— *O iubesc, izbucnesc eu.*

— *Gândești cu penisul, Ledger. Orice bărbat cumsecade face asta la un moment dat, dar acesta este momentul nepotrivit și persoana nepotrivită.*

Mă ridic de pe scaun.

— *Nu poți să mă obligi să fac cum vrei tu, strig.*

Într-o clipă, mâinile lui sunt încheștate în cămașa mea, chipul lui la câțiva centimetri de al meu. Vocea lui este glacială, calmă, când mi se adresează.

— *Vei face cum îți spun eu. Nu-ți voi permite să nu mă ascuți de data asta. Trebuie să te prefaci că acea fată nu a existat niciodată. Trebuie să te prefaci că vara asta nu s-a întâmplat niciodată.*

Nimic nu poate atenua amintirea sau intensitatea emoțiilor prin care am trecut în noaptea aceea. Durerea, furia, confuzia..., agonia.

Nu am greșit cu nimic... Știu asta.

Acum.

Și totuși, la naiba, stau în casa asta tăcută, amintindu-mi lucruri de mult uitate.

E o porcărie. La dracu', a trecut mai bine de un deceniu. Am avut multe iubite de atunci, multe femei care mi-au ocupat patul și timpul, astfel încât povestea adolescență de iubire dintre mine și Asher n-a fost decât un punctuleț pe radarul meu..., cu toate astea, când am văzut-o în seara asta..., la naiba, faptul că am văzut-o în seara asta m-a pus pe gânduri.

Nostalgie. Asta trebuie să fie, nu? O plimbare neașteptată pe aleea amintirilor?

Dar este mai mult de-atât, și asta mă deranjează.

Mă face să vreau s-o cunosc pe ea, cea de acum. A deșteptat în mine o atracție pe care nu o pot nega. Simt că ar fi extrem de rău pentru mine și totuși extrem de bine. Nu mă joc cu femeile, dar nici nu sunt genul care își urmărește fostele după despărțire. Mentalitatea mea dintotdeauna este *am mai făcut asta și știu cum e, nu mersi*. Cu toate astea, Asher are ceva doar al ei, ceva care m-a făcut să fiu atent la ea în seara asta. Ceva care mă împinge să vreau să o văd din nou.

— E o prostie, o afurisită de prostie, murmur către casa goală.

Adolescenta m-a stăpânit pe atunci, iar femeia care a devenit pare să-mi capteze interesul și acum.

Iau o înghițitură de bere și ies pe ușă, în curtea din spate. Oricum, nu e ca și cum aş munci. Contemplu silueta munților conturată pe cerul nopții. Stelele care ard strălucitoare deasupra capului, pe care luminile orașului în care trăiesc le înghite.

Este la fel de frumoasă cum îmi aminteam. Chiar mai frumoasă. Coama de păr castaniu este mai lungă acum. Ochii ei mari, cenușii, prea expresivi. Curbile corpului ei mai pronunțate, mai feminine decât înainte.

Evident, timpul a fost bun cu trupul ei, dar simt că tot el a înăsprit și uimirea cu care privea lumea înainte. Cred că ne-a înăsprit pe amândoi. În acea ultimă noapte petrecută împreună îmi-a fost furată inocența. Mă întreb ce i-a furat ei.

Dar odată cu vârsta vine și experiența. Înțelepciunea. Și greutățile. Adolescența timidă și inocentă care era odată nu mai există. Spune ce gândește și mi-e limpede că nu-i pasă dacă cineva se simte ofensat. Bărbia aceea, ridicată în semn de sfidare, nu exista înainte. Îmi place să o văd așa și, în același timp, sunt curios să aflu ce a determinat-o să se schimbe.

Planurile se schimbă.

Visurile se schimbă.

Nu astea au fost cuvintele ei în seara asta?

N-ar fi trebuit să mai fie în Cedar Falls. Avea visuri mari, își dorea să plece din acest oraș și avea un talent și mai mare, care o putea ajuta să ajungă unde voia. O școală de artă de prestigiu. Un apartament în marele oraș. Șansa de a experimenta viața adevărată – cu bune și rele – pe cont propriu. Nu asta își dorea? Nu la asta aspira?

Îmi duc berea la gură. Ce naiba era atât de important, încât să renunțe la visurile ei și să rămână aici?

Planurile se schimbă.

Știu asta mai bine ca oricine. Planurile chiar se schimbă.

CAPITOLUL PATRU

Ledger

Cu șaptesprezece ani în urmă

— Calmează-te, Callahan.

Arunc o privire fratelui meu, care tocmai a dat pe gât a treia bere, în mai puțin de douăzeci de minute. El mă privește fix, strivește cutia în mână, o aruncă peste umăr și mă dă la o parte.

— Da, tată.

Își dă ochii peste cap și apoi face semn uneia dintre fetele de lângă el.

— Îmi aduci una, te rog?

Scrâșnesc din dinți. A scăpat de sub control, ca de obicei. Tata a fost de acord să ne vedem de ale noastre când suntem aici – mai mult decât a fost vreodată de când mă știu. Ultimul lucru pe care-l vreau este s-o dea în bară Callahan și să se facă de râs, să afle tata și să strângă frâiele, să nu mai fim așa liberi.

Dar, desigur, e vorba despre Callahan. Greșelile sunt permise dacă e vorba despre Callahan.

Nu și dacă este vorba despre mine.

Mă uit la berea pe care o am în mână dorindu-mi din tot sufletul să pot spune la naiba și să fiu și eu ca el.

Problema? Sunt sigur că, și dacă aş face ca ei, pedepsele noastre ar fi foarte diferite.

Êşti primul meu născut, Ledger. Cel care-mi seamănă cel mai mult. De la tine am mai multe aşteptări decât de la oricine altcineva.

Nemaiapomenit. Mirific. Dau berea pe gât și încerc să uit cine sunt. Încerc să mă bucur de această regăsită libertate aici, în Montana, când fiecare secundă de-acasă este dedicată școlii, sportului și pregătirilor pentru un viitor care este prestabilit.

Când îmi arunc cutia într-o parte, o văd pe ea stând la margine, departe de petrecere. Picioare lungi. Piele bronzată. Un maiou roșu, cu bretele de sutien albe, din dantelă. Părul brun-roșcat îi coboară pe spate. Și... văd ceva în ea, cum stă așa, pe margine, observând, ca și cum nu ar avea ce căuta aici, ceva care îmi stârnește curiozitatea.

Asta, și faptul că e ca un vis umed ambulant.

Nu mă pot abține să nu mă holbez la ea.

— Ledger. Frate. Pot să mai iau și eu una? mă întreabă puștiul din zonă cu care ne învărtim pe aici.

La naiba, toată lumea se învârte în jurul nostru, dat fiind că avem bere, dar el este, de fapt, singurul cu care ne-am împrietenit în cele două săptămâni de când am ajuns.

— Sigur. Da. Ăăă, cine e tipa aia?

— Cine? întreabă el, făcând un pas înainte ca să se uite în direcția indicată de mine, cu bărbia.

— Aia.

— Fata din lavandă? pufnește.

— Fata din lavandă? Ce naiba zici? întreb, disperat să mă uit din nou, temându-mă în același timp să nu par excesiv de interesat.

— Așa îi spunem noi pe aici.

— De ce?

El însă se îndreaptă spre geanta frigorifică, înainte să mai pot spune ceva.

Îmi încerc norocul și îi arunc din nou o privire. Și de data aceasta, când o fac, întâlnesc o pereche de ochi gri, care nu se sfîșesc să mă privească direct.

Mă îndrept spre ea, cu nervii muiți în bere. Face ochii mari, aproape temători, când mă apropii. Neasămănători. Nu știu de ce, dar am impresia că ea nu frecventează în mod normal acest tip de adunătură. Nu prea se potrivește.

Poate și eu simt la fel, dar într-un mod diferit.

E și mai frumoasă de aproape. Nici pe departe de masul meu.

Își ține respirația când mă opresc în fața ei.

— Fată din lavandă, te rog, spune-mi că nu ai de gând să fugi. Voiam doar să te salut.

Îmi țin mâinile atârinate pe lângă corp, încrederea în mine întărită de alcool.

— Mă cheamă Ledger.

Flutură din gene, ridică ochii și-i întâlnește pe ai mei.

Lumea se clatină.

— Bună.

Apoi îmi zâmbește... și sunt pierdut.

CAPITOLUL CINCI

Asher

Mă așez la volan, cu portiera deschisă, cu un picior bine înfipt în pământ și celălalt pe podeaua mașinii, și privesc jur-împrejur.

Casa din fața mea. Vopseaua s-a decolorat, treptele sunt uzate, dar o simt vie și mă face să surâd moale. Leagănul de pe verandă este locul în care am petrecut ore întregi pierzându-mă în paginile unei cărți, în timp ce bunicul meu, Pop, ajuta cu lucrul la câmpurile de dincolo.

Mă copleșesc amintirile.

O umbră trecând prin fața ferestrei, bunica mea, mișcându-se din nevoia ei inepuizabilă să trebăluiască, să șteargă praful și să fie ocupată. Orice, numai să se simtă oarecum normală, în ciuda paraliziei parțiale și a afecțiunilor pe care i le provocase accidentul vascular cerebral. Și cum mai curățam pe unde trecuse ea, când dormea adânc, pentru că încercările ei erau, în cel mai fericit caz, inutile.

Nuanța albastră proiectată pe pereți, de la televizor, care lumina încăperea. Zumzetul acoperit de râsul zgomotos al bunicului, care răsuna prin ferestrele pe care îi plăcea să le lase deschise, ca să intre briza caldă a nopții de vară.

Mirosul slab de salvie sau de scorțișoară care plutea în aer. Scârțâitul podelei din lemn, umflată, când pășeam pe ea ca să mă duc să-i sărut pe obraji pe bunicii mei. Un perete plin de fotografii înrămate, care să ateste fiecare etapă stânjenitoare a vieții mele.

Nimic care să-mi amintească de ceea ce nu aveam. De tatăl pe care nu l-am cunoscut niciodată. De mama care și-a dorit libertatea mai mult decât pe mine.

Doar dragoste pură și necondiționată.

Mă copleșește o durere încă ascuțită, reală. Este uimitor cât de multe se pot schimba în trei luni. Cum viața își continuă mersul și tu ai senzația că stai pe loc. Cum viața tuturor celorlalți revine la normal, pe când eu, în unele momente, nu pot să respir din cauza durerii care mă lovește fără vreun avertisment.

Credeam că știu deja ce este durerea, fiindcă nu am avut niciodată o mamă sau un tată, dar acum îmi dau seama că nu am înțeles niciodată cu adevărat, până nu l-am pierdut pe Pop. Stânca mea. De aceea am acceptat s-o ajut pe Nita în seara asta, să nu mă mai gândesc. O șansă de a ieși și de a mă îndepărta de liniștea și de singurătatea asurzitoare care, în majoritatea nopților, reprezintă un confort aici.

Dar alteori este sufocantă.

Insectele bâzâie în stânga mea, atrăgându-mi atenția spre pământul care face parte din familia mea de zeci de ani. Măinile noastre în pământ, sudoarea noastră amestecată în el, în timp ce întorceam brazdele în fiecare an. Solul fertil al acestei văi unde lavanda este plantată în rânduri perfecte, unul lângă altul. An de an, tufele supraviețuiesc celor mai aspre condiții meteorologice și se dezvoltă în cele mai blânde veri.

Este locul unde mi-am petrecut copilăria învățând ce înseamnă munca grea, disciplina și, uneori,

înfrângerea – toate îndulcite de îmbrățișările blânde ale
unicii sau de dragostea tăcută a lui Pop.

Tulpinile foșnesc în briza care bate dinspre munți.

Acasă.

Locul de unde abia așteptam să plec cât mai
repede. Locul care m-a chemat înapoi din disperare și
din datorie. Locul care face parte din tot ceea ce sunt –
cu bune și rele.

Locul care m-a adăpostit de cruzimea lumii.
Cruzime la care nu fusesem supusă înainte ca Maxton
Sharpe, tatăl lui Ledger, să apară pe veranda asta în acea
noapte.

Ledger.

O persoană la care nu m-am mai gândit de ani
buni. Și spun persoană, deoarece pentru mine a rămas
înghețat în timp – un adolescent cu părul vâlvoi, în
majoritatea zilelor fără tricou, cu un zâmbet care îmi
goptea că eram întreaga lui lume.

Dar nu mai este doar o amintire acum. E aici. În
Cedar Falls. Și, potrivit spuselor lui, va rămâne aici o
vreme.

Și vrea să ne vedem să ne povestim ce-am mai
făcut.

Un caz clasic de dat bir cu fugiții. Nu de asta am
condus la nesfârșit în seara asta? Stradă după stradă, ca
să nu mă întorc acasă, la liniștea acestei ferme și la gân-
durile nesfârșite pe care adesea mi le provoacă?

Este mult mai ușor să conduc la nesfârșit, cu gea-
murile închise și cu muzica la maxim, decât să încerc
să-mi dau seama ce simt după ce l-am revăzut.

Scutur din cap coborând din mașină. A fost o zi al-
taibii de lungă, iar un pahar de vin și un reality show ar

putea fi modalitatea perfectă de relaxare. Să-mi distrag atenția.

Dar atunci când dau ocol mașinii, leagănul de pe verandă scârțâie și, preț de o secundă, în ciuda faptului că mă sperie sunetul, mă aștept să o văd pe Buni așteptându-mă să mă întorc acasă.

— Iisuse!

Tresar când o văd pe Nita, cu o sticlă de vin în mână și un zâmbet blând pe buze.

— Ce cauți aici? Cum de nu ești la Hank's? Ai pățit ceva?

Cuvintele mi se rostogolesc din gură.

— Liniștește-te, prăpăstioaso, spune ea, întinzându-mi un pahar plin cu vin, în timp ce urc treptele. Este trecut de ora două. Așa mult ai condus în cerc pentru ca, apoi, să stai acolo, în mașină. Erai atât de gânditoare, încât nici măcar nu mi-ai văzut mașina.

Arată spre locul în care se află mașina ei, pe latura casei.

— Ai dreptate, scuze.

Nu am nicio problemă să recunosc adevărul în fața ei. Iau paharul pe care mi-l oferă și mă așez lângă ea, făcând leagănul să se miște.

Greierii cântă în jurul nostru, iar eu mă simt recunoscătoare pentru liniștea pe care mi-o oferă Nita, și las prima înghițitură de vin să-și facă efectul.

— Vrei să vorbim? întreabă ea în cele din urmă. Despre el?

— El? întreb prefăcut surprinsă.

— E, haide, mă bate în glumă pe coapsă. Știm amândouă că bucata aia de bărbat fin de la bar din seara asta este cel care te face să gândești excesiv, probabil

conducând fără țintă, cântând *Total Eclipse of the Heart* din toți plămânii.

Scutur din umeri, știind că are dreptate și urăsc asta. Apoi ridic paharul ca să evit să-i răspund la întrebare.

— E rafinat.

— Fără nicio indoială.

Râde și ciocnește marginea paharului ei de al meu.

— Deci?... Vrei să-mi explici de ce domnul Sexy Man ți-a lăsat asta drept bacșiș?

Nita ridică o bancnotă de o sută de dolari, pe care e scris cu markerul un număr de telefon.

— Pfff.

Aș vrea să pot spunc că mi-e indiferent, doar că este exact pe dos.

— Pfff ce bine sau pfff ce urât, sau doar pfff, tacă-ți fleanca, Nita?

Iau bancnota și mă joc cu colțurile ei până când cele zece numere scrise cu carioca neagră, gros, ies în evidență, iar bancnota dispare.

— Pfff adică se pare că *Ledger Sharpe* vrea să încerce să cumpere iertarea de la fosta lui iubită.

— Stai. Poftiiim? exclamă ea ascutit. Bărbatul ăla a fost iubitul tău? Acel specimen arătos cu care flirtam nevinovat?

Are ochii mari și o expresie surprinsă.

— Da, dar s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Cât de mult, mai exact?

Se întoarce ca să fie cu fața la mine; plăcerea ei pentru bârfă nu are rivali.

— De când aveam 15 ani și până la 17 ani.

— Oh, dă din mână. Erați niște copii.

la o înghițitură de vin și scoate un sunet de aprobare.

— Dacă mă întrebi pe mine, cred că trebuie să verifici cât de bun e tipul acum.

— Iisuse, bombăn și mai iau o gură de vin. Multumesc, dar nu te-am întrebat.

— Acest număr de telefon, spune ea, arătând spre bancnota din mână mea, șoptește că el vrea.

Oftez din rărunchi drept răspuns, lăsându-mi capul pe spate ca să privesc stelele și îi fac vânt leagănului.

— Ce-mi ascunzi? întreabă.

— Familia lui venea aici în fiecare vară. El și frații lui. Sunt tripleți identici...

— Stai așa. Sunt trei ca el pe lumea asta? Își duce dramatic o mână la piept. Încă mai am speranțe.

— Îmi pare rău să te anunț, dar nu ai nicio speranță. Mai ales dacă toți au ajuns ca tatăl lor. Dispuși să se joace în acest oraș atâta vreme cât puteau să arunce cu bani și apoi să-și întoarcă spatele. Sunt dintr-acea, spun, iar ea știe exact la cine mă refer când spun *acea*.

Bogații. Oamenii care îi văd pe oamenii de la noi din oraș doar ca pe servitorii, ghizii sau ospătarii lor, în niciun caz ca pe egali lor.

Mă împinge cu umărul.

— Lasă femeia aceasta să viseze, te rog. Imaginația nu are limite.

Închide ochii și un zâmbet de *mâță* care a *mâncat canarul* i se conturează pe buze, ca și cum și-ar imagina cât de bine ar putea fi. Îi scapă un geamăt mulțumit.

— Bun. Gata cu fantezia. Acum poți continua.

— Nu ești zdravănă la cap.

— Știu, nici nu am pretins vreodată că aș fi. Ai ținut secrete față de mine. Acum povestește-mi, te rog. Despre el.

Îmi aruncă un zâmbet.

— Tatăl lui și cei trei băieți – Ledger, Callahan și Ford – veneau la Cedar Falls în fiecare vară și stăteau trei luni. Tatăl lor era mereu ocupat cu munca, așa că băieții își cam făceau de cap pe aici, fără să fie prea supravegheați.

— Într-un oraș mic ca Cedar Falls?

Fluieră.

— Cred că salivau fetele.

— Exact. Toate salivam, dar... într-o seară...

Îmi amintesc focurile de artificii explodând deasupra lacului și cum răsunau bubuiturile în toată valea. Cum, după aceea, priveam de la distanță petrecerea pe mal, dorindu-mi să mă alătur colegilor mei de clasă, dar mă simțeam nelalocul meu, mereu pe dinafară. Eram pe punctul de a pleca, dar apoi l-am văzut pe *Ledger* și picioarele mele au refuzat să se mai miște. Era bronzat și avea cel mai drăguț zâmbet strâmb și, când m-am uitat din nou într-acolo, el era chiar în fața mea.

Fată din lavandă, te rog, spune-mi că nu ai de gând să fugi.

Zâmbesc dulce-amărui amintindu-mi.

— Ne-am întâlnit într-o noapte și de atunci am fost de nedespărțit.

— De nedespărțit trei luni?

— A fost mai mult decât atât. Au fost câte trei luni, timp de trei veri. În restul anului vorbeam, apoi, în iunie, când revenea, reluam de unde am rămas. Era ca și cum amândoi știam că mai flirtam cu persoane, cu care ne mai prosteam cât eram unul departe de celălalt,

dar când venea vara, nu aveam ochi decât unul pentru celălalt.

— Trei ani? Ce s-a întâmplat?

Dau din cap. Câte amintiri frumoase!

— Ne-am făcut planuri în acea ultimă vară împreună. Planuri mari. Pentru viitorul nostru. Pentru noi doi. Zâmbesc cu nostalgie. Uitându-mă înapoi, știu că nu ar fi funcționat niciodată. Veneam din două lumi complet diferite, dar am crezut că așa va fi și, la momentul respectiv, asta era tot ce vedeam. Doar asta conta.

— A fost primul tău bărbat, nu-i așa? mă întrebă cu blândețe.

— Am fost primul unul pentru celălalt... Cel puțin așa mi-a spus, iar eu l-am crezut. Ne-am mai prostit înainte — adesea —, dar noaptea în care am mers până la capăt a sfârșit prin a fi ultima noapte în care ne-am văzut. Până în seara asta, vreau să spun.

— Cum adică a fost ultima noapte? Și cum de nu știu nimic din toate astea? Sunt cea mai bună prietenă a ta de aproape treisprezece ani. Se pare că mi-ai ascuns lucruri.

Inima îmi bubuie în piept în timp ce mă uit în oglindă. Sunt roșie în obraji și zâmbesc cu gura până la urechi.

Am făcut-o.

Am făcut-o cu adevărat și..., oh, Doamne, a fost... destul de bine? Chicotesc, incapabilă să-mi dezlipesc ochii de la reflexia mea.

Arăt mai mare?

Diferită?

Ca o femeie?

Vreau să zic, știu că nu e niciodată grozav prima dată. Mă rog, cel puțin așa spun fetele de la școală, că nu este, dar felul în care mă tot întreba dacă sunt bine... Cât de blând a fost, deși vedeam cum încerca din răsuputeri să se miște încet. Cum m-a ținut în brațe după aceea, șoptindu-mi cât de mult mă iubește.

N-aș schimba nimic.

Anvelope scârțâie pe aleea cu pietriș de afară, dar eu nu mă gândesc decât să mă pregătesc. Cum adorm bunica și bunicul, mă furișez să mă întâlnesc din nou cu Ledger.

Se aude o ciocănitură în ușă.

Nu vreau să se termine niciodată noaptea asta.

Voci înăbușite se strecoară până pe hol și trec prin ușa mea închisă. Eu mă gândesc la posibilități. Să ne întâlnim când suntem la facultate. Să ne logodim. Să ne căsătorim. Să am parte de o viață departe de aici, cum am visat întotdeauna. Ridic mâna și o privesc ca și cum aș purta o verighetă pe deget. Asher Julia Sharpe.

— Sună bine.

Zâmbesc din nou, fără să-mi pot lua ochii de la reflexia mea din oglindă. Sunt așa fericită că m-am păstrat pentru el. Sunt așa fericită că în curând vom merge la facultate și vom putea fi împreună tot timpul.

A spus că vom găsi noi o soluție și îl cred. Nu am crezut pe nimeni mai mult în viața mea.

Vocile se ridică cu un ton. Pop supărat? Asta e o raritate.

Mă pune pe gânduri. Apoi, aud următoarele cuvinte tare și clar.

— Ultimul lucru de care are nevoie este ca cineva ca ea să îl tragă în jos, spune o voce masculină.

Dar nu este a lui Pop. Sigur.

Mă îndrept spre hol fără să stau pe gânduri, curioasă și speriată în egală măsură.

— Are un viitor strălucit în fața lui, un imperiu de condus și nu vreau să fie distras de o fată fără mamă, fără pedigree și fără viitor. Nu este loc de negocieri. S-o înțeles?!

— Nu aveți dreptul să veniți aici și să ne dați ordine. Nu suntem...

— Este fiul meu. Am tot dreptul să am mare grijă de interesele lui. Iar ea nu reprezintă ce e mai bine pentru el.

În subconștient, resping ideea că vorbesc despre mine. De ce ar zice cineva așa ceva? Dar când cotesc și îl văd pe bărbatul care stă în fața lui Pop, știu că mă înșel. Maxton Sharpe. Tatăl lui Ledger. Seamănă nițel la trăsături, iar felul în care se comportă, gesturile sale, sunt ca ale fiului lui, ceea ce îmi confirmă bănuielile.

— Cum adică nu reprezintă ce este mai bine pentru el?

Intru în cameră, sugrumată de lacrimi.

— Credeți că o să-l cobor pentru că nu sunt bogată sau...

— Asher, du-te înapoi la tine în cameră. În clipa asta, spune poruncitor Pop, cu ochii de oțel și voce aspră.

Nu-mi amintesc să-mi mai fi vorbit vreodată așa.

— Dar, Pop...

— Pleacă, strigă el fără să se uite în direcția mea.

— Nu. Rămâi, îmi spune Maxton, înainte să se uite din nou spre Pop. Trebuie să audă asta.

Ochii lui Maxton se îmblânzesc, în timp ce face un pas spre mine, dar nu mă las păcălită.

— Îmi pare rău că ai auzit ce am spus. Am fost neîndurător.

Își pleacă capul ca și cum și-ar cere scuze, dar totul e doar de fațadă. Până și eu îmi dau seama de asta.

— Încercam doar să te îndepărtiez pentru a te proteja de adevăr.

— Cum adică de adevăr? întreb eu.

— Mi-e rușine să recunosc, dar fiul meu s-a folosit de tine. A obținut ceea ce a vrut de la tine, Asher, spune Maxton, ținându-mă cu privirea și simt cum mă cuprinde rușinea.

Acum bunica și bunicul știu ce s-a întâmplat în seara asta. El știe.

Camera se învârte cu mine. Momentul nostru intim, atât de important, este acum de domeniu public.

— Ce vrei să spunei? Nu s-a folosit de mine. El...

— Nu vine la întâlnirea pe care o aveți mai târziu, așa cum ați plănuit.

Nu, nu, nu, nu.

— I-am luat telefonul. I-am citit mesajele. Nu ești singura, dacă te ajută asta.

Vreau să-mi acopăr urechile și să nu mai aud nimic.

— Mai mult, s-a văzut cu alte câteva fete în vara asta și acum a ieșit cu una dintre ele. El s-a...

Mincinosule.

— Ba nu, șoptesc, scuturând din cap, nevenindu-mi să cred.

— Ba da. A ieșit cu alta. E jos, lângă salcie, chiar acum.

Tresar.

— O, nu, te-a păcălit și pe tine că acela era locul tău special, nu-i așa?

Oftează din greu, clătinând din cap cu o expresie dezamăgită.

Lacrimile îmi încetează privirea și mă uit lung la un om pe care nu l-am văzut niciodată, dar pe care îl urăsc din tot sufletul.

— Nu te cred. Trebuie să vorbesc cu el. Trebuie să existe o explicație.

— Ce explicație să aibă un adolescent în afară de hormoni?

Mă uit lung, clipind, la acest bărbat care tocmai mi-a dat lumea peste cap. Continuă să-mi vină în minte firea dezinvoltă și ușurința lui Ledger de a flirta. Felul în care s-a împrietenit cu toată lumea de aici. Toate fetele îl vor. Chiar glumeam pe seama asta. Sunt eu fraieră? Pentru că l-am crezut? Adică ar fi fost atât de ușor pentru el să fie cu una dintre ele când eu lucram aici, la fermă.

Bunica mă strânge de mână, iar asta mă face să mă pierd de tot cu firea.

Se înșală.

Sigur se înșală.

Cedar Falls este un oraș mic. Bârfa este la ea acasă aici. Zvonurile sunt moneda de schimb a adolescenților. Aș fi aflat. Aș fi auzit de așa ceva.

— Plecăm din Cedar Falls în seara asta. Cred că este cea mai bună cale de acțiune după... toate câte s-au întâmplat. Îmi pare rău. Nu l-am învățat niciodată pe fiul meu să se poarte așa cu fetele.

— Cred că e mai bine să plecați acum, spune Pop, deschizând ușa.

– Ți-am blocat numărul pe telefonul lui și te-am ținut de la contactele lui, ca să nu-ți mai poată face rău. Cred că așa este cel mai bine pentru toată lumea. O despărțire onestă. Nu mi-ar plăcea ca acest lucru să devină... o problemă, înțelegi ce vreau să spun.

Maxton îi aruncă lui Pop o privire de avertisment pe care nu o înțeleg.

– Mintiți. Sunt sigură, strig în timp ce lacrimile, care-mi curgeau fără să știu, îmi ating buzele.

– Regret. Cu adevărat.

– Nu. Asta nu e... el nu ar fi...

– Și eu credeam că e mai bun decât atât.

Își pleacă scurt capul.

Simt cum mă sufocă un sughiț de plâns.

– Buni.

O privesc, iar ea mă strânge de mână.

– El nu ar fi...

– Haide, Ash.

Când brațul ei îmi înconjoară umerii, mă prăbușesc la pieptul său.

– Haide la tine în cameră.

Mă zbat, pentru că vreau să aud ce-și mai spun, am nevoie să aud, dar Pop îl împinge pe Maxton afară, pe ușa din față și o închide în urma lor.

Continuă să vorbească. Se ceartă. Se... Nu știu ce.

Tot ce știu este că atunci când am ieșit pe ușa din față, mai târziu, în acea noapte, împotriva voinței bunicii și a lui Pop, și m-am dus la salcie, așa cum stabiliserăm, Ledger nu era acolo.

– Of. Nașpa. Când greșesc, recunosc, și, da, m-am înșelat în privința tipului. Rahat. De obicei mă pricep

să citească oamenii. E clar că e un nemernic de proporții epice, spune Nita în timp ce toarnă vin în pahare.

Cuvintele ei mă fac să zâmbesc.

— Sincer, nu știu ce să cred.

Ridic din umeri, gândindu-mă la privirea pe care mi-a aruncat-o Ledger după ce Hank ne-a întrerupt. Ca și cum ar fi avut o revelație.

— Multă vreme am crezut că Ledger s-a folosit de mine. Că s-a mândrit cu faptul că mi-a luat virginitatea și apoi și-a văzut de viața lui. M-au umilit și mi-au frânt inima și l-am urât pe Ledger în aceeași măsură în care l-am iubit.

— Simt că urmează un „dar”.

Încuviințez.

— Dar îl cunoașteam pe Ledger. N-ai cum să petreci trei ani cu cineva, să îl cunoști și să te înșeli în halul ăsta.

— Crezi că tatăl lui te-a mințit?

— Totul s-a rezumat la pedigree. Ceva ce eu nu aveam — *nu am*. M-a privit ca pe o fată aflată în partea ratată a vieții. Gândește-te. Nu am părinți care să mă revendice. Trăiesc într-un orașel care e doar un punctuleț pe hartă. În niciun caz nu aș putea fi suficient de bună pentru fiul de aur, pe care îl pregătea pentru a-i prelua imperiul.

Chiar și acum, să rostesc aceste cuvinte îmi provoacă un amestec de uluială și dezgust.

— Mi-ar plăcea să pot spune că are logică, dar în cel mai urât mod posibil.

— Înțeleg la ce te referi — și sunt de acord cu tine.

— Ce au spus bunica și Pop despre toate astea?

— A rămas un mister ce a vorbit Pop cu el în noaptea aceea, afară. Pop a mormăit ceva legat de ticăloși și a evitat orice discuție despre familia Sharpe, iar

bunica s-a îngrijit de mine și de inima mea frântă pe parcursul atâtor luni. Mi-a spus că așa fac numai băieții pe care nu-i vrem în viața noastră și că era bucuroasă că a plecat.

Iau o înghițitură de vin și savurez gustul acrișor pe care mi-l lasă pe limbă.

— Cred că le-a fost mai ușor să mă știe cu inima frântă decât să creadă că nu eram eu la înălțime.

— Deci tatăl lui te-a mințit. I-a convenit să fie direct și sincer în legătură cu motivele lui, până când s-a văzut pus față în față cu tine. Și apoi? Din nu știu ce motiv, i s-a făcut brusc milă de tine și a decis să dea vina pe fiul său pentru că ți-a frânt inima, în loc să o facă Ledger personal?

— Așa cred, murmur.

— Ai încercat vreodată să-l suni? Pe Ledger. Să iei legătura cu el? El a încercat să te sune? Adică, suntem în secolul XXI, există atât de multe moduri de a putea intra în contact cu cineva.

— Eu am încercat. Mesajele și apelurile mele nu au ajuns, așa că presupun că tatăl lui mi-a blocat numărul. Ori asta, ori Ledger a primit un telefon nou. I-am lăsat mesaje pe rețelele sociale. Pe e-mail. Nimic. De aceea, la început, mi-a fost atât de ușor să cred că Ledger s-a folosit de mine. Dacă nu era așa, dacă și el încă mă iubea așa cum îl iubeam eu, ar fi încercat să dea de mine, nu?

— Adevărat, dar tatăl său era un om puternic care...

— Îl controla? Nu știu, Nita. Era un adult care urma să meargă la facultate în luna următoare. Cu siguranță, ar fi putut să ia legătura cu mine după ce s-a mutat în campus. Ideea e că... nu a avut niciodată vreo logică pentru mine.

Împing leagănul.

— Și apoi am ajuns în punctul în care mi-am dat seama că, și dacă am fi reluat legătura, nu ar mai fi contat. Tatăl lui nu ar fi aprobat legătura cu mine, nici nu m-ar fi crezut la înălțime pentru Ledger. Nu am vrut să mă expun din nou la o asemenea umilință.

— Așa că ai lăsat-o baltă?

— Da. Am fost obligată. În plus, un tip ca Ledger era o partidă bună. Era mai ușor să cred că a trecut deja la o fată cu un nume de familie prestigios și cu un cont gras în bancă.

— Și dacă ai crezut greșit? întreabă ea cu blândețe.

— Nu pot să-mi trăiesc viața gândindu-mă la „ce-ar fi fost dacă”.

— Te înțeleg.

— Știi ce m-a durut cel mai tare, de fapt?

Ce mi-a confirmat că ceea ce ne lega nu era real?

— Că nu te-a contactat niciodată.

— Întocmai, dau din cap cu convingere. Știa unde locuiesc și ar fi putut să-mi scrie. Îmi știa numărul de telefon pentru că nu l-am schimbat. Dacă iubești cu adevărat pe cineva, te lupți.

— Și el nu a luptat pentru tine, murmură ea.

Și da, este ridicol să te aștepti la așa ceva de la un adolescent pe cale să-și înceapă viața sub aripa tatălui său, dar ceea ce am avut noi doi a fost special. Unic. *Doar al nostru.*

— Pop s-ar fi luptat pentru Buni.

Zâmbesc dulce-amărui gândindu-mă la dragostea care-i lega.

— Este singura relație reală cu care pot face comparație.

Nita își lăsa capul pe spate, închide ochii și împinge leagănul cu piciorul.

— Asta a fost acum cincisprezece ani. Tu te-ai schimbat în bine între timp. Sunt sigură că și el. Poate că ceea ce s-a întâmplat în seara asta a fost modul în care soarta a intervenit pentru a încerca să repare greșelile trecutului.

— E absurd.

— Eu zic că nu.

Își pune mâna pe a mea.

— Dacă crezi că a fost mâna tatălui lui, poate sunt lucruri pe care nu le știi. Poate că exista un motiv care l-a împiedicat să te contacteze. Poate că asta este a doua voastră șansă.

— Sunt o mulțime de „poate”.

— Poate că da, glumește ea.

Zâmbesc și îmi amintesc felul în care Ledger s-a uitat la mine în seara asta, înainte să plec. În ochii lui se vedea o poveste pe care era pregătit să o spună. O poveste pe care nu sunt sigură dacă mai are rost să o ascult.

— Când m-a oprit la capătul barului, a vrut să mă întrebe dacă putem să ne întâlnim să mai stăm de vorbă.

— Și?

— Nu știu.

— Nu ești obligată. Dar trebuie să admiți că, revăzându-l în seara asta, te-a afectat suficient de mult cât să faci un lung ocol până să ajungi acasă. Or, tu faci asta doar atunci când ceva te afectează profund. *El te-a afectat profund.*

— Poate.

— Lăsând trecutul, când am intrat la Hank's și te-am văzut, expresia de pe fața ta... nu e ceva ce văd

prea des la tine. Păreai... Nu știu. Nu-mi găsesc cuvintele, dar acum, nu mai sunt chiar sigură că îmi place că ei a fost cauza.

Se aude un alt țipăt de bufniță, urmat de un fâlfâie distinct de aripi. Privim amândouă cum una dintre ele plonjează din copaci și coboară pe pământ să prindă ceva de pe lângă rândurile de lavandă.

— Îți dai seama cât m-au afectat cuvintele tatălui lui? Câte scenarii ridicole mi-au trecut prin cap în lunile, dacă nu chiar anii, care au urmat plecării lui? Îmi imaginam că voi deveni o artistă celebră și că Maxton va veni la una dintre expozițiile mele de artă, îndrăgostit de lucrările mele. Că va încerca să cumpere o piesă din colecția mea, iar eu îi voi refuza banii, spunându-i că nu e de vânzare pentru oameni ca el. Că nu se ridică la înălțime ca să le cumpere. Cum îi aminteam cine sunt, de unde vin și apoi îi ziceam cât de amarnic s-a înșelat.

Clatin încet din cap, privind în noapte, amintindu-mi cum îmi repetam scena în minte.

— Dar bănuiesc că acum nu mai are cum să se întâmple, nu-i așa?

— Ce vrei să spui?

Pufnesc.

— Uită-te la locul ăsta, Nita. Abia mă descurc. Socotind datoriile cu îngrijirea buniciei, care aproape că ne-au decimat economiile, și incendiul de acum câțiva ani, care a distrus, practic, totul, în afară de casă, n-ai zice că Asher Wells reprezintă un succes răsunător. Ca să nu mai vorbim de faptul că Pop s-a dus și a luat cu el toată experiența necesară să conduci un loc ca ăsta. Eu nu am habar de ceea ce fac.

— Nu vreau să aud porcăriile astea. Încă te lupți încă te ții tare. Știi cât de mulți oameni pe lumea asta

își doresc să dețină propria afacere? Uită-te la tine. Ai propria afacere.

Apreciez discursul de încurajare, dar îl văd exact ce este. Un mod de a mă face să mă simt bine. Și chiar dacă știu că există o unitate de măsură Ledger și una Asher, în ceea ce privește atât stima, cât și averea, cred că adevărata problemă este că Ledger îmi amintește de o perioadă în care bunica și Pop formau toată lumea mea. Se aflau încă în lumea mea. Când aveam la cine să mă întorc, cine să-mi șteargă lacrimile, să mă îmbrățișeze și să-mi promită că totul va fi bine.

— Mă comport ridicol. Scuză-mă. Mi-e atât de dor în fiecare zi de Pop și de prezența lui Buni în jurul meu..., șoptesc cu un sughiț de plâns.

— Oh, scumpo, știu.

Strâng din nas și gem.

— Ignoră-mă. Sau, mai bine, ignoră tot ce am spus în seara asta. Parcă l-aș fi luat pe *nu* în brațe, râd cu autoironie. Mi-e greu, atâta tot. Simt că am pierdut o parte din mine când l-am pierdut pe Pop, iar faptul că l-am văzut pe Ledger pe neașteptate în seara asta, când sunt, și-așa, vulnerabilă emoțional, m-a dezechilibrat și mai rău. M-am transformat într-o femeie nesigură de sine, care nu știe dacă să-l urască sau să se împace cu el, iar eu nu sunt deloc o persoană nesigură.

— E normal să fii vulnerabilă. E normal să fii tulburată. La naiba, este mai mult decât în regulă să fii nesigură din când în când.

Îmi acoperă mâna cu a ei.

— În ultimele câteva luni ai trecut prin infern și ți-ai revenit. Dacă aș fi în locul tău, și eu m-aș simți nesigură.

— Mulțumesc. Cu-adevărat.

Ce m-aș face fără prietenia ei?

— Ori de câte ori ai nevoie. Ce-ți zicea mereu Buni?

Ce-mi zicea mereu Buni? Că tot timpul îmi dăruia frânturi din înțelepciunea ei.

— Viața te va pune permanent în fața încercărilor, Asher Julia Wells, iar plânsul de milă nu va rezolva nimic, spune ea, imitând tonul bunicii în timp ce mă împunge în umăr. Dar cred că, în seara asta, amintirea lui Pop, în absența bunicii, și după apariția neașteptată a unui fost iubit, și pentru că te simți atât de nesigură, poți să-ți permiți nițel plâns de milă. Ceea ce înseamnă că ne trebuie și mai mult vin, dacă acesta este programul serii.

— Bine că am bucătăria garnisită cum se cuvine.

CAPITOLUL ȘASE

Ledger

— De ce?

— De ce... ce? întreabă primarul Grossman de pe scaunul său din mijlocul pupitrului înălțat, poziționat în mijlocul altor șase membri ai consiliului municipal.

Pe fața lui roșcată se citește o expresie servilă, care îmi spune că am fost invitat la această ședință a consiliului municipal din Cedar Falls cu un alt scop decât acela de a-mi ura bun venit în orașul lor de provincie. Sunt pregătit să-mi tot dau ochii peste cap.

— De ce două luni?

— Pentru că oamenii ca tine nu înțeleg modul de viață din Cedar Falls, spune el.

— Oamenii ca mine? *Serios?*

Avea dreptate Asher. Omul ăsta vrea putere doar de dragul spectacolului și al voturilor.

— Da. Vă credeți mai buni decât noi. New York City și tot restul.

Flutură din mână cu indiferență, ca și cum explicația ar fi suficientă, nicidecum lipsită de logică.

— *Și tot restul.* Am priceput.

Chicotesc, dar când mă pregătesc să spun ce am de zis, el o dă înainte cu demonstrația ridicolă de autoritate.

— Nu ne înțelegeți pe noi, orașul nostru sau dorința noastră de a ne conserva modul de viață. Nu vă pasă decât de bani și de profit — nu de viețile și de mijloacele de trai ale oamenilor.

— Și, drept urmare, prezența mea aici în aceste două luni va schimba totul? Îmi cereți să particip la o ședință a consiliului municipal doar ca să văd cum vă bateți cu pumnul în piept? Cu tot respectul, domnule primar Grossman, dar eu cunosc acest oraș. Îi cunosc pe oamenii de aici. Mi-am petrecut verile aici, în copilărie, de aceea eu și frații mei am vrut să cumpărăm acest complex, drept omagiu adus răposatului nostru tată. Iubea orașul acesta.

Publicul din spatele meu murmură. Păcat că nu-mi dau seama dacă murmură în semn de aprobare sau de dezaprobare.

— Este o idee inedită, dar nu poți da buzna în acest oraș crezând că ești primit cu brațele deschise doar pentru că ai bani. Poate știi cum era Cedar Falls acum zece, cincisprezece ani, dar asta nu înseamnă că știi cum este orașul acum.

Sesizez o mișcare cu coada ochiului și îmi ridic privirea exact la timp cât s-o văd pe Asher încrucișându-și brațele peste piept, cu o clătinare subtilă din cap. Bănuiesc că vrea să spună că și ea crede același lucru. *Că o cunoșteam pe cea care era, dar nu și pe cea care a devenit.*

Îmi pierd concentrarea și sunt obligat să mă forțez să îmi amintesc unde rămăsesem. Să îmi amintesc de ce sunt aici.

— Nu de asta ați insistat să fiu prezent aici? Ca să vă fac pe plac și să am ocazia să cunosc mai bine orașul?

Mă uit în ochii celorlalți șase membri ai consiliului.

— Avem reputația că ne preocupăm de binele oamenilor din Cedar Falls, continuă primarul, fără să-mi răspundă la întrebare.

— Așa cum ar trebui să facă orice primărie.

— Iar voi aveți reputația că, după ce veniți, dispar locurile de muncă și se pierde farmecul locului, că nu țineți cont de unicitatea orașului.

— Permite-ți-mi să vă contrazic, domnule primar Grossman.

Iisuse Hristoase! Țsta era locul potrivit pentru Ford. Pupatul copiilor și strângerile de mână. Nu pentru mine.

— Sharpe International dorește să lase o amprentă pozitivă oriunde deține o proprietate.

— O amprentă pozitivă?

— Da, domnule. După cum se menționează în cererea trimisă la biroul meu, nu ne-am respectat promisiunea de a angaja la nivel local. Sunt aici pentru a îndeplini această condiție, printre altele.

— Printre altele?

De ce tot repetă ce zic?

— Da, domnule.

— Hai să fim serioși. Sunteți aici doar pentru că v-am amenințat că vă vom bloca autorizațiile dacă nu veniți să stați o perioadă la noi, pentru a înțelege modul nostru de viață.

Mă uit la el și mă întreb unde vrea să ajungă.

— Suntem direct implicați în toate proprietățile noastre. Chiar dacă nu pot spune că programul ne permite mie sau unuia dintre frații mei să rămânem în oraș două luni întregi pe perioada restaurării, vă pot asigura că am fi venit aici, din când în când, pentru a verifica progresul lucrărilor. Iar ceea ce nu putem verifica personal,

avem încredere deplină că o va face Hillary Deegan, managerul nostru de proiect de la fața locului, care este aici să facă lucrurile exact așa cum le-am fi făcut și noi.

Fac o pauză pentru un efect dramatic.

— Ne străduim din toate puterile, întotdeauna, să facem cât mai multe pentru comunitatea locală. Doar în felul ăsta complexul nostru devine unul profitabil. Or, asta, domnule primar Grossman, înseamnă că banii se întorc în buzunarul orașului.

— Din toate puterile. Direct implicați.

Își coboară ochelarii până pe vârful nasului și mă privește fix pe deasupra ramei, în vreme ce eu încuvîntez.

Putem să ne grăbim un pic? Am rahaturi de făcut. Milioane de dolari de cheltuit și afaceri de încheiat. Lucruri mult mai importante decât să pup în fund un tip plin de el, pentru un simplu certificat.

Unul fără de care avem mâinile legate.

Treaba asta e sub nivelul meu. E atât de jos, încât mă doare spatele de la aplecat.

N-are și el vreo vacă de răsturnat cu picioarele în sus? Vreun animal lipsit de apărare de ucis în numele sportului?

— Probleme, domnule Sharpe?

— Normal că nu.

Îi acord un zâmbet care s-ar traduce prin du-te dracului.

— Ce probleme să am când pot să stau aici să vă ascult repetând cuvintele pe care tocmai le-am spus?

— Cum ar fi din toate puterile și direct implicați, repetă el.

— Corect.

Ține-ți firea, Ledge.

— Întocmai.

— Cuvinte puternice dacă ținem cont de faptul că sunt pronunțate de un om care chiar aseară a fost auzit spunând la Hank — primarul se uită la o hârtie din fața lui — „ce-mi place cel mai mult la orașul ăsta e că pot pleca de aici după cele două luni de tortură. Este un afurisit de acvariu.” Te rog să mă corectezi dacă greșesc. Sunt sau nu cuvintele tale?

Ticălosul! Cineva a auzit conversația mea cu Ford în timp ce mă aflam în fața barului.

Al naibii oraș mic, unde toată lumea cunoaște pe toată lumea și unde toți își bagă nasul unde nu le fierbe oala.

Sunt terminat.

Terminat.

Primarul Grossman așteaptă răspunsul meu ținându-mă din priviri, în vreme ce persoanele care au ales să asiste discută în spatele meu. Nu sunt tocmai încântați de faptul că le-am insultat orașul și pe ei.

— Domnul Sharpe? mă îndeamnă el.

Marșarier.

Repară-ți greșeala.

Fofilează-te.

— Nu am avut nicio intenție să insul...

— Bineînțeles că nu..., spune sarcastic, cu un zâmbet la fel de acid. Dar din moment ce orașul nostru vi se pare atât de... ponosit, atunci noi, primăria din Cedar Falls, am decis să obligăm Sharpe International să aducă unele îmbunătățiri în oraș, având în vedere că *succesul nostru reprezintă și succesul vostru.*

— Îmbunătățiri?

Ce dracu?!

— Însemnând?

— Însemnând că noi considerăm important ca o companie atât de importantă cum este a dumneavoastră să investească mai mult în bunăstarea generală a comunității noastre. Să aibă de câștigat și cetățenii noștri, și voi.

Ne șantajează?

— Nu este specificat nimic în acordul dintre noi și primărie care să prevadă că este necesară o investiție în oraș, în afară de complex în sine.

— Ei bine — se uită la ceilalți membri ai consiliului așezați de o parte și de alta a lui, înainte de a se întoarce din nou spre mine — se știe că noi, oamenii simpli dintr-un oraș neimportant, nu prea respectăm regulile. Ar fi păcat să construim ditamai complexul și să cheltuiți atâția bani, mai ales acum, când sunteți pe ultima sută de metri, și să nu puteți obține certificatul de exploatare. Cum se zice? Timpul înseamnă bani?

Râd nervos, perplex, scărpinându-mă la tâmplă.

Gândește. Gândește-te dracului la ceva, Ledger!

Dar nu am la ce. M-au prins la mijloc și ei știu asta. Am investit deja zeci de milioane de dolari în această proprietate și în restaurarea ei. Nu putem renunța la ea, și nimeni nu va cumpăra un complex construit pe jumătate, dacă ne retragem.

— Și la ce anume vă așteptați de la noi?

E tot ce-mi vine în minte să întreb.

De obicei nu mă las pus la colț. Dar de data asta acolo am sfârșit.

Și fără avocați cu care să mă consult, cum aș face-o în mod normal, pentru că sunt nouăzeci și nouă la sută sigur că Grossman nu are nicio autoritate să ne ceară

asta. E un ticălos. Simplu ca lumina zilei. Ce nu știe el este că în New York City am avut de-a face cu mizerii și mai mari. Știu cum să joc jocul ăsta. Cum trebuie să las impresia că sunt la mila acestui orașel de provincie, indiferent dacă ceea ce-mi cer e legal sau nu.

Ucide-i cu grație.

Iisuse. S-ar putea să sfârșesc eu ucis între timp.

— Ești un om de afaceri de succes, Ledger Sharpe.

Chipul său zâmbește, dar ochii săi, nu.

— Sunt sigur că vei găsi ceva care să ne mulțumească pe deplin.

CAPITOLUL ȘAPTE

Ledger

— Stai așa. Tu zici serios?

— Mai serios de atât nu se poate, îi spun lui Ford, lăsându-mă pe spate în scaun și închizând ochii. Nenorocitul vrea să ne șantajeze. Din câte am înțeles, vrea să fie reales în curând și se pare că vrea să joace cartea „Sunt omul care a învins corporația”.

— De unde și scrisoarea cu cele două luni, iar acum cererea asta de rahat.

— Exact. Problema este că ultimatumul pe care ni l-a dat este de natură subiectivă. N-a zis clar fă asta ca să primești asta, cum a făcut cu prima cerere. Ce ne cere acum este doar...

— Se bate cu pumnii în piept.

— Printre altele, mormăi eu.

— Putem să ne oprim o clipă, să mă simt și eu o dată glorios pentru că fratele meu cel perfect a dat-o-n bară?

Râde exagerat.

— Nu te-ai gândit să te ferești și tu când ai vorbit cu mine la telefon, într-un bar destinat localnicilor?

Nu. Nu m-am gândit. Mă gândeam doar la Asher și la faptul că, până am fugit eu în parcare după ea, plecase.

— M-ai sunat într-un moment nepotrivit.

Este singura scuză pe care o pot oferi fără să fiu obligat să dau mai multe explicații.

— Atunci nu trebuia să răspunzi. Simplu, nu?

— Gata cu jubilatul, spun deschizând ochii și ridicând o mână în semn de rămas-bun către Hillary, care se îndreaptă spre ușă ca să meargă la o întâlnire cu Dumnezeu știe cine.

Să înceapă pupatul în fund al Consiliului local Cedar Falls!

— Bine. Dar este un moment rar, așa că trebuie să mă bucur de el cât mai pot, oftează satisfăcut. Acum, întrebarea este: ce anume ai de gând să faci?

— Am discutat diverse cu Hillary. Și am ajuns la concluzia că a aduce în joc artizanii locali este cartea noastră câștigătoare. Picturi realizate de localnici. Articole din numeroasele magazine de suveniruri create de localnici.

— Asta nu le va afecta vânzările în oraș? Nu-i va submina?

— Nu am pus la punct detaliile, dar sunt sigur că putem găsi ceva care să mulțumească pe toată lumea.

— Deci, practic, folosiți complexul pentru a-i face cunoscuți pe oamenii din Cedar Falls?

Dau din cap, chiar dacă el nu mă vede.

— Și câteva alte lucruri. Hillary spunea că la ultima ședință a consiliului municipal s-a încercat să se colecteze taxe pentru a oferi școlii primare o nouă bibliotecă sau un nou sistem de încălzire și climatizare, pentru azilul de bătrâni de la periferia orașului, deoarece sistemul lor este defect de foarte multă vreme.

— Așa că ajutați copiii și bătrânii. Nimeni nu poate plânge de asta.

— Exact, scot un oftat exagerat. Chiar și așa...

— Chiar și așa..., repetă Ford. Dincolo de teatrul ieftin de azi, cum ți se pare Cedar Falls în general?

Au vizitat locația doar Ford și Callahan înainte de a cumpăra vechiul hotel de aici. Eu eram ocupat cu o altă afacere și nu m-am putut elibera.

Nu că m-ar fi deranjat prea tare să nu pot veni. Din mai multe motive.

— În afară de afișele de la fiecare fereastră pe care sunt scrise rahaturi cum ar fi „Corporațiileucid afacerile mici” și „Duceți-vă păcatele în altă parte”?

— Chiar așa rău e?

— Sunt și unele pe care scrie că „Un complex înseamnă mai multe locuri de muncă” și că „Turismul înseamnă mai mulți bani”, așa că avem câțiva oameni de partea noastră.

— Și unde erau în timpul ședinței de astăzi? glumește el.

— Mda.

Trag aer în piept, reflectând la întrebarea de mai devreme.

— Cedar Falls. Ce pot spune cu certitudine este că nu seamănă deloc cu Manhattan.

— Vrei să zici că nu e îmbâcsit de putoarea metroului și că nu se simte miros de urină pe clădirile de beton pătate de gaze de eșapament, cu care ești atât de obișnuit?

Râde.

— Nici urmă de așa ceva pe aici.

Mă ridic în picioare și mă sprijin cu fundul de birou.

— Nu există nici vânzători ambulanți care să tipe la tine, nici trotuare aglomerate prin care să-ți faci loc dând din coate, nici metrouri în care să urci, nici...

— Lucruri pe care majoritatea oamenilor le-ar detesta...

— Dar care mie îmi plac foarte mult.

— O să protestezi și o să bați din picior cât timp vei sta pe acolo, nu-i așa?

— Prefer să-l numesc mai degrabă un protest tăcut.

— Ha. Spuse omul care nu și-a ținut gura nicio dată în viața lui. Nu-ți face griji, te vei întoarce în turnul tău din nori cât ai zice pește.

— Du-te dracului.

Nu e nimic în neregulă cu turnul meu din nori, cu priveliște neîngrădită asupra orașului pe care îl iubesc.

— În ce privește acest oraș...

— Vrei să zici acest neimportant orașel de provincie, replică el, dar nu mușc momeala.

— În mod obiectiv, este o locație bună și clădirea are o structură bună cu care să lucrăm.

Mă mut să mă uit pe fereastra biroului temporar, pe care Hillary mi l-a amenajat la fața locului. Din acest punct de observație, nu pot vedea lacul, atracția principală din complex, nici reflexia munților din jurul nostru, dar imaginea senină mi-a rămas întipărită în minte. Aceeași imagine pe care plănuiesc să-i cer echipei noastre de marketing s-o folosească pentru a promova acest loc care curând va fi restaurat.

— Adăugările planificate îl vor face și mai atractiv pentru clientela noastră preferată. Vor avea cazare de lux, cu un centru spa de ultimă generație, pentru cei

care nu sunt pasionați de aer liber, și tot felul activități pe care le pot face, dacă sunt pasionați de așa ceva.

— Sunt de acord cu tine. Dar asta este ce facem noi cel mai bine, spune Ford. Eu întreb despre oraș. Ești un bun observator și aș vrea să aflu părerea ta.

— Prima impresie? Orașul este încă mic, dar cu siguranță pitoresc. Atmosfera este una caldă, ca acasă la mama, care va atrage familiile în principiu, și o vibrație artistică mișto pe care o vor iubi cei care nu au copii. Peste tot se organizează tot felul de chestii aventuroase în aer liber, așa că acest lucru va spori atracția. Îmi trec o mână peste maxilar. Va fi mai mult decât bine.

— Mă bucur că suntem pe aceeași lungime de undă. Și eu am simțit la fel. În ceea ce privește construcția, suntem încă în grafic? Am întâmpinat vreun obstacol?

— Întreab-o pe Hillary. Este domeniul ei.

— Adevărat, dar tu vezi totul cu ochi proaspeți. Cum ți se pare?

— Vom respecta programul, plus, minus câteva zile.

Mă opresc.

— Retrag ce-am zis. În momentul de față, Hillary încearcă să contracteze antreprenori locali. Ceea ce ar putea să însemne niște întârzieri, pentru că va trebui să îi angajăm indiferent dacă îndeplinesc sau nu cerințele sau standardele necesare.

— Doar să-l potolim pe Grossman.

— Exact. Așa că doar acest lucru ar putea să ne dea peste cap, dar oricum batem pasul pe loc din cauza rahatului ăstuia cu cele două luni, așa că sunt sigur că se va rezolva de la sine.

— Bun. Îl voi anunța pe Charles, spune el, referindu-se la dirigintele nostru de șantier. Angajează deja localnici? Îmi place cât de repede lucrează. Asta ar trebui să ne ajute să construim o imagine publică bună.

— Să sperăm. Sunt sigur că Grossman va mai inventa ceva, un alt cerc al infernului prin care va trebui să trecem. Cine știe, poate ne va cere să dăm foc hotelului sau ceva de genul ăsta, doar ca să fie sigur că trece de inspecția finală.

— Și dac-o facem, și dacă n-o facem, pacostea rămâne.

— E ușor de zis pentru tine stând în biroul tău din Manhattan.

— Sunt în biroul tău. Cu picioarele pe el.

— Amuzant.

— Ai un scaun foarte confortabil. O să-mi iau și eu unul la fel pentru biroul meu.

Scrâșnesc din dinți. Nemernicul știe cât de tipicar sunt în privința biroului meu și mă provoacă doar pentru că îi stă în puteri.

— Ticălosule, mormăi eu.

Râsul lui umple linia telefonică.

— Doamne, e prea ușor să te calc pe nervi. Cam patetic, Ledge. Cum e casa pe care ai închiriat-o? Este în regulă?

— Dacă vrei să afli dacă e o cabană din bușteni, cu veceul în curte și coarne de cerb pe pereți cât să-mi facă timpul petrecut aici și mai autentic, îmi pare rău să te informez că nu este.

— Și când te gândești că am vrut să vin în vizită de dragul amintirilor din trecut...

— Cruță-te. Și pe mine, glumesc.

— Haidel! O să fie distractiv. Ne-am putea duce prin locurile pe care le frecventam înainte și să ne prefacem că suntem din nou copii. Nicio responsabilitate. Nicio regulă.

Gândul mă face să zâmbesc. Exact asta am făcut eu ieri. Am condus pe unde obișnuiam să ne petrecem timpul. Mi-am spus că am făcut-o din nostalgie, să mă familiarizez cu locul, care s-a dezvoltat de-a lungul anilor, dar m-am trezit, fără să-mi dau seama, lângă o salcie bătrână. Iar de la salcie, mașina mea s-a dus singură pe marginea drumului, permițându-mi să privesc un panou imens pe care scria *Ferma de lavandă*.

Casa arăta la fel cum mi-o aminteam. Bordură albă, o verandă care o înconjoară, ușa roșie de la intrare. Se pare că familia Wells s-a extins de-a lungul anilor, câmpurile de lavandă se lungesc cât vezi cu ochii, dar nu am acordat prea multă atenție acelei părți atunci. Tot ceea ce ne interesa era să ne rătăcim printre rânduri, unde eu și Asher puteam să ne întindem pe spate, să privim stelele și apoi să ne sărutăm fără să fim prinși.

Nu știu ce speram ducându-mă acolo. S-o văd pe Asher pe veranda din față? O șansă să vorbesc cu ea? La naiba dacă știu.

— Ledge? Mai ești pe fir?

— Da. Scuză-mă. Ce ziceai?

— Casa pe care ai închiriat-o.

— E în regulă. O casă mică într-un cartier liniștit. Nu prea contează, din moment ce voi lucra în cea mai mare parte a timpului. Asta e tot? Ai terminat cu micro-managementul?

Pufnește.

— Cineva trebuie să o facă, din moment ce tu nu ești aici.

— Amuzant.

Cum s-au succit lucrurile. Nu cu mult timp în urmă, îl puneam la încercare pe Callahan, așa cum Ford face acum cu mine. Pe atunci însă, nu exista râsul. Numai resentimente.

— Să ne ții la curent cu ce se întâmplă.

— Iar începi cu micro-managementul? mormăi eu. N-ai și tu altceva de făcut – cum ar fi vreo cinci proiecte – și să supui pe altcineva Inchiziției spaniole? Te asigur că am totul sub control aici.

Simt nevoia să-mi dezmoțesc picioarele și mă îndrept spre ceea ce va fi holul principal la *The Retreat*. Cu modificările pe care le-am făcut, a devenit mai mare și mai apropiat de ceea ce înseamnă o proprietate S.I.N. Arunc o privire pe holul larg, urmărind zgomotele de șantier care provin din cele trei aripi pe care le-am adăugat la structura existentă. În fața mea, niște bărbați lucrează la placarea unui perete care va constitui intrarea în noul spa de lux, pe care îl creăm în hotel. Trei paleți cu dale de marmură sunt aliniați pe peretele îndepărtat, urmând ca acestea să fie folosite pentru noua pardoseală.

— Locul ăsta va străluci, Ford. Vom trece peste problemele cu primăria, iar locul ăsta va fi al dracului de strălucitor. Fie că este folosit drept refugiu de iarnă pentru pasionații de schi sau drept rai în natură pentru cei cărora le place să stea vara afară, clienții vor avea parte de luxul pe care îl așteaptă de la noi.

— Tocmai de aceea l-am cumpărat.

— Mhm, murmur întorcându-mă la mine în birou.

— În rest, totul bine? Pari cam distras.

— Sunt bine. Doar... ocupat. Mă pregătesc să plec la o întâlnire cu una dintre companiile din oraș care oferă expediții în aer liber. Vreau să văd dacă vor colabora cu

noi și să punem la punct niște pachete exclusive pentru complex.

— Știi că avem oameni care să se ocupe de asta, nu? râde pe infundate. Din câte-mi amintesc, atenția la detalii nu era punctul tău forte.

— Din câte-mi amintesc eu, eram în biroul meu din Manhattan.

— Când ești la Roma, faci ca romanii, nu?

Îmi vine pe buze o replică usturătoare, dar niște pași apăsați mă fac să-mi ridic privirea. Mi se pare că nu văd bine. Asher s-a năpustit pe hol și vine spre mine.

— Ford, trebuie să închid.

— Probleme? întreabă el.

— Rămâne de văzut.

Închei convorbirea fără explicații, pentru că sunt prea ocupat să mă uit la ea.

Fiecare centimetru furios și superb din ființa ei.

Ochii ei îi țintuiesc pe ai mei în timp ce traversează camera și se oprește în fața biroului la care stau.

— Asta chiar e o surpriză, spun, luptându-mă cu un zâmbet la care ea se încruntă.

M-oi fi întrebat eu aseară de ce sau cum de mă simt încă atras de ea după atâția ani, dar acum nu-mi pasă care este răspunsul.

Tot ce știu este că mă atrage.

Tot ce înțeleg este că acum suntem oameni diferiți de cum eram atunci.

Iar faptul că o văd aici, gata să ia foc, mă face s-o doresc și mai mult.

Își încleștează maxilarul și lovește cu palma pe birou, între noi, într-un mod dramatic.

— N-am nevoie de mila ta.

— Milă? întreb, în timp ce ea flutură bancnota de o sută de dolari pe care i-am lăsat-o cu numărul meu de telefon scris pe ea.

— Da. Nu am nevoie de un bacșiș ridicol din partea ta pentru că îți pare rău pentru mine.

Intenționat, am un zâmbet leneș.

— Și eu care credeam că ești supărată pentru că ți-am lăsat numărul meu de telefon pe ea. Pfiu, mă fac că-mi șterg fruntea de sudoare. Asta înseamnă că voinți, de fapt, numărul meu de telefon? Bun. Măcar asta am înțeles corect.

Mă săgetează din priviri și e adorabilă. Roșeața de pe obraji. Atitudinea sfidătoare.

— Tu nu ești deloc drăguț.

— De obicei mi se spune că sunt sexy sau țâfnos, niciodată drăguț, așa că, da, sunt de acord cu tine. Drăguț sigur nu sunt.

Îmi încrucișez brațele pe piept, mă uit în jos la bancnota de pe birou, apoi mă întorc spre ea, ridicând din sprâncene.

Ea îmi copiază atitudinea, cu brațele încrucișate la piept, și mă privește fix. Nu mai știe ce să spună, nu-i așa? A intrat aici în pas de vals, și-a spus punctul de vedere și acum nu mai știe ce să facă.

Ce se întâmplă în capul ăla al tău, Ash?

— Cred că ar trebui să discutăm despre anumite lucruri. Despre noi. Despre ce s-a întâmplat, spun în cele din urmă. Așa putem să depășim momentul. Să mergem înainte. Să începem de la zero.

— Am mers mai departe cu ani în urmă.

Ridică din bărbie, dar să fiu al naibii dacă ochii nu spun altceva. Bine de știut.

— Nu vreau să discut despre nimic.

— Trebuie.

Fac un pas spre ea și spatele i se încordează.
Hm. Atitudinea indecisă și lipsa de încredere pe care
le-am observat la ea seara trecută s-au făcut nevăzute.
Interesant.

— Nu, nu trebuie.

Întotdeauna a fost încăpățânată.

— Bine, spun și apoi mai fac un pas, sperând că
următoarele mele cuvinte o vor surprinde, așa cum m-au
surprins pe mine când mi-au venit în minte. Atunci
hai să discutăm despre faptul că, de când te-am văzut
aseară, nu am mai putut să mă gândesc la nimic în afară
de cât de mult îmi doresc să te sărut.

Capul i se ridică brusc, face ochii mari și cascadează
gura de uimire.

Bun. Suntem pe aceeași lungime de undă. Și ea, ca
și mine, simte chestia asta, indiferent ce ar însemna.

— Dacă asta nu te face să vrei să stăm de vorbă, nu
știu ce altceva ar putea, spun eu.

Își plimbă ochii pe corpul meu, de sus în jos, în
timp ce mă mai apropie cu un pas.

— Nu, scutură din cap. Nu avem nimic de discutat.
Se mută de pe un picior pe altul.

— Ce-a fost a fost, trecutul rămâne acolo unde-i e
locul.

— Bine.

Traversez distanța care ne separă, astfel încât să
fiu suficient de aproape pentru a-i vedea umerii ridicați,
să-i simt respirația cu gust de mentă și căldura corpului.
Trage aer adânc în piept.

— Atunci — mă aplec spre ea până când părul ei
mă gâdilă pe obraz și-i șoptesc la ureche —, bună, mă

cheamă Ledger Sharpe. Încântat de cunoștință, Pată din lavandă.

Mă abțin din toate puterile să nu dau curs impulsului de a o săruta. La naiba cu totul. Aseară am visat-o, m-am gândit la ea la duș și am căutat-o în mulțime după întâlnirea de la primărie.

Fac un pas înapoi și îi întind mâna s-o strâng pe-a ei. Mă țintuiește cu privirea și singurul zgomot care se aude e respirația noastră.

Asher mă privește apreciativ, lent, de sus în jos, pe buze îi apare o urmă de zâmbet, iar ochii îi strălucesc de amuzament.

— Mulțumesc, dar... nu sunt interesată.

Ezită – doar o clipă – și își coboară privirea spre buzele mele, apoi o ridică la loc și iese din biroul meu la fel de hotărâtă cum a intrat.

Dar ezitarea aceea mică mi-a spus tot ce aveam nevoie să știu.

Îmi bag mâinile în buzunare și ies prin holul hotelului, s-o pot urmări cum se îndepărtează legănând din șolduri, îndreptându-se lent spre parcare.

Nu vreau să discut despre asta.

Fie.

Atunci nu o vom face.

Dar stau aici două luni, Asher Wells. Și în acest răstimp, ne vom intersecta cu siguranță. Și, sper eu, o să facem mult mai mult de atât.

CAPITOLUL OPT

Asher

Nici nu se vede că am muncit.

Dimpotrivă.

Îmi dau înapoi scaunul din spatele biroului lui Pop, mă uit la teancurile de hârtii pe care le-a îngărmădit de-a lungul timpului, pe toată suprafața biroului, și îmi apăs fruntea.

Sunt sigură că procesul ar merge mult mai repede dacă nu mi-ar fugi gândul la Ledger din două în două minute.

Dar o să-mi dau voie să mă gândesc la cum am intrat în biroul lui și am reușit să fac ceea ce mi-am propus: *o a doua primă impresie*. Să-i arăt că femeia împrăștiată, indecisă emoțional pe care a întâlnit-o aseară nu sunt eu, de fapt.

Și, din fericire, am reușit să procedez astfel înainte de a remarca modul în care stătea în spatele biroului, cu brațele încrucișate și teribil de încrezut. Da, aroganța lui m-a enervat la culme, dar aș minți dacă nu aș recunoaște că m-a și excitat.

Coapsele lui ferme pe care pantalonii stăteau fixați. Felul în care mânecile cămășii îi țipau pe bicepsii. Felul cum strângea din buze, în vreme ce mă provoca.

Timbrul vocii și căldura respirației lui în momentul când s-a aplecat să-mi șoptească la ureche.

Cum este posibil așa ceva? Cum e posibil să doresc un bărbat care a dispărut fără un cuvânt? E illogic și irațional, și totuși..., iată-mă, gândindu-mă la asta, la el, când aş avea lucruri mult mai importante de rezolvat.

— Cum ar fi aceste teancuri de hârtii, la fel de captivante, murmur doar pentru mine trăgând aer în piept, hotărâtă să mă ocup de încă una dintre grămezi.

N-au niciun sens. Sunt sigură că pentru Pop conținutul lor avea o logică, dar încă nu mi-am dat seama care.

Facturi medicale și facturile pentru îngrijire de la Buni. O scrisoare de la un furnizor. Plățile pentru echipamente cu ștampila „scadent” pe ele. Extrasul de cont de la un card de credit de acum două luni. Ce au în comun toate astea de le-a pus la un loc? Ce metodă nebună aplică?

Aplica. Ce metodă nebună aplica? Încă mi-e greu să mă gândesc la el la trecut. Buni era în declin de atât de mult timp; deși internarea ei într-un azil a fost cea mai bună soluție pentru nevoile ei medicale, absența ei aici, în casă, a fost asurzitoare. Iar Pop..., în ciuda durerii sale evidente, azi glumea cu mine pe veranda din față, și a doua zi nu s-a mai trezit din somn, în balansoarul său de pe verandă. Pot să bag mâna în foc că a murit de inimă rea, pentru că a fost despărțit de Buni.

Ce frumos ar fi dacă toată lumea ar avea parte de o asemenea iubire.

Grămezile, Asher. Concentrează-te la hârtii. La obiectivul stabilit: o grămadă de hârtii pe zi, până când vei face ordine în haosul ăsta.

Și apoi? Când vei reuși să zărești din nou suprafața biroului, atunci vei înțelege că el s-a dus?

Îmi apăs ochii cu degetele și oftez cu putere, în timp ce mă lupt cu lacrimile care amenință să mi se scurgă pe față. Refuz să plâng. Refuz să cedez – din nou. Prezența lui domină totul și, totuși, această casă, această fermă, toate locurile pe care le-a atins par atât de goale fără el.

Mai ales să stau aici, înconjurată de tot ceea ce l-a reprezentat, și să mă simt lamentabil de nepregătită.

Sigur, m-am ocupat de Ferma de lavandă de când a murit Pop, dar dacă aș fi sinceră cu mine, ar trebui să recunosc că am făcut doar minimul necesar. Acest birou, paradisul lui, era prea greu de înfruntat pentru mine.

Însă lumea merge mai departe, chiar dacă noi, cei rămași în urmă, ne simțim blocați în timp.

Mă uit în jur. Micile nimicuri pe care le-a păstrat de-a lungul vieții aglomerează raftul din fața mea. Câteva dintre vechile mele schițe cu peisaje sunt montate pe peretele de alături. Pe birou, lângă monitor, este o fotografie înrămată a lui Buni.

Biroul acesta era refugiul lui. Locul unde se ascundea atunci când spunea că are nevoie de o pauză de la estrogenul din casă; era doar o scuză ca să caute pe internet ce îl interesa mai recent. Sau să se strecoare în vârful picioarelor prin spate și să ia o gură de whisky despre care credea că Buni nu știe. Știa.

Spațiul este o încăpere aflată în spate, în casa principală, o verandă mare pe care Pop a închis-o cu ani în urmă, cu o ușă exterioară care dă spre câmpurile de dincolo. Era centrul de afaceri al Fermei de lavandă, dar și alinarea lui.

— Urmează e-mailurile, îmi spun cu prefăcut entuziasm, ridicând pumnul în aer.

Am trecut în ordine alfabetică prin dosarele din căsuța sa de e-mail. Unul câte unul, am deschis fiecare

dosar, i-am citit conținutul și, dacă era relevant, l-am păstrat. Dacă nu, l-am șters.

În mod clar, Pop nu arunca nimic nici când era vorba de e-mailuri.

„Ticăloși.”

Râd când văd numele dosarului; îmi place că și acum mă face să râd. Nu sunt sigură ce mă aștept să văd într-un dosar astfel etichetat, dar cu siguranță nu mă aștept să găsesc e-mailuri de marketing de la S.I.N. despre cumpărarea vechiului hotel din oraș sau actualizări despre statutul achiziției de la Consiliul Local Cedar Falls.

Pop știa cine este S.I.N.? Cine o deține? Le urmărea evoluția, compania, dar de ce?

Pentru că tată ești, tată rămâi.

Nu asta îmi spunea mereu? Că indiferent de cât de mare mă fac, el va fi întotdeauna tatăl meu, că îmi va spune întotdeauna adevărul, chiar și atunci când nu voi dori să-l aud și că va încerca întotdeauna să mă protejeze de el.

Asta făcea?

Voia să fie sigur că omul care m-a rănit nu-mi mai poate face rău din nou?

Parcurg e-mailurile. Toate sunt buletine de știri, nimic care să-i fie adresat personal, și cu toate astea, le-a păstrat.

Sigur, a bombănit când a aflat de nașterea complexului, dar când am insistat să-mi explice de ce, mi-a dat același motiv pe care îl aveau toți ceilalți din oraș, așa că nu m-am mai gândit ce anume îl nemulțumea. Mi-am imaginat că era un om de modă veche și că se temea de efectul pe care-l va avea complexul, care urma să fie

finalizat în curând, asupra celorlalte afaceri de familie, ca a noastră.

Era o concluzie logică, dar acum, când mă uit la c-maiurile ascunse, n-am cum să nu mă întreb dacă nu cumva era supărat și din alte motive.

Motive care datează din noaptea aceea, de acum cincisprezece ani.

Sunt doar bănuieli, în realitate. Presupuneri prost-țești, mai mult imaginate, și gândul mi se duce iar la Ledger.

Se pare că soarta mă tot împinge să interacționez cu el.

Ciocănitul în ușa exterioară a biroului mă face să tresar.

– Domnișoară Wells?

– George!

Îmi duc o mână la piept.

– M-ai speriat de moarte.

– Îmi cer scuze, doamnă.

– Ai reparat-o? îl întreb, referindu-mă la linia de irigații care a avut o scurgere peste noapte.

Ne-am trezit cu câmpul din sud inundat, ceea ce nu este niciodată un lucru bun pentru o cultură precum lavanda, căreia îi plac un sol bine drenat și o bază uscată la rădăcină.

– Încă mai lucrăm. Danny s-a dus la magazinul de feronerie să ia niște racorduri și țevi, dar...

– Dar ce?

Se uită la șapca de baseball pe care o ține în mâini și apoi ridică privirea.

– Cardul a fost refuzat.

— Rahat. Scuze, trag adânc aer în piept. Eu, aaa... Am rămas în urmă cu toate plățile. Sistemul de arhivare al lui Pop este un pic cam greu de înțeles, mă bâlbâi, arătând spre teancurile pe care le verific, pentru că nici măcar nu știu unde să caut extrasul de cont al cardului de credit ca să plătesc. Mă duc să-ți aduc niște bani.

Câteva secunde mai târziu, îmi răscolesc prin poșetă și îi dau cincizeci de dolari.

— Ar trebui să fie suficient.

— Mulțumesc, spune George, dar rămâne în picioare și continuă să mă privească, după ce mă întorc la locul meu.

— Mai e ceva? întreb eu.

Își frânge mâinile balansându-se de pe un picior pe altul.

— Se zvonește că vrei să vinzi Ferma de lavandă.

— Să vând? întreb, iar el aprobă din cap. Cui anume să o vând?

Ridică din umeri și îmi dau seama că se simte foarte stânjenit.

— Au fost câțiva ani dificili. Unii dintre băieți s-au gândit că, după moartea lui Pop, vei vinde tot ce poți. Că așa ai putea acoperi cheltuielile și... să îți vezi de viața ta.

Incendiul care ne-a distrus cultura și magazia plină de echipamente și unelte acum câțiva ani. A trebuit să achiziționăm terenuri suplimentare pentru a le cultiva și pentru a crește cantitatea, după ce noile culturi dădeau roade. Cheltuielile pentru îngrijirea lui Buni au continuat să se adauge la această sumă. Hambarul pe care Pop îl construise, cel pe care plănuia să-l folosească ca atelier, care acum a rămas gol și nefolosit. La care s-au adăugat cheltuielile ridicol de mari cu înmormântarea sa.

— Acest loc, acest pământ, a aparținut familiei mele vreme de generații. Și va deveni al meu când Buni nu va mai fi. Și chiar dacă nu asta era visul meu, George, era al lor. Iar eu intenționez să-l duc mai departe.

Dă din cap.

— Dar acum este al tău și, practic, înseamnă că poți face ce vrei cu el, nu? Adică, nimic nu te împiedică să vinzi. Cel puțin asta zice toată lumea.

Ce dracu?! Asta e zvonul care circulă? Orașul asta are o părere atât de proastă despre mine, încât crede că aș vinde ferma?

Însă nu ar trebui să fiu surprinsă, având în vedere că este vorba despre același oraș care m-a judecat mereu pentru lipsa de discreție a mamei mele, înainte ca eu să fi venit pe lume.

— Ceea ce mă împiedică este cuvântul meu. Le-am promis bunicilor mei. Oamenilor care mi-au oferit totul. Ce fel de om mă credeți să nu-mi respect promisiunea?

Pronunț cuvintele, dar mă întreb cum mă voi descurca să fac asta. Să administrez o fermă. Să gestionez un birou. Să renunț la viața dorită. Și un teanc gros de câțiva centimetri de facturi de plătit.

Cea mai ușoară cale de ieșire ar fi să vând.

El știe asta. Eu știu asta. Dar oricât de tentant ar fi, am promis.

— Și cum rămâne cu cei de la complex? E adevărat că au vrut să o cumpere?

— Poftim? mă-nec eu.

— Pop a zis ceva despre faptul că ei încearcă să cumpere totul și să le-o tragă tuturor, ca de obicei. Clatină din cap. De mult timp nu-l mai văzusem atât de încins.

— Când a fost asta?

— După ce a aflat cine a cumpărat vechiul hotel. Își dă la o parte părul de pe frunte.

— Continua să spună că, indiferent cât de bun ar fi complexul lor pentru acest oraș, nu le-ar da afacerea lui după tot ce au făcut.

Am dreptate. Știu că am dreptate.

Pop încă îi purta pică omului care privea cu dispreț familia Wells.

Dau din cap absent. E logic. Pop știa cine era proprietarul de la S.I.N. și nu l-a uitat niciodată pe cel care l-a insultat pe el, mândria lui și, cel mai important, pe mine.

— Sunt sigură că avea motivele lui, spun încet. Dar vă asigur că nu am nicio intenție să vând.

— Bine.

Ne privim în ochi.

— O să le spun băieților. Doar că toți avem familii și dacă trebuie să ne căutăm alt loc de muncă, atunci...

— Înțeleg, dau din cap, urând să simt nodul acela în gât. Nimeni nu trebuie să se îngrijoreze. Știu că Pop vă considera parte din familie, și eu la fel. Nu vreau să vă faceți griji.

Îi zâmbesc forțat sperând că ajunge zâmbetul și la ochi. Privirile noastre se întâlnesc, iar eu observ că tot mai are îndoieli.

— Ce altceva mai e? Ce alte zvonuri mai circulă?

Se uită la mine cu îngrijorare, ca și cum, chiar dacă le-aș infirma, nu m-ar crede.

Și asta mă omoară, pentru că în Pop aveau încredere fără să pună întrebări. Asta înseamnă că va trebui să-mi dovedesc capacitatea de a conduce afacerea și de a-mi ține promisiunile.

Zâmbește în pripă. Se uită repede peste umăr și din nou la mine.

— Nimic. Nu mai e nimic altceva.

Face un pas înapoi.

— Trebuie să-i duc banii lui Danny ca să putem repara linia.

— Bine. Să-mi spuneți dacă mai aveți nevoie de ceva.

— Da, doamnă.

— Hei, George, strig după el după ce coboară câteva trepte.

Mă ridic și mă îndrept spre ușa deschisă.

Se întoarce să se uite la mine.

— Da?

— Au fost câteva luni grele. Știu că probabil băieții nu au prea multă încredere în mine — *e de înțeles* —, dar să știți că voi face ceea ce trebuie pentru voi, pentru ei. Pentru Buni și Pop.

— Da, doamnă, repetă el. Te anunț când am terminat de reparat.

Îl privesc cum se îndepărtează, dar continui să aud în minte cuvintele lui. *Nimic. Nu mai e nimic altceva.*

Mă sprijin de tocul ușii și mă uit la rândurile de un violet strălucitor. Lavanda Folgate, din stânga, se apropie de momentul recoltării. Varianta de lavandă Royal Velvet, care acoperă pantele din spatele proprietății, se dezvoltă și va ajunge la maturitate în următoarele câteva luni. Și apoi mai e varianta noastră de bază, cea care acoperă majoritatea câmpurilor noastre, lavanda Grosso. Acolo s-a spart peste noapte linia de irigație și, din fericire, George a observat imediat, în timpul rondului de dimineață.

Am fi putut pierde câteva recolte sănătoase.

Și asta este ceva ce nu ne putem permite.

Acestea sunt rândurile printre care alergam în copilărie, pierzându-mă într-o lume imaginară de basm în care mama mea exista, iar bărbații din Cedar Falls nu se întrebau care dintre ei era tatăl meu.

Aici am rătăcit cu lacrimi pe față, după ce am renunțat la visul meu de a merge la o școală de artă pentru a putea rămâne aici, să am grijă de Buni după ce suferise un atac cerebral. Facturile de la spital au fost atât de mari, încât au înghițit tot ce se pusese deoparte pentru educația mea.

Aici am stat și am privit violetul până când ochii mi s-a încetșat, când inima mi-a fost frântă în milioane de bucăți, în acea noapte de vară târzie.

Ultimul lucru de care are nevoie este ca cineva ca ea să îl tragă în jos. Are un viitor strălucit în fața lui, un imperiu de condus și nu vreau să fie distras de o fată fără mamă, fără pedigri și fără viitor.

Și acum, acum este momentul în care am de gând să-mi suflec mânecile și să fac ceva cu promisiunile mele, chiar dacă habar n-am cum o să reușesc.

Dar o voi face, pentru că în niciun caz nu-i voi da lui Maxton Sharpe satisfacția de a fi avut dreptate.

CAPITOLUL NOUĂ

Asher

Cu doisprezece ani în urmă

— Este tot ce am visat vreodată, Nita.

Mă învârt în camera mea de cămin ținând pe lângă mine niște haine. Mă privesc în oglindă. Am un zâmbet larg și ochii îmi sunt plini de emoție. Aceste prime două luni la Institutul Pratt au fost incredibile. Tot ce am visat eu vreodată.

În sfârșit, îmi îndeplinesc visul.

— Povestește-mi totul, murmură cu vocea ei somnoroasă.

— Este orașul. Parc-ar fi viu, cu toate luminile sale, cu toate clădirile înalte și cu sălile mari de curs, cu ferestre din podea până în tavan. Găsești cultură și rafinement chiar alături de realitatea crudă și dură a vieții.

Nici măcar eu nu rămân imună în fața tonului visător pe care vorbesc.

— Simt că e un amestec din toate locurile în care n-am fost niciodată...

— Cred că, în comparație cu Cedar Falls, oriunde te-ai simți așa.

-- E mai mult decât atât.

Oftez, așezându-mă pe marginea patului. Îmi amintesc de cursurile care păreau nesfârșite pe care le-am urmat la colegiul comunitar, în încercarea de a reduce costurile. Promisiunile lui Pop, că va face orice pentru ca visurile să mi se îndeplinească și ca să-mi ofere oportunitatea de a deveni cine vreau eu să fiu. Șansa mea de a fi cea care alții au crezut că nu pot fi. După atâta durere, sudoare și lacrimi, în sfârșit, s-a întâmplat.

— E ca și cum mi-e merit să fiu acolo.

— Bineînțeles că ți-e merit. Este tot ce ți-ai dorit vreodată. Și cu talentul tău incredibil, meriți să fi acolo.

Zâmbesc.

— Scuze. N-ar trebui să continui. Mai ales când eu sunt aici și tu...

— Încă în Cedar Falls? chicotește ea. Să nu îndrăznești să ai rețineri din cauza asta. Vreau doar să te aud. Lasă-mă să trăiesc și eu prin tine. Și bărbații? Spune-mi totul despre bărbații de acolo.

— Ai muri și-ai învia. Costumele fin croite și cămăși suflecate până la cot.

— Pornografie cu antebrate. Delicios.

— Categorie pornografie cu antebrate. Dar e mult mai mult decât atât. Sunt educați și rafinați, dar și cu o urmă de mahala aruncată acolo. Ah. Fiecare dintre cei pe care îi întâlnesc este mai bun decât celălalt.

— Aștia sunt băieții de la școală? Pentru că, dacă da, trebuie să faci niște sesiuni de studiu cu program nocturn.

— Nu.

Râd pentru că băieții de la școală sunt excentrici, neconvenționali, nu numai talentați. Chiar dacă am o fire de artistă, nu a fost niciodată atmosfera care să mă atragă.

— Mă refer la bărbații din oraș. Cei care merg repede pe trotuar, ca și cum s-ar grăbi la o întâlnire foarte importantă. Genul care te face să vrei să te oprești și să te holbezi, pentru că emană un aer de autoritate. Arată... *exact așa cum mi-am imaginat că ar arăta Ledger în lumea lui.*

Gândul vine de nicăieri. O privire către un trecut la care am învățat să nu mă mai gândesc.

Îndepărtez gândul. Ce ciudat că s-a strecurat chiar acum, în acest moment, după ce îl ștersesem definitiv din mintea mea.

Sau cel puțin încercasem să o fac.

Ca să fiu sinceră, l-am căutat în mulțime din când în când, înainte de a-mi veni în fire.

— Nu-i așa? întreabă Nita, smulgându-mă din gânduri și readucându-mă cu picioarele pe pământ.

— Scuze, s-a întrerupt și nu te-am mai auzit, mint.

— Am spus că, în concluzie, sunt practic opusul tuturor bărbaților de aici din Cedar Falls.

— Exact.

— Deci, bărbați maturi. Eleganți. De lume. Exact cum îți place ție. Întotdeauna ai avut o slăbiciune pentru genul ăsta.

— Poate, chicotesc. O să vii să mă vizitezi, da?

— Da.

Vocea ei este blândă și urăsc faptul că nu are și ea această oportunitate. La naiba, nu-mi vine nici mie să cred că am această șansă.

— O să vin.

— Și acasă este totul...

— La fel. Plictisitor. Mă simt singură fără tine, fără complicea mea.

Își trage nasul și sper că n-am înțrînat-o. Am fost nedespărțite de când ne-am întâlnit în semestrul întâi din primul an de colegiu. Tocmai se mutase în Cedar Falls împreună cu mama ei și avea nevoie de ajutor să se orienteze prin campus. M-am oferit să o conduc în clasă, eram la același curs de matematică generală. De atunci, suntem prietene la cataramă. E sora pe care n-am avut-o niciodată. Și mă simt rău să fiu aici fără ea.

Mi se strânge inima, dar fericirea mea învinge. Iar ea și-ar dori asta pentru mine. Sunt sigură, deși lucrurile nu devin mai ușoare.

E ca și cum aș lua-o de la capăt. Nu mă cunoaște nimeni, nu-mi știu nici numele, nici povestea, iar de când am ajuns aici, acum câteva luni, simt că pot fi cine vreau să fiu. Pot să mă reinventez, să nu mai fiu Asher Wells, fata dintr-un oraș mic și produsul unei mame promiscue, care nu va ajunge nicăieri în viață, ci mai degrabă Asher Wells, artista aspirantă și fata cultă de la oraș.

Este cel mai intens sentiment de eliberare pe care l-am simțit vreodată.

Telefonul mă avertizează că mă sună Pop.

— Hei, trebuie să închid, îi spun lui Nita. Mă sună Pop.

— Sigur. Dă-mi papucii de dragul lui Pop, mă tachinează ea, dar știe cât de mult îi iubesc pe bunicii mei. Sună-mă mai târziu. Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Închei convorbirea cu ea și răspund la apelul lui Pop. Mă dor obrazii de la prea mult zâmbit.

— Pop! Bună. Dumnezeu! Am atât de multe să-ți povestesc. Am...

— Asher.

Vocea lui este o șoaptă plină de disperare împletită cu durere.

— Pop? Ce s-a întâmplat?

Inima mi se strânge.

— Buni. S-a prăbușit. Ei spun că...

Vocea i se sfâșie într-un hohot de plâns.

— Nu pot să o pierd, Ash.

Îmi tremură mâinile. Rochia pe care o țin în mână cade la pământ, iar lumea îmi fuge de sub picioare.

— Vin...Vin imediat.

— Nu. E în regulă.

Dar nu e.

Trebuie să plec.

Trebuie să fiu acolo pentru singurii oameni care au fost vreodată alături de mine.

Ce nu am știut atunci când am plecat din acea lume a oportunităților, a *fericirii absolute*, a fost că nu o voi mai primi niciodată înapoi.

CAPITOLUL ZECE

Asher

— Buni, o avertizez în glumă.

— Ce? întreabă ea nevinovată, vorbind cu dificultate, în timp ce ascunde piesa de dame pe care tocmai o șterpelit-o de pe tablă.

Îmi aruncă acel zâmbet moale și pieziș de care m-am bucurat toată viața mea. Este plină de iubire și căldură, chiar dacă știu că se chinuie să reziste în cele mai multe din zile. Cu toate astea, suflet altruist ca întotdeauna, încă încearcă să mă facă să zâmbesc și să simt dragostea ei.

Mă agăț de ideea că încă o mai pot vedea. Azi e o zi bună. Este lucidă și pare împăcată.

Primul accident vascular cerebral i-a paralizat complet partea stângă și a avut nevoie de peste optsprezece luni să-și revină. Cinci ani mai târziu, cel de-al doilea accident vascular cerebral i-a afectat memoria și a lăsat și alte leziuni la nivelul nervilor. Iar cel de-al treilea, în urmă cu patru luni, a împiedicat-o să mai judece și a ținut-o într-un scaun cu roțile.

Decizia de a o muta la un centru de asistență a fost sfâșietoare. Ea și Pop nu mai fuseseră despărțiți de aproape șaizeci de ani, și iată-mă spunându-i lui Pop că nu pot avea grijă singură de nevoile ei medicale. Că l-am

dezamăgit. Și că, în cele din urmă, a venit timpul să primescă ajutorul de care avea nevoie.

Inima lui s-a frânt mai rău decât a mea în prima zi când am lăsat-o aici, dar a mimat curajul, pentru mine. Îl auzeam prin ușa dormitorului plângând încet, în fiecare seară, în săptămânile care au urmat.

Am luat o decizie. I-am spus că sosise momentul. Și apoi el a murit de inimă frântă, singur și fără iubirea vieții lui lângă el.

Vinovăția pe care o simt din pricina asta mă sufocă aproape în fiecare zi.

Și de câte ori o vizitez pe Buni, când personalul îmi spune că se chinuie tot mai mult pe zi ce trece, că situația ei mentală se înrăutățește cu repeziciune, mă întreb dacă bătălia o va câștiga inima ei frântă sau trupul ei obosit. Zilele acelea? Acelea sunt cele în care ies din parcare, opresc la un kilometru mai încolo și plâng până nu mai am lacrimi, pentru că simt că decizia mea a fost catalizatorul pentru toate acestea.

Se întâmplă rar ca ea să se simtă suficient de bine cât să poată fi ridicată din pat și transportată în scaunul cu roțile în camera de recreere. În acele zile, personalul știe că trebuie să mă sune orice ar fi, pentru că mă duc acolo cât mai repede posibil. N-aș rata ocazia pentru nimic în lume.

Iar azi am primit un astfel de apel.

Zâmbetul și ștrengăria ei sunt tot ce am nevoie.

— O să mă bați oricum. Te asigur că nu trebuie să trișezi, spun eu, mutându-mi pionul negru de pe un pătrat pe altul, atunci când îmi vine rândul. E rândul tău.

Dar când îmi ridic privirea, Buni se uită în cealaltă parte a camerei, atenția fiindu-i captată de altceva.

Expresia goală, ochii vicleni. Preț de câteva secunde într-o panică, temându-mă că e ceva în neregulă cu ea.

Îi urmăresc privirea și înțepenesc.

Ce caută el aici?

Ledger stă în picioare, în cealaltă parte a sălii de recreere. Este prins într-o conversație cu o femeie îmbrăcată în haine elegante de birou și cu directorul instituției. Discută ceva în șoaptă, ca să nu-i deranjeze pe rezidenți, bănuiesc.

Îi privesc câteva clipe, la fel și Buni, până când cei trei își strâng mâinile, ca și cum întâlnirea s-a încheiat. Râsul lui Ledger ajunge până la noi și, chiar înainte de a ieși, se întoarce să scruteze din nou camera.

Uimirea, în clipa când mă vede, este aceeași care m-a încercat pe mine când l-am zărit pe el acolo.

Îmi aruncă o privire ciudată – e surprins, nelămurit, nu știu –, apoi le spune ceva celor cu care stătea de vorbă și traversează încăperea spre noi.

– Ia uite ce băiat chipeș vine spre noi, murmură bunica, în timp ce încearcă să se așeze mai drept, deși, fizic, îi este imposibil. Înalt. Frumos. Și ce umeri. Cred că este exact genul tău.

Tușesc ca să-mi ascund râsul. Iisuse. Se pare că Buni este prietenă cu Destinul. Și cine ar fi crezut că un bărbat chipeș o poate face să fie mai lucidă ca niciodată în ultimele săptămâni?

– Nu e genul meu, murmur, urând faptul că îmi este greu să-mi iau ochii de la el.

Încerc.

Chiar încerc.

Mincinoaso.

— Doamnelor, spune el cu o mișcare abia schi-
tată a capului în semn de salut, apropiindu-se de maa
noastră.

Oare îl va recunoaște Buni?

— E numai vina ei, spune Buni, arătând spre mine
cu mâna ei bună, cu un zâmbet șiret pe buza ei pe jumă-
tate înțepenită și o sclipire în ochi pe care nu i-am mai
văzut-o de o veșnicie.

— E vina mea? întreb fără să pricep.

— Dacă am intrat cumva în belele, scumpo. Nu
vezi că e îmbrăcat în costum – și-i stă bine în costum, aș
putea adăuga – așa că, indiferent pentru ce a venit aici,
este vina ta.

Buni tocmai m-a abandonat în fața inamicului.

Mă uit la ea cu gura căscată. Atunci îmi dau seama
că sunt atât de obișnuită cu vorbirea greoaie a bunicii,
încât știu ce a spus. Tocmai mă pregătesc să reformulez
pentru Ledger, dar el mi-o ia înainte.

— Nu a intrat nimeni în nicio belea, spune Ledger,
înțelegând clar enunțul ei, și se descheie la sacou în timp
ce se oprește. Am văzut două femei frumoase stând aici
și nu m-am putut abține să nu vin să le salut.

Finuț. Foarte finuț, Sharpe.

— În cazul ăsta, bună ziua, spune Buni cu un gest
din vârful degetelor și fâlfâind patetic din gene. Te rog,
ia loc lângă noi.

Ledger se uită spre mine, cerându-mi într-un
fel permisiunea s-o facă. Fiecare părticică din mine își
dorește să-i spună să mă lase în pace cu Buni și să nu
tulbure acest moment pe care îl am cu ea, aducând aici
problema care suntem „noi”. În același timp, nu am mai
văzut-o pe Buni așa vioaie de multă vreme. O parte mică

și irațională din mine se teme că, dacă pleacă el, dispare și ea.

Dau ușor din cap în semn de consimțământ, ceea ce-l determină să ia scaunul liber de la masa noastră și să se așeze.

— Mulțumesc, spune Ledger, zâmbindu-i blând lui Buni.

Îmi dau scama că și el caută un semn că l-a recunoscut, dar ea nu lasă să se vadă nimic, și pentru asta îi sunt recunoscătoare.

— Adele, spune bunica și îi întinde mâna.

Privirea lui Ledger fuge în direcția mea și, înainte ca el să apuce să se prezinte pe numele mic, pe care mă tem că Buni și-l va aminti, spiritul bunicii se reactivează.

— Tu trebuie să fii *Făt-Frumos*.

Trebuie să recunosc că-l admir pentru modul în care-și ascunde acel *ce naiba* la fel de repede cum îi apare pe chip.

— Bine. Desigur.

Râde el, roșu în obraji, în timp ce ea îi strânge mâna.

— Este bine să păstrezi nițel mister atunci când curtezi pe cineva.

Buni îmi face cu ochiul.

— Bine de știut, murmură el.

— Ea este nepoata mea, Asher. Nu are iubit, ca să știi. E tocmai bună ca să fie curtată.

— Buni! exclam eu.

— Întotdeauna este important să știi ce opțiuni ai, spune Ledger, cu un zâmbet sincer.

— Întocmai.

Buni îl bate pe braț și apoi îl strânge.

— Oh, Doamne. Ești foarte în formă.

Chiar a zis asta?

Da. Da, a făcut-o, și nu și-a retras mâna nici acum.

— Iubitei tale îi place asta? Fizicul tău puternic? continuă ea, urmând acest spectacol pe care tocmai ce l-a pus în scenă.

— Zero iubită, spune Ledger, privindu-mă o clipă în ochi.

Buni zâmbește larg, și arată încet spre el, cu degetul noduros din cauza artritei.

— Ia-ți o fată căreia să-i placă să se certe. Așa nu te vei plictisi niciodată în dormitor, ridică ea jucăuș din sprâncene.

— Iisuse, Buni, tușesc eu, în timp ce Ledger se uită la mine cu o sprânceană ridicată, schițând un zâmbet.

— Sunt bătrână, draga mea. Am o mulțime de sfaturi de dat și îmi place să spun ce gândesc.

Se uită la mine preț de o clipă, iar expresia ei devine din nou goală și eu mă tem că am pierdut-o. Dar, la fel de repede cum pare că mintea ei trage focuri cu armă albă, Buni elatină din cap cât se poate de sugestiv, înainte de a se concentra din nou asupra lui Ledger.

— Asta este partea frumoasă când îmbătrânești: te simți liber. Nu-ți mai pasă de ce crede lumea despre tine.

— Dacă așa stau lucrurile, Adele, aș putea să-ți cer un sfat?

Buni pare încântată să aibă un scop, altul decât a reuși să stea în scaunul cu roțile.

— Sigur. Este un sfat în dragoste? La astea mă pricep cel mai bine. Eu și Richard al meu am fost împreună peste șaiszeci de ani.

își duce o mână la inimă cu un zâmbet melancolic pe chip.

— Ne-am certat adesea, dacă înțelegi ce vreau să zic, îmi face Buni cu ochiul.

Ledger tușește ca să-și mascheze râsul, iar eu vreau să mă prefac că nu am auzit-o pe bunica mea spunând că era bună la pat. În mod clar, azi are mai mult decât o zi bună.

— Sigur. Cred că întrebarea mea poate fi clasificată la categoria „dragoste”, într-un fel.

— Excelent.

Dacă și-ar putea freca de satisfacție mâinile, în așteptare, sunt sigură că ar face-o.

— Este vorba despre o fată, spune el.

Eu clatin din cap. Nu pot să cred că Ledger Sharpe îi cere bunicii mele sfaturi de dragoste despre mine. Pentru că asta urmează să facă, nu? Privirea pe care mi-o aruncă însoțită de un zâmbet viclean este tot ce am nevoie să văd ca să știu că am dreptate.

— Ce e cu ea? întreabă Buni.

— Nu ne-am mai văzut de o grămadă de timp.

— Te-ai comportat urât cu ea? Ai rănit-o?

Ledger își pleacă pentru o clipă capul și privește la piesa de șah cu care se joacă.

— Cu cât trece mai mult timp, cu atât mai neclar îmi este răspunsul la această întrebare, murmură el, ridicând privirea și uitându-se direct la mine.

Mi se taie respirația și pulsul începe să mi se accelereze.

— Tot ceea ce credeam că era cert dintr-odată nu mai pare atât de cert, după ce am revăzut-o.

— Deci ai revăzut-o? întrebă Buni, iar Ledger își desprinde în sfârșit privirea din a mea pentru a se uita la ea și a încuviința. Oblig-o să stea de vorbă cu tine. Spune-i partea ta de poveste. Foarte simplu, și Buni îl bate pe mână în semn de compasiune.

— Nu e chiar așa simplu. Refuză să discute cu mine despre trecut.

Buni zâmbește melancolic, ca și cum i-ar fi venit în minte o amintire proprie, iar apoi îl privește.

— Ține-o locului pe fată și sărut-o. Asta îi va reaminti exact cine ești și ce ați avut. Atunci sunt sigură că se va opri și va asculta.

Un zâmbet își face apariția lent pe buzele lui Ledger.

— Credeți că asta va funcționa? o întreabă el pe Buni privindu-mă direct în ochi, cu o sprânceană arcuită.

— Cred că da, murmură ea.

— Nu sunt de acord, spun eu, încercând să întrerup acest mic tête-à-tête. Dacă este supărată pe tine, este supărată pe tine și nu ai niciun drept să încerci să-i refuzi această furie.

Ledger se mușcă de buză gânditor, lăsându-se pe speteaza scaunului.

— Nu refuză nimeni nimic.

Pufnesc dându-mi ochii peste cap, în timp ce bunica încearcă din răputeri să-i mijească pe-ai ei la mine.

— Ai încercat vreodată să iei legătura cu ea de-a lungul anilor? Să vorbești cu ea?

Ledger dă din cap, dar eu îi resping imediat răspunsul. *Am trăit asta. Era viața mea, îmi vine să strig la el.*

— Fiecare poveste are două voci, Asher.

Mă fixează din priviri. Adolescentul pe care îl cunoscteam nu era la fel de stăpân pe emoțiile sale ca bărbatul din fața mea. Dar maxilarul îi pulsează și îmi lansează provocarea din priviri.

— Bine, oameni buni, spune directoarea de activități celor prezenți în sală.

Se aud murmure și voci amestecate, în timp ce capetele se întorc spre ea.

— Acum ne vom muta puțin pe veranda închisă și ne vom uita la un film.

Bunica își dă ochii peste cap înainte de a se întoarce spre Ledger.

— Mulțumesc că ți-ai petrecut timpul cu mine, îl bate ea cu palma pe braț. Sper că într-o zi Asher va găsi și ea un bărbat drăguț ca tine. Să facă din ea o femeie cinstită, spuneam înainte, dar acum aș prefera să facă din ea o femeie plină de viață.

— Plăcerea a fost de partea mea, spune Ledger, întinzându-se să-i acopere mâna cu a lui.

Buni clipește de câteva ori uitându-se la el, apoi se întoarce spre mine.

— Sunt foarte obosită.

Fața îi cade puțin și simt că începe să se facă nevăzută, așa cum se întâmplă adesea. Acesta este momentul în care declinul cognitiv devine evident și, de dragul demnității ei, mă ridic imediat, să nu se simtă stânjenită.

— E momentul perfect pentru nițică odihnă, când toți ceilalți se vor uita la film.

Dă încet din cap; faptul că nu vorbește e un indiciu că spirala descendentă se apropie rapid. Câteva clipe mai târziu, asistenta ei preferată o ajută să se ducă în camera ei pentru puțină intimitate, promițând că ne pune jocul

deoparte, iar eu voi merge să o sărut de la revedere după ce se instalează.

În clipa în care dispare din raza mea vizuală, mă întorc și-l surprind pe Ledger studiindu-mă.

Sunt supărată pe el și, sincer, nu știu de ce.

E din cauză că mi-a furat o parte din timpul petrecut cu Buni? Nu. N-am motiv, pentru că uite ce viață a fost în preajma lui.

Să fie din cauză că sunt geloasă pe el că a reușit să facă pentru ea ceea ce eu nu am putut?

Da. Nu. Poate.

Tot ce știu este că a dispărut vreme de cincisprezece ani, iar acum, dintr-odată, este peste tot – în orașul meu, în gândurile mele, la centrul de asistență medicală pentru numele lui Dumnezeu!

Îndrept umerii și mă-ntorc la masa la care încă stă.

– Mulțumesc că ai făcut-o pe Buni să se simtă bine. A fost drăguț din partea ta, dar acum poți pleca. Nu se va întoarce pentru o vreme.

Îi zâmbesc încordat. Apoi iau piesele și tabla de șah.

– Asta e tot ce ai de zis, Ash? Păcat, nu cred că Buni ar fi prea mulțumită de atâta ostilitate.

De ce spune astfel de lucruri zâmbind într-un fel care sugerează că reacția mea este ridicolă, dar că pe el nu-l deranjează deloc?

– Iar eu nu cred că ar fi prea mulțumită dacă ar ști cine ești tu cu adevărat, bombăn în timp ce închid cutia de șah și mă îndrept spre dulapul cu jocuri din capătul holului, fără să mă uit înapoi la el.

Nu-mi dau seama de greșeală decât atunci când mă aflu la capătul cel mai îndepărtat al magaziei lungi și înguste. Îi aud pașii în urma mea. Pun jocul pe raft, la

locul lui, și, când mă întorc, Ledger e acolo, cu umerii lui lați, ocupând tot spațiul și așa mic.

— Ce faci aici, Ledger?

— Vorbesc cu tine.

Își face din nou apariția zâmbetul acela dezarmant, enervant, zicându-mi *nu fac nimic greșit*.

Oftez exasperată.

— Nu, vreau să zic aici. La spital. În această magazie. Aici.

— Vorbesc cu tine.

— Ei bine, eu ți-am adresat o vorbă doar pentru că era Buni de față. Iar acum nu mai e, ceea ce înseamnă că nu mai sunt obligată să fiu politicoasă.

— Deci, asta înseamnă că nu vrei să vorbești despre ce s-a întâmplat?

Face un pas mai aproape.

— Nu. Ți-am spus că nu. Las-o baltă.

— Doar dacă asta îți dorești tu.

M-a prins în capcană. Cu vorbele mele. Dacă las trecutul baltă, atunci nu mai am niciun motiv să fiu supărată pe el și am tot dreptul să-mi doresc acel sărut pe care aproape că mi l-a dat — și la care m-am gândit mult prea mult.

— Pleacă, mormăi.

Se apropie de mine și întinde mâna să se joace cu o şuviță de păr care mi-a căzut pe umăr.

— Ține-o locului pe față și sărut-o. Parcă așa a zis Buni, murmură el.

Încăperea se strânge în jurul nostru. Mă mișc să scap din spațiul restrâns și de prezența lui greu de contestat, de care profită.

E aproape.

Prea aproape.

Îi văd fărâmele aurii din ochi. Simt căldura respirației lui șoptindu-mi pe buze. Îi simt vârfurile degetelor cum îmi lasă şuvița de păr și se plimbă abia simțit pe brațul meu gol.

Sfârcurile mi se întăresc.

Este bărbatul care a plecat și nu s-a mai uitat înapoi.

Mă mănâncă degetele să-l ating.

Este bărbatul care ți-a frânt inima.

Mintea mea vrea să uite.

Renunță, Ash.

Se apleacă înainte. Ritmul sacadat al respirației mele umple încăperea.

— Treaba asta nu se termină aici, Asher. Nici pe departe. Nu sunt un bărbat răbdător, dar am așteptat cincisprezece ani ca să te sărut din nou..., ce mai contează câteva zile?

O viață întreagă.

Îmi ia fața în mâini și-mi trece degetul mare peste buza de jos. Este un gest simplu și, totuși, atingerea lui îmi aprinde fiecare terminație nervoasă din trup. Ochii lui sunt în ai mei, cerând, dorind, implorând.

— Ash, șoptește el, iar inima mea tresare.

Numele meu pe buzele lui. Este posibil să-ți fie dor să-ți auzi numele pe buzele cuiva? Căci dacă da, nu mi-am dat seama până acum cât de dor mi-a fost.

Se apleacă și timpul se oprește și...

— În magazia cu jocuri...

Ne îndepărtăm ca arși cu câteva secunde înainte ca asistenta, care bănuiesc că a vorbit mai devreme, să

deschidă ușa și să intre în depozit. Ledger tușește în pumn să-și ascundă zâmbetul.

— Domnule Sharpe?

— Da, spune el, întorcându-se cu fața la ea, în timp ce eu continui să-mi fac de lucru cu cutia de șah, ca și cum n-ar fi bine închis capacul.

Inima îmi bate cu putere și nu sunt sigură dacă din cauza lui sau din cauza temerii că unul dintre îngrijitorii huncii ar putea crede că îmi fac de cap pe-aici.

— Helen voia să vă mai pună câteva întrebări, dacă tot a văzut că n-ați plecat, spune asistenta, referindu-se la directorul instituției.

— Excelent, zâmbește. Bucuros să-i răspund.

Face câțiva pași spre ușă înainte de a se întoarce din nou spre mine. Privirea lui scânteiază de amuzament.

— Acțiune de sensibilizare a comunității.

— Poftim?

— Asta fac aici. Sensibilizarea comunității.

Își plimbă ochii pe tot corpul meu, de sus în jos, și jur că aproape îi simt privirea, la propriu.

Și, fără să mai adauge ceva, iese din magazie, lăsându-mă să mă uit după el.

Degetele mi se duc singure la buze, dorindu-mi să mă fi sărutat. Dorindu-mi să aflu ce gust are. Să îmi amintesc cum era.

Ledger Sharpe a fost un iubit grijuliu prima și singura dată când am fost împreună.

A fost așa doar pentru că era prima dată? Încă mai este așa, însă nițel mai rafinat după ani și ani de practică?

Mă sprijin de perete și îmi îngrop fața în mâini.

Ce naiba mi-a venit să mă gândesc la asemenea lucruri?

Pleacă, Ledger.

Pleacă și lasă-mă cu viața mea plictisitoare și cu viața mea sexuală imprevizibilă, uneori satisfăcătoare.

Ar trebui să fii supărată pe tine. Ar trebui să mă țin pe poziții.

Dar, iisuse.

Ești chiar mai bun decât era amintirea ta.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Ledger

Cu un oftat, trag mașina pe aleea casei închiriate. Este simplă, acoperită cu șindrile de culoare gri și are flori pe aleea care duce la ușa din față, dar, așa cum i-am spus lui Ford, ar putea fi mult mai rău.

Există însă un motiv pentru care stau în mașină și mă uit lung la casă. Și se întâmplă să fie același motiv care m-a făcut să mă fâțai cu mașina de două ori pe Strada Principală, înainte să vin acasă.

Asher.

Mi-a scăpat printre degete. Am fost la fermă zilele trecute, dar când am bătut la ușă, nu mi s-a răspuns. Apoi, nițel mai devreme, mi s-a părut c-o văd mergând pe trotuar și apoi vorbind cu cineva în fața magazinului de feronerie. M-am gândit să mă opresc și să mă întâlnesc „accidental” cu ea, având în vedere că nu mi-o pot scoate din minte. Dar, atunci când am trecut a doua oară, mi-am dat seama că avusesem vedenii.

Îți pierzi mințile, Ledger.

— E clar că viața la țară te face să o iei razna, murmur, în timp ce cobor și mă îndrept spre ușa pasagerului ca să-mi iau laptopul și dosarele.

— Bună.

Tresar la auzul vocii subțiri care vine din spatele meu. Când mă întorc, văd o fetiță de vreo șapte sau opt ani – naiba știe, copiii nu sunt tocmai în sfera mea de interes. Are două codițe blonde și strâmbe, ochelari cu rame negre pe nasul pistruiat, o cutie în mâini și blugi cu găuri la genunchi.

Stă în picioare și se uită la mine nerăbdătoare, ca și cum ar aștepta să zică ceva.

— Ăăă, bună.

Mă uit în jur să văd dacă mama sau tatăl ei sunt prin preajmă.

— Pot să te ajut cu ceva?

Strâmbă din buze și își îngustează ochii o clipă. Tocmai ce mă măsoară din priviri un copil. Al dracului de perfect.

— Ți-am adus prăjituri, spune în cele din urmă, întinzând cutia spre mine. Dar nu sunt sigură că îți plac prăjiturile, pentru că sunt făcute cu făină, ciocolată, zahăr și unt adevărat. Știi tu, porcării ne-organice, pline de gluten.

Înăbușindu-mi un hohot de râs, iau recipientul de la ea și ridic capacul ca să mă uit înăuntru.

Nu e rău.

— Sunt din New York. Nu din California. Îmi plac *prostiile* astea. Mulțumesc.

Fac un semn de mulțumire pe cutie, dar ea nu înțelege aluzia și se dă la o parte.

— New York, eh?

Își pune mâinile în șolduri. Interesant.

— Este adevărat că aveți șobolani de mărimea crocodililor, în canalizare?

— Probabil că da. Dar de oameni să te ferești mai mult decât de orice altceva. Ei sunt adevărații șobolani care te pot mânca de vie.

Haide, puștoaico. Dă-te la o parte.

— Mama mi-a spus că e posibil să fi cam ursuz și nepoliticos.

Mă uit la ea uluit.

— Așa a zis? Și de ce, mă rog?

— A spus că porți costum, ești de la oraș și probabil că nu ai o personalitate care să merite să stăm de vorbă, fiindcă ți-a fost suptă toată viața din tine de la atâta stat între patru pereți de sticlă, într-un zgârie-nori.

Tușesc să-mi ascund râsul.

— Păi văd că, totuși, vorbești cu mine.

— Vorbesc..., dar încă nu m-am hotărât dacă îmi place de tine sau nu.

— Bine de știut.

Puștoaica asta este uimitoare. S-ar potrivi perfect în Manhattan.

— Se pare că aerul curat pe care îl avem aici, plus faptul că te murdărești puțin pe pantofi, te va face mai drăguț. Cred.

Mă uit la pantofii mei.

— Nici urmă de praf. Deci, bănuiesc, sunt încă un nepoliticos.

— N-o să zic nimănui dacă nici tu nu zici, îmi șoptește și zâmbește știrb.

— Cum te cheamă? întreb eu.

— Tootie.

— Tootie?

— Exact. Vine de la Trudy. Cine își mai numește copilul Trudy în ziua de azi?! Așa că am inventat o versiune a mea, care mi se potrivește mai bine.

Declarațiile ei, atât de concrete și la obiect, îmi dau impresia că aș vorbi cu o persoană de treizeci de ani, dar chicotitul mic care urmează îmi aduce aminte că nu este așa.

— Eu zic că Tootie ți se potrivește perfect, îi zâmbesc. Acum, te rog să mă scuzi, dar trebuie să termin ceva de lucru.

— Ai iubită? mă întreabă când trec pe lângă ea.

— Poftim?

— Știi tu, o femeie care vine pe la tine și apoi iese pe furiș cam pe la ora când începe școala. Mama îmi zice să nu mă uit la ea și să n-o întreb de ce nu are pantofi în picioare.

— Iisuse Hristoase!

— Dacă eu n-am voie să zic „la dracu’”, atunci nici tu n-ai voie să zici „Iisuse Hristoase”.

Dau să spun ceva, dar am rămas fără cuvinte; mă uit din nou în jur, să văd vreun părinte îngrijorat că nu-și găsește copilul.

— Ăăă, Tootie? Mama ta știe unde ești? Nu ar trebui să-ți faci temele sau ceva?

— În primul rând, temele pentru acasă sunt de domeniul trecutului. O persoană foarte inteligentă a declarat că ne ocupă prea mult timp și a decis să ne elibereze pe noi, copiii, din sclavie, îmi aruncă ea un zâmbet strălucitor. Și în al doilea rând, mama este în casă, la telefon, și le spune tuturor prietenilor ei despre tine.

— Ura, pentru că ai scăpat de temele pentru acasă!

Este tot ce reușesc să spun înainte ca Tootie să continue.

— A zis că ai un fund arătos, dar pari cam crispat. Dar că n-ar deranja-o să te examineze mai minuțios — ce-o însemna asta, nu știu.

Însă urma de zâmbet pe care i-o intuiesc pe buze îmi spune că ea știe exact ce înseamnă. Și, chiar dacă îmi vine să râd, mă simt puțin stânjenit să port o asemenea conversație cu un copil.

— A, și a zis că îți dă două săptămâni înainte să dai bir cu fugiții înapoi la oraș, fiindcă nu ai cum să te descurci pe aici.

— Două săptămâni? Doar atât? Bine de știut.

Arunc o privire spre casa de alături, spre care arăta Tootie, și zăresc o femeie stând la fereastră cu un telefon mobil la ureche, dar observ și cât de repede se îndepărtează atunci când își dă seama că am văzut-o.

— Cred că ar fi mai bine să nu-i spui că mi-ai povestit partea cu examinarea minuțioasă.

— Bine. Atunci cred că ar trebui să omit și partea în care îți spun că nu am făcut noi prăjiturile astea. Mama le-a cumpărat de la Cedar's Bakery ca să aibă o scuză să vină aici și să vorbească ea cu tine. Cred că i-am stricat planul.

— Mă bucur că ai făcut-o.

— E adevărat că ai venit aici să ne distrugi orașul? Iisuse. Tușesc să-mi ascund râsul.

— Cine ți-a zis asta?

— Toată lumea care nu înseamnă nimic.

Ridică din umeri și, cumva, înțeleg perfect ce vrea să spună.

— De parcă adulții ar fi în stare să se hotărască vreodată. Vor mai multe locuri de muncă în oraș, dar se

plâng când cineva ca tine încearcă să le creeze. Vor să vină mai mulți oameni în vizită, dar apoi se plâng că este trafic sau că trebuie să aștepte prea mult pentru o masă la Bessie's Diner. Voi, adulții, sunteți *super-amețiți*.

— Suntem, nu-i așa?

— Mai mult ca sigur, încuviințează hotărâtă din cap, făcându-și codițele să se legene. Deci? Așa e?

— Așa e... ce? Că vreau să vă distrug orașul?

— Ah, nu. Nu mă interesează. Oricum pentru mine nu contează. Voiam să aflu dacă te duci și tu la Connor's?

— Cine e Connor?

Mă ia cu ameteală de la iuțeala cu care trece de la un subiect la altul.

Și de ce totul prin orașul ăsta are nume de oameni?

— Tipul care deține Connor's, spune ea, ca și cum aș fi un idiot.

Simt că răbdarea mea de a vorbi cu un om în miniatură e pe terminate. Suspinul meu exprimă asta, iar mâinile ei înfipite în șolduri spun același lucru.

— Ce este Connor's?

— Este un loc unde se duc toți adulții să se poarte ciudat și să danseze și... să se pupe, ridică ea din umeri. Câteodată, când se duce mama acolo să își ia prietenii, reușesc să intru și eu nițel. Abia aștept să fiu adultă.

— Hm.

— Exact. Hm, repetă ea. Gata, e timpul să plec să provoc și alte probleme.

Pleacă țopăind pe trotuar, spre casa ei.

— Hei, Tootie? strig, făcând-o să se oprească și să se întoarcă să se uite la mine.

— O cunoști pe Asher Wells?

Genial. Ledger. Întrebă un copil de opt ani despre ea.

— De ce?

Mijește ochii spre mine.

— Este o poveste lungă, zâmbesc cu jumătate de gură, simțindu-mă ca un cretin. Mă întrebam dacă o știi.

Tootie își lasă capul într-o parte, gânditoare.

— Doamna mov?

— Lavandă?

— Totuna, își dă ochii peste cap. Da. O cunosc.

Puștoaicei nu i-a tăcut gura până acum și acum, când vreau eu să vorbească, amuțește brusc. Al naibii de bine îmi merge azi.

— Doar atât? Nu-mi povestești și mie despre ea?

Se uită la mine îngustând din ochi, ca și cum ar sta să decidă dacă vrea să-mi spună mai multe sau nu. Ca și cum ar vrea să protejeze oamenii de-aici de străinii ca mine.

Tot respectul.

— E drăguță, dacă asta vrei să știi. Și super-frumoasă. Mama mea este invidioasă pe picioarele ei, dar nu și pe ce spun oamenii despre ea.

— Ce spun oamenii despre ea?

Ridică din umeri ca și cum nu ar ști, dar știu eu. *Isuse*. Chiar și după atâția ani, se pare că Asher Wells continuă să fie judecată aspru pentru promiscuitatea și reputația mamei sale.

— Anul trecut am făcut o excursie la ferma bunicului ei, să învățăm despre cum se cultivă diferite chestii. Peter Doocey nu a fost cuminte și a intrat în bucluc pentru că a încercat să îi pună piedică lui Dylan Abernathy. A fost o mare agitație din cauza asta. Pop era de

treabă. Ne-a dat și înghețată și nu îi păsa dacă se scurgea când o mâncam.

— Înghețata este bună.

— A murit, știi. A murit în jurul zilei de naștere a lui C.J. M-a întristat pe mine, nici nu-mi pot imagina cum s-a simțit Asher. Probabil mult mai tristă ca mine. Mami i-a trimis flori, dar s-a supărat că una a plătit pe internet și alta s-a trimis, de fapt. A fost un întreg balamuc, dar nu vreau să mă bag în asta, zice cu o expresie exasperată și scutură din cap. Dacă facem o nouă excursie acolo, crezi că Asher va fi ghidul nostru?

— Poate.

— Mama a salutat-o zilele trecute în oraș, dar nu-ți face griji, nu sunt suficient de apropiate ca să o sune la telefon și să vorbească despre ce bine arată fundul tău. Doar cu Lacey vorbește despre asta.

— Bine de știut.

Clatin perplex din cap.

— Mulțumesc.

— Connor's.

— Ce-i cu el?

— Te duci? Probabil va fi și ea acolo mâine-seară. Toată lumea se duce, e seara cu muzică.

— Mulțumesc pentru informație.

— Da. No problemo.

Îmi aruncă un zâmbet de pușlama, îmi face cu mâna și apoi pleacă.

Serios, Ledger?

Tocmai ai cerut de la o puștoaică pe care nici n-o cunoști bine detalii privitoare la o femeie despre care vrei să afli mai multe?

Ai nevoie de ajutor.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Asher

Nu mai studiez chipul fiecărui bărbat din Cedar Falls.

Mi-a luat mult timp să ajung în acest punct, să încetez să mai compar nasul meu cu al lor, forma sau culoarea ochilor sau curbura gurii.

Și am învățat să trăiesc cu tăcerea și răceala femeilor mai în vârstă, din oraș. Cele care se întreabă dacă nu cumva sunt fica bastardă a soțului lor care le-a înșelat sau care a avut o aventură toridă cu târfulița din oraș, înainte de a se căsători. Cei care se tem că mama se va întoarce într-o zi, că va completa partea cu „tatăl” din certificatul meu de naștere, stricându-le finalul fericit.

Dar mai există și aspectul frați și surori. Am vreo soră vitregă sau vreun frate vitreg? Mai mult de unul? Sunt prietenă cu ei? Sau nu-mi place de ei?

Am învățat cu mult timp în urmă să nu mă mai gândesc obsesiv la asta.

Și da, privirile ciudate și șușotitul s-au mai risipit de-a lungul anilor, se stârnesc doar atunci când se mută în oraș cineva nou și soțiile Stepford¹ din Cedar Falls intervin, să-i pună la curent cu treburile celorlalți.

¹ Nume prin care sunt descrise soțiile perfecte, ascultătoare, preocupate doar de confortul căminului și de felul în care arată (n. red.).

Iar asta nu-mi face mai ușoară viața în acest orașel. Reputația se lipește de numele de familie, chiar dacă nu ai nicio vină că ai venit pe lume așa. Partea bună a lucrurilor? Într-un fel, este eliberator. Oamenii au deja păreriile lor despre mine, așa că de ce să nu mă hucur de viață?

Dacă flirtez deschis cu un bărbat, privirile pe care și le-aruncă toți sugerează că sunt exact ca mama mea. Dacă mă ascund de lume și mă rezum la Fermă, atunci înseamnă că mi-e rușine de cine sunt.

Or, eu nu sunt nici una, nici alta.

Eu sunt eu. Eu, cea pe care Buni și Pop au iubit-o și prețuit-o, pentru care au încercat să fie și părinți, și bunici, și prieteni, astfel încât să nu-mi lipsească nimic.

Și dă-i dracului pe nemernicii din acest oraș care m-au judecat și m-au ostracizat pentru ceva care nu a depins în niciun fel de voința mea. Au trecut treizeci și doi de ani, oameni buni, e vremea să uitați asta.

Cum ar trebui să facă Judy Jensen în momentul ăsta, aflată în cealaltă parte a barului din Taverna Connor's. Nu e vina mea că iubitul ei m-a curtat anul trecut. L-am refuzat de nenumărate ori. Dar necazurile pe care le-a provocat el mi-au adus stigmatul de distrugătoare de familii, în ciuda oricărei logici.

Așa mamă, așa fiică, în ochii lor.

Muzica se aude încet, iar discuțiile sunt zgomoase, așa că doar zâmbesc răutăcios și îi fac cu mâna lui Judy, ca să-i dau de înțeles că o văd cum aruncă săgeți în direcția mea.

— Ce scorpie! spune Nita, strecurându-se pe scaunul de lângă mine.

— Așa e. Problema ei, nu a mea.

— Vrei să știi care e problema ta? întrebă Nita, iar strălucirea strengărească din ochii ei îmi spune că nici se petrece ceva.

— Care?

— Că stai și verifici ușa în fiecare secundă ca să vezi dacă nu cumva intră... cineva.

— Prostii.

— Nu ai negat, îmi răspunde, cu un zâmbet complice.

Are dreptate. Nu am făcut-o, pentru că m-am uitat spre ușă de fiecare dată când s-a deschis, dorindu-mi să fie Ledger, dorindu-mi să nu fie Ledger.

Aproape-sărutarea de zilele trecute mi-a rămas întipărită în minte, revăd scena continuu.

— Nu e vreo crimă să-ți dorești să-l vezi.

— Evident, spun.

— Și este în regulă să te întrebi dacă între voi mai există aceeași chimie. Și, ca să fie clar, da, e-acolo.

— Mulțumesc pentru observație.

Mai iau o înghițitură de vin și o țintuiesc din priviri pe Judy până când se uită în altă parte.

— Există chimie între mine și o mulțime de alți oameni. În plus, nu e normal să fie chimie între doi oameni care se simțeau atrași unul de altul și în trecut?

— N-aș fi prea sigură de asta. Bună încercare, însă. Din experiența mea personală, aș prefera să-mi înjunghii foștii cu o furculiță în ochi dacă am terminat cu ei, nu să mă bag într-o magazie pentru jocuri și să mint spunând că nu vreau să mă sărute.

— Nu a fost o minciună.

— Cum zici tu, replică ea, fără să creadă o vorbă.

Și chiar n-ar trebui să creadă. Pentru că, indiferent de câte ori îmi repet că nu-l vreau, atunci când îl văd, tot simt cum cad pradă legăturii profunde pe care eu și Ledger o aveam cu ani în urmă.

— Este perfect în regulă să-l ierți pentru orice a făcut tatăl lui în acea noapte. Nu dăm vina pe copii pentru faptele părinților lor, nu?

Ridică din sprâncene, fără să știe că tocmai asta îmi spuneam și eu mai devreme.

Nu pot decât să încuviințez.

— Touché.

— Și dacă, dimpotrivă, crezi că Ledger te-a înșelat, s-a jucat cu tine, te-a păcălit, poți să lași totul în seama trecutului și să-l ierți.

Zâmbește larg și face cu mâna cuiva aflat în spatele meu, înainte de a-și întoarce din nou atenția asupra mea.

— Erați tineri. Naivi. Nu știu. Oamenii se schimbă odată cu experiența. Se maturizează și devin mai chibzuiți.

— Ești sigură că locuim în același oraș, pentru că mulți dintre oamenii de aici nu au devenit mai buni odată cu vârsta, în nicio privință.

— Adevărat.

Râde și ridică din mâini în semn că am dreptate.

— Mă corectez.

— Măcar recunoști, îi spun.

— Sigur că da, atâta timp cât înțelegi că nu e nimic greșit în a accepta oferta lui Ledger de a sta de vorbă. De a discuta. Voi doi, împreună, puteți deveni proscriși din Cedar Falls.

— Amuzant.

— Încerc și eu.

Îmi aruncă un zâmbet orbitor.

— De ce purtăm din nou această conversație? gem exasperată. Nu am vorbit deja despre asta până la refuz?

— Atunci nu te mai gândești *atât* și regulează-l *pe el*.

Mă înec cu înghițitură de vin.

— Foarte pe șleau.

— Preferi altfel? mă aiurește cu un zâmbet. Ce-ar fi să vorbesc și mai pe șleau de atât?

— Am senzația că nu contează răspunsul meu și că o să spui oricum ce ai de zis.

— Mă bucur că suntem pe aceeași lungime de undă.

Dă din cap hotărâtă și apoi râde. Oh, începe să simtă și ea efectul vinului. Ca și mine.

— Deci, uite cum stă treaba. Dacă vrei să continui să-l urăști, așa cum ai tot dreptul și cum încerci din răsuputeri s-o faci..., atunci, draga mea, hai să recunoaștem că nu e nimic greșit la o partidă de sex zdravănă, plină de furie și ură.

— Iisuse!

Încerc să nu scuip vinul din gură. Nu mă așteptam să ajungă așa departe. Dar Nita e Nita. Spune întotdeauna lucrurilor pe nume.

— Ce? Vrei să zici că o partidă de sex din ură nu face bine la suflet? Genul de sex care se lasă cu zgârieturi pe spate, cu mușcături pe umeri și vânătăi pe piele?

Se preface înfiorată de plăcere.

— Este înviorător. Primar. *Incredibil*. Poate exact de asta ai nevoie ca să treci de hopul ăsta și..., știu și eu? Să-l ierți. Să ți-l ștergi din suflet. Să te folosești de el așa cum te-a folosit el pe tine.

Mă urăsc îngrozitor din cauză că îmi imaginez ce-mi spune ea. Pentru că-mi imaginez buzele lui pe buzele mele și vocea lui profundă gemându-mi numele. Pentru că mă excită. Pentru că mă întreb cum e Ledger la pat. Pentru că, odată cu vârsta, vine și experiența și... da, recunosc, sunt curioasă.

— Halucinezi, spun, în ciuda reacției intense pe care corpul meu o resimte.

— Poate, dar știi și tu că am dreptate.

— Ei bine..., spun și îi arunc o privire care sugerează că nu mă pot contrazice cu ea, ceea ce ne face să izbucnim amândouă în râs. Mai e o altă opțiune.

— Care?

— Opțiunea că această conversație este ridicolă și că ți-ai ieșit din minți.

— Ai devenit artistă în a evita ce nu-ți place să auzi. Este de-a dreptul admirabil.

Știu că are intenții bune, dar Ledger a ocupat și așa prea mult spațiu în mintea mea din seara aceea, de la Hank's. Am întors situația pe toate părțile. Am încercat să gândesc rațional, să justific totul și să pricep cum e posibil să mai doresc un bărbat care m-a rănit atât de profund. Trebuie să fie atracție fizică, nu? Pentru că nu mai suntem nici pe departe aceiași oameni care eram cu atâția ani în urmă.

Degeaba zici că ce-a fost a fost, Ash, dacă tot răscolești trecutul.

Singura concluzie la care am putut ajunge este că, probabil, cel mai bine e să stau departe de el. Instinctul de supraviețuire în stare pură.

Cel puțin, aceasta este actuala mea teorie.

Și apoi, decizia de a mă culca sau nu cu cineva îmi aparține, indiferent cât de excitantă ar fi scena descrisă

de Nita. Sigur, Ledger este incredibil de atrăgător. Da, nu există niciun dubiu cu privire la chimia dintre noi. Dar el trăiește în New York, iar eu încă locuiesc în Cedar Falls.

Asta nu s-a schimbat de-a lungul timpului.

Și-apoi, dacă ar fi să... dăm frâu liber tensiunii care vibrează între noi, ar fi doar o aventură. Nimic mai mult. Să-i zicem instinct de supraviețuire sau a învăța din greselile trecutului, dar eu n-am timp de aventuri. Mai ales când știu deja că voi sfârși prin a suferi.

În plus, prefer să nu le ofer și mai mult material de bârfă tuturor acestor Judy Jensen din oraș. Faptul că un orășean bogat m-a ales pe mine, și nu pe vreuna dintre ele, ar putea să le provoace și mai abitir pe respectivele infumurate.

— Alooo. Mai ești aici? întreabă Nita, fluturându-mi din mână în fața ochilor.

— Da. Scuză-mă. Mă gândeam la ceva ce am uitat să rezolv azi, mint eu.

— Cum ar fi Ledger?

Râde la gluma ei, în timp ce dau ochii peste cap.

— Eu încă sunt convinsă că ar trebui să-l suni.

— Poate, spun de dragul de a pune capăt acestei discuții.

— Acum ar fi momentul perfect. De ce să amâni?

Nita se uită spre telefonul meu aflat pe masă și ridică din sprâncene.

— Mâine ar fi un moment chiar mai perfect.

Izbucnim amândouă în râs.

— Te comporti ridicol.

— Știu, Nita, spun, ridicându-mă de la masă și cuprinzând-o pe la spate într-o îmbrățișare. Dar este așa

greșit că-mi doresc să stau aici, cu cea mai bună prietenă a mea, să beau până mă îmbăt și să dansez cu un bărbat oarecare, care probabil mă va enerva de nenumărate ori? Obiectivul meu pentru seara asta este să nu-mi complic viața. Am avut o săptămână de rahat și vreau să nu mă mai gândesc la faptul că singurul bărbat pe care l-am lăsat să-mi frângă inima este pe undeva, în acest oraș, în seara asta. Poate îl voi suna. Poate că nu. Singurul lucru cert este că mai vreau un pahar de vin și apoi vom vedea.

— Hei, fată. Ușurel, râde Nita. Mai ai ceva de descărcat în seara asta din sufletul ascuns pe sub decolteul ăla impresionant?

— Nimic.

Mă așez din nou lângă ea și expir zgomotos.

— Dar mi-a făcut bine să-mi deschid inima.

— Să-ți manifesti emoțiile?

— Ceva de genul ăsta, îi răspund și mai iau o înghițitură de vin.

Am băutura la îndemână, lucru pentru care sunt profund recunoscătoare.

— Toată logica asta a ta, însă, are o bubă, spune Nita, făcându-i semn din cap lui Connor, ca să așeze două pahare pline pe masa noastră.

— Care?

— Ești conștientă că nu sunt bărbați speciali în Cedar, da? Îi cunoaștem pe fiecare în parte.

— Asta așa e. Atunci o să reformulez și o să spun că voi dansa cu un bărbat inofensiv. Merge?

— Merge. Inofensiv e bine. Și cred că o să-mi caut unul care să-mi ocupe și mie... timpul în seara asta.

— Nu zău? Serios?

— Da, da, rânjește cu toată gura. Miller doarme la mama în noaptea asta, iar eu nu mă duc mâine la niciuna dintre slujbe. Așa că nu am copii, nu am pe nimeni de care să am grijă și nu am unde să fiu până mâine la o anumită oră. Ceea ce este splendid.

— Și o raritate.

Zâmbetul meu se înmoaie când îi întâlnesc ochii. Nu este ușor să fii mamă singură, dar nu am auzit-o nicio dată să se plângă. Își iubește fiul și îi place viața lor, deși face totul singură.

— Sunt convinsă că tu ai mai multă nevoie ca mine de combinația aia cu zgârieturi pe spate.

— Amin, soro.

Batem palma și-o văd tresărind.

— O-ooo. Ceva îmi spune că tu ești cea care va sfârși la orizontală.

— Ce vrei să zici?

— La capătul barului e un bărbat care te mănâncă din priviri.

Ledger.

De ce este el primul meu gând? Și mai rău de-atât, de ce, atunci când mă întorc să mă uit unde indică Nita, mă simt dezamăgită că bărbatul care se uită spre mine nu este el? Ci Carson Allen.

Păi normal.

— Carson mă mănâncă tot timpul din priviri.

Îmi dau ochii peste cap la ea, apoi mă întorc spre el și-i fac semn cu mâna.

— Omul acela te iubește de când ai intrat în marșarier în mașina lui, acum șase ani, murmură ea, în timp ce el își face deja loc prin mulțime.

— Cred că cei șase ani ar trebui să-i sugereze să nu-și mai piardă vremea.

— Dar este amuzant și este inofensiv. S-ar putea mai rău de-atât.

— *Deja mi s-a-ntâmplat mai rău de-atât.*

Nita izbucnește în râs, în timp ce Carson se apropie de masa noastră, cu un zâmbet larg și cu râsul pregătit să apară imediat pe buze.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Ledger

— Oferta e încă valabilă, Hiro. Trei sute de milioane, spun, mișcându-mă prin birou.

Incapacitatea de a sta locului în timp ce vorbesc la telefon îi înnebunește pe frații mei.

— Înțeleg, Ledger, dar Takashi nu va ceda.

Pramatia de Takashi încearcă să joace dur, habar n-are că așa-mi place mie cel mai mult.

— Nu vrea să cedeze? Este o greșeală, și tu știi asta.

Râd înfundat, dar zeflemitor, trecându-mi o mână prin păr, și mă uit pe fereastra întunecată.

— Trei sute de milioane este o evaluare mai mult decât corectă. Proprietatea voastră se învechește, clienții sunt în scădere, iar Takashi a subminat-o, folosind-o ca să-și finanțeze proiectul din Tokyo.

— Cum ai...

— Da. Am aflat. Te asigur că mă documentez temeinic înainte de a mă lansa în negocieri.

Fac o pauză de efect.

— Nu las nimic necercetat în amănunțime. E important să știu în ce mă bag înainte de a da primul telefon ca să-mi exprim interesul.

Da, Hiro, știu totul despre tot. Cum ar fi aventura cu asistenta lui. Cum ar fi faptul că folosește o parte din capitalul social al proprietății dorite de noi, pentru a-și plăti datoriile la jocurile de noroc.

Da, știu că nu are altă opțiune decât să vândă.

Tăcerea lui îmi sugerează că a priceput mesajul meu.

— Nu-mi place să fac afaceri jecmănindu-i pe ceilalți. Aceasta este o evaluare mai mult decât corectă, pe care nu o va primi de la nimeni altcineva.

— Am înțeles.

Acum, se simte ezitarea în vocea lui. Mai mult decât atât, faptul că Takashi nu vrea să discute direct cu mine e o porcărie. Cu siguranță că se află lângă el, a ascultat toată conversația, dar e prea laș ca să discute direct cu mine.

Hiro își drege glasul.

— O să-ți transmită decizia lui până la sfârșitul săptămânii.

— Nu. O să-mi transmită decizia lui în cel mult o oră, altfel înțelegerea pică. Pe curând.

Închid fără să-l las să-mi răspundă.

Asigurați-vă că sunteți în avantaj când negociați.

Îmi revin în minte cuvintele tatălui meu. Zâmbesc dulce-amărui, durerea din piept fiind încă la fel de vie.

A fost un om dur. Exigent. Imposibil de convins. Și-a iubit fiii din toată inima, dar aștepta numai perfecțiunea de la noi. Și din motive pe care nu le pricep, de la mine aștepta cel mai mult. Eram primul lui născut. Cel care-i semăna cel mai mult.

Nu știu de ce, dar uneori îl detestam, alteori îl înțelegeam. Cu toate acestea, m-a făcut omul care sunt

astăzi, așa că trebuie să respect modul în care m-a crescut.

Și n-o să mint, sentimentul de putere pe care mi-l oferă negocierea unei achiziții precum acest nou proiect din Tokyo este al naibii de intens.

Chiar dacă asta înseamnă că planurile mele de a merge în seara asta la Connor's ca să văd dacă Asher e acolo au fost zădărnice.

Parcă n-ai ști unde locuiește, Ledger.

Am o oră de pierdut așteptând să-mi răspundă Takashi – și va răspunde cu un minut sau două înainte ca timpul să expire, doar ca să-mi arate că el este șeful – și o sticlă de whisky în sertarul biroului, un cadou bine-venit din partea proprietarului de la Cedar Falls Outdoor Adventures, ca s-o beau în timp ce aștept.

Măcar cineva din orașul ăsta se bucură că suntem aici.

Mă uit la sticlă, apoi mă uit pe fereastră în direcția unde se află Connor's, adică unde aș prefera să fiu, și apoi mă întorc la sticlă.

Sunt la al doilea pahar în clipa când îmi sună telefonul. Așa cum bănuiam, Takashi a așteptat până în ultimul moment. Mă simt tentat să las să intre căsuța vocală ca să-l fac să transpire nițel, dar îmi doresc să închei afacerea asta, astfel încât S.I.N. să poată merge mai departe.

Și ca să mai pot bifa încă un punct de pe lista lucrurilor pe care mi-am dorit să le realizez: să extind brandul S.I.N. în Asia.

– Takashi.

– Sharpe.

Nu pare încântat. Nu e problema mea. Când ești băiatul de aur al unuia dintre cei mai mari magnati din

Japonia și ești pe cale să te-arunci în foc ca să-ți acoperi fundul, nici nu ai cum să fii.

— Bănuiesc că ai un răspuns pentru mine.

Oftează din rărunchi, evident dezgustat de persoana mea.

— Da.

— *Da?*

Spune-o, afurisitul. Spune: *batem palma*.

Un alt oftat reticent. Sau dezgustat. Nu că mi-ar păsa.

— Accept oferta.

Ridic pumnul a victorie în încăperea goală, dar vocea mea rămâne calmă când vorbesc.

— Felicitări, Takashi. O să pun avocatul meu să ia legătura cu al tău și să stabilească detaliile.

— Nu mi-ai dat de ales, îmi spune.

— Nu. Tu nu ți-ai dat de ales. Sunt doar un om de afaceri inteligent. Te caut eu.

Închei convorbirea, mă așez cu fundul pe marginea biroului și îmi acord un moment ca să mă bucur pentru achiziția clădirilor Miyako-Jima. *Șase luni de negocieri. Trei vizite în Japonia.* Dar va merita. Le trimit un mesaj lui Callahan și Ford, pentru a-i anunța că afacerea este încheiată, dar este târziu în New York, nu mă aștept să răspundă.

Înviorat de adrenalina pe care mi-o provoacă oportunitatea de a încheia o afacere care ar putea deschide piața asiatică pentru investițiile S.I.N., dau pe gât restul de băutură care mi-a mai rămas în pahar. Plin de neastâmpăr, de prea multă energie, îmi iau cheile și ies pe ușa complexului.

Aer curat.

De asta am nevoie. Aer curat. Cu toate astea, picioarele nu mi se opresc când ajung afară, unde e foarte mult aer curat.

— Ați terminat pentru seara asta? Întreabă Bernie, paznicul nostru de pe șantier.

— Am terminat.

— Cam târziu.

— Ca întotdeauna.

— Planuri? Noaptea abia începe.

— Am. Mersi.

Mă opresc să mă uit la el ca și cum tocmai m-a făcut să-mi dau seama unde știam deja că mă îndrept.

— Seară frumoasă!

Îmi ia un sfert de oră să merg pe jos până la Connor's. Până atunci, whiskyul îmi ajunge în corp, încălzindu-mă și întărâtându-mă în același timp.

Parcarea este plină de mașini, clienții au ieșit afară, pe terasa din spate. Este un local mare, cu muzică live; zumzetul conversațiilor pătrunde afară prin ferestrele deschise și ajung până la mine, de cealaltă parte a parării.

La ușa din față se află o mulțime de oameni, așa că ocolesc, îndreptându-mi spatele să o evit. Tocmai mă pregătesc să intru pe poarta mică dincolo de care se află un amestec de mese joase și înalte când aud o voce.

Vocea lui Asher.

— Termină, Carson.

Când mă întorc, o văd pe Asher împingându-l în piept pe un tip care are vreo cincizeci de kilograme bune în plus față de ea.

— Încetează.

— Haide! Toată seara m-ai provocat. La naiba, o faci de ani întregi, de fapt, spune el. Recunoaște că mă vrei...

Nenorocitul își lipește buzele de ale ei, iar ea se zbate să scape din strânsoarea lui.

Patru pași mari. De atâta am nevoie ca să traversez distanța și să ajung la ei.

— Îndepărtează-te de ea, urlu, împingându-l într-o parte.

Mă împinge la rândul lui, dar am pumnul pregătit și îl las să zboare în moaca nenorocitului, înainte să mai poată spune vreun cuvânt.

— Ledger. Nu! țipă Asher, în timp ce ticălosul icnește de la lovitură, se împiedică și se lovește de balustrada din spatele lui.

— Ești bine?

Mă întorc să mă uit la Asher, cu o mână întinsă să o țin la distanță și cu cealaltă spre tip.

— Ce te-a apucat? îmi strigă ea, alergând lângă celălalt bărbat.

Nu pricep.

— Carson? Car? Îi cuprinde fața în mâini, cu vocea plină de îngrijorare. Ești bine?

Îl dorea?

Dorea să o sărute?

Carson mormăie ceva, cuvintele se amestecă pentru că e clar că e beat, apoi chicotește și duce o mână să se frece pe obraz, unde a aterizat pumnul meu.

— Ce-ai avut în capul ăla? țipă Asher pășind spre mine.

— Te-a atacat. Nu ar fi...

— E inofensiv. Al naibii de inofensiv, pricepi?

Își mută privirea de la mine la Carson, care nu pare deloc afectat, spre consternarea mea, și apoi din nou la mine.

— E doar... Carson, spune ea exasperată, ca și cum eu ar trebui să știu ce-nseamnă asta.

Și, ca la un semn, râsul lui Carson răsună în timp ce se uită spre mine.

— E totul în regulă, omule. Ea e în regulă. Dar și eu m-aș lupta pentru ea.

Se ridică în picioare și se clătină nițel înainte de a se împiedica câțiva metri spre intrarea din spate a barului. Vorbele lui mi se repetă în minte. *Dar și eu m-aș lupta pentru ea.*

— Am nevoie să mai beau ceva după treaba asta.

Se întoarce să se uite din nou la Asher, zâmbeste cu sfială, mai să cadă de pe scaunul de la bar pe care încearcă să se așeze.

— Tu, spune Asher, îndreptându-se spre mine cu degetul întins, traversând distanța dintre noi.

Chipul ei este o mască de furie și este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Cum îndrăznești să-l lovești? E doar Carson. Inofensiv. Prietenos.

Mă-mpinge cu forță în piept, făcându-mă să mă dau câțiva pași înapoi, luat total prin surprindere de reacția ei.

— E cum e *el*.

— Încercam să te ajut. Să te salvez.

— Să mă salvezi? face ea pe un ton isteric.

Buzele ei.

— Da.

Sunt chiar aici.

— Ți-ai pierdut dreptul de a mă salva, de a avea de-a face cu mine, după noaptea în care m-ai umilit. Noaptea în care ai permis să fiu umili...

— *Noaptea în care... ce?*

— Nimic, spune printre dinții strânși. Nu vreau să discut despre asta.

Ridic brațele privind-o cum stă în fața mea, o minge de furie cu treizeci de centimetri mai mică decât mine. Oamenii aflați în curte asistă fără jenă la cearta noastră, dar nu-mi pasă. M-am gândit la femeia asta toată săptămâna și de data asta nu mai plec.

Am umilit-o? Despre ce naiba vorbește?

Are o anume privire – o privire pe care acum câțiva ani aș fi putut să o descifrez, dar pe care acum nu o mai pot pricepe. Suntem străini. Străini. Gândul mă omoară, când tot ce vreau să fac e să...

— De ce ai venit aici în seara asta, Ledger? murmură ea.

Îmi stau pe limbă un milion de replici inteligente. Dar, pe oricare aș alege-o, îi va alimenta mânia, și, nu știu de ce, în timp ce o privesc stând așa, în picioare, cu lumina lunii în păr, îmi vine în minte o altă vreme, un alt loc, când arăta la fel.

Fata mea din lavandă.

Optez pentru sinceritate.

— Pentru că atunci când vine vorba de tine, Asher, se pare că nu pot sta la distanță. Te vreau. Doamne, te doresc atât de mult, și văzându-l pe ticălosul ăla sărutându-te, aproape că m-a făcut...

Dintr-odată, pumnii ei sunt înfiți în cămașa mea, gura ei o apasă pe a mea.

Mulțumesc. La naiba.

Imediat, fața sa e între palmele mele, buzele mele pe ale ei, căutându-i limba cu a mea, repetându-mi în minte un singur lucru: *în sfârșit.*

Furia ei are gust amărui.

Dorința ei are gust dulce.

Le simt pe limbă pe amândouă, în timp ce capul mi se învârteste de la gustul lui Asher Wells.

Mă sărută cu aceeași foame și cu același foc pe care le simt și eu. Necesitate și ezitare. Disperare și confuzie.

Nu mai există decât ea.

Doar. Ea.

Băga-mi-aș!

Mă desprinde de ea cu la fel de multă hotărâre cu cât îmi doresc eu să continui să o sărut. Pieptul i se ridică și-i coboară vizibil. E roșie în obraji. Ochii măriți.

— Cum îndrăznești? rostește ea cu buzele umflate de la ale mele.

— Cum îndrăznesc eu?

Ce mama dracului?! Ea m-a sărutat pe mine.

— Ce vrei să zici?

Mai vreau. Nu m-am săturat.

— N-am făcut nimic greșit.

Râd, dar nu amuzat, ci doar de uluială.

Și în secunda în care spun asta, în momentul în care râd așa, în gol, Asher mă strânge mai tare de cămașă și mă trage în jos, ca să-și lipească iar gura de a mea.

Niciun gând, în afară de ea.

Nicio întrebare, în afară de unde să mergem să rămânem cât mai repede singuri.

Timpul, timpul este al dracului de important.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Ledger

Nu pot să spun că am văzut prea mult din interiorul barului Connor's atunci când ne îndreptam spre prima uşă deschisă şi primul spaţiu liber pe care l-am găsit, dar îi voi mulţumi lui Connor pentru că are băi curate şi o mulţime de suprafeţe rezistente.

Pentru că nu locul contează acum.

Doar momentul.

Ne lipim violent unul de celălalt în clipa în care uşa se trăneste în spatele nostru, iar eu întind o mână ca s-o încui.

Buzele şi mâinile noastre se luptă, încercând, parcă, să dovedească cine poate lua mai mult.

Nu m-am simţit niciodată aşa. Nevoia. Dorinţa. Mistuirea asta care-mi ia minţile. Care pune stăpânire pe mine. Care mă hrăneşte. Şi mă afundă în tot ceea ce este Asher Wells.

Gustul abia simţit de sărat de pe gâtul ei, când i-l conturez cu limba. Mieunatul ei moale când o apuc de fese şi mă frec de ea. Gustul sărutului ei – vin şi foame, şi... tot ce tânjeam să am, fără să ştiu câtă nevoie aveam.

Îi trag maioul în sus şi o cupă a sutienului în jos, febril, ca să-i simt pielea. Nerăbdător să-i sug sfârcul roz şi s-o fac să geamă.

Și, Doamne, ce gust bun are, atunci când îmi plec capul și-o fac.

— Ledger, imploră ea între sărutări.

Simt în penis durerea aceea plăcută de anticipare, care îmi dictează fiecare mișcare și fiecare reacție.

Ea.

Am nevoie doar de ea.

Să fiu în ea.

Să o am.

S-o revendic naibii.

Și când îmi las pantalonii în jos pe șolduri și ea îmi cuprinde penisul cu mâinile, îmi dau ochii peste cap și-un geamăt îmi scapă de pe buze.

Iisuse!

Dacă mâna ei mă face să mă simt atât de neputincios, atunci senzația păsăricii ei strânse în jurul meu ce-o să-mi facă?

— Asher.

O mușc de buză. Încă un pas înapoi spre blatul toaletei.

— Doamne, da!

Își mișcă mâna într-o mângâiere în sus și în jos, peste calota penisului, întinzând picătura aflată pe vârful.

Niciodată în viața mea nu mi-am dorit pe cineva atât de mult și, oricât mi-ar spune mintea să o iau mai încet — să mă bucur de moliciunea corpului ei, de curbura șoldurilor ei, de senzația de ameteală pe care mi-o dă tot ceea ce este ea —, libidoul îmi spune *dă-le dracului pe-astea.*

Se concentrează pe căldura păsăricii ei în timp ce îi strecore degetele pe sub fustă și între coapse. Doamne, e learcă.

Își ține ochii pe jumătate închiși, ochi care privesc într-ai mei, în timp ce face un pas înapoi, cu fusta ridicată în jurul soldurilor și un sân încă expus și pe faptul că își trage chiloții în jos și-i lasă să cadă de pe gleznă.

Obsedat de mirosul ei – parfumul ei de flori amestecat cu excitația ei de netăgăduit – și știu, știu că, de acum înainte, ori de câte ori voi simți miros de trandafiri, voi simți și miros de ea.

Se concentrează pe felul în care își mută fundul înapoi pe marginea blatului, își sprijină mâinile în spate, își desface coapsele, oferindu-mi cea mai frumoasă priveliște pe care am văzut-o vreodată. Asher Wells, deschisă, udă, așteptându-mă.

Îmi derulez prezervativul fără să-mi dezlipesc ochii de ea, privirea mea nu o părăsește nicio clipă – ochii ei arzând de dorință, buzele ei umflate de la sărutările mele, rozul lucios al vaginului.

Este întruchiparea perfecțiunii.

Și când se întinde să mă apuce de penis și să mi-l ghideze în ea, știu că sunt pierdut.

Că o să fie de-ajuns să mă împing odată în ea, s-o simt o singură dată strângându-se în jurul meu și nu mă voi putea opri până când nu mă voi goli, gâfâind, în ea.

– Acum. Acum. Își mișcă soldurile spre mine, cât să intru doar cu vârful. *Te rog.*

Sunt pierdut.

Cu o mână pe penis și cu cealaltă pe ceafa ei, o țin pe loc, în timp ce mă împing în fiecare centimetru superb de ea.

Isuse! Isuse. Hristoase.

– Ash.

Atât mai reușesc să zic înainte de a-mi lipi gura de a ei în încercarea, aproape penibilă, de a-mi distra atenția de la câte simt.

Nu funcționează.

Gustul ei.

Să o simt.

Ea, pur și simplu.

Încep să mă mișc.

Lent, la început.

Împingeri tandre. *Doumne, da*. Plăcerea de a simți lunecarea afară. *Să nu cumva să te oprești*. Și din nou înăuntru. *Mai tare*. Mă frec de ea. *Ledger*.

Gura ei se lipește din nou de a mea. Frenesia sărutului nostru de dinainte nu are nimic de-a face cu dorința violentă care ne încearcă acum. Dinții ei mușcă, unghiile ei zgârie.

Iar eu mă pierd.

În momentul acesta.

În ea.

Îi înfig degetele în șolduri ca s-o țin nemișcată, pierzându-mi de tot controlul. Ritmul pe care i-l impun e dur și totuși..., murmurele ei, gemetele ei, mușchii ei care se încordează în jurul meu, mă stimulează într-un mod pe care nu l-am cunoscut niciodată. Minte mi se golește de tot. Testiculele se strâng. Penisul se umflă, întărindu-se.

Și, preț de câteva secunde, mă încearcă senzația aceea de cădere liberă de plăcere care e atât de bună, încât aproape doare, mă împing în ea iar și iar și iar și golesc fiecare gram de mine în ea.

Sunt epuizat. Zbor. Deja vreau să o fac din nou.

Ea e ca prima doză de cocaină. Guști o dată și devii dependent.

Nu știu cu ce altceva s-o pot compara. *Pe ea.*

Îmi sprijin fruntea pe umărul ei. Mă ține cu picioarele ei înfășurate în jurul taliei mele. Inimile noastre bat într-un staccato violent, lipite una de cealaltă.

Gâfaielile noastre umplu spațiul, însoțite doar de zumzetul din bar, care pătrunde prin ușa încuiată.

Dumnezeule. Încerc să mă scutur din aburul climaxului – *aburul de Asher* –, dar am sentimentul că ea a fost mereu lucidă, cumva, nu știu cum.

Nu așa îmi doream să se întâmple, o partidă rapidă de sex în toaleta unui bar. Dar l-am văzut pe nemernicul ăla cu mâinile pe ea și ea s-a înfuriat pe mine și... și apoi m-a sărutat.

Mă aplec, îmi sprijin mâinile pe blat, de o parte și de alta a coapselor ei, și îmi ridic ochii; o găsesc privindu-mă fix, cu expresia ascunsă de întunericul din încăpere. Este ca și cum tensiunea sexuală a fost satisfăcută pentru moment, iar acum am rămas în acel spațiu bizar, în care trecutul redevine doar trecut, dar, cu siguranță, nu mai poate fi ignorat.

– Asher...

Nici măcar nu știu de unde să încep. Cum să încep.

Zâmbetul ei este blând, dar limbajul trupului spune altceva. Ca și cum ar fi nesigură. Ca și cum ar regreta ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Cum să fac ca noi doi să putem continua?

– Promit că data viitoare o să dau dovadă de mai multă pricepere.

Sclipirea din ochii ei îmi spune că recunoaște cuvintele, că își amintește. Replica asta.

Noaptea aceea. Când stăteam lângă camioneta mea, sub clar de lună.

Buzele i se deschid într-un zâmbet dulce-amăru. Văd emoții profunde în ochii ei și observ, în timp ce o privesc, cum garda se ridică la loc și se-nchide în sine.

Se citește din felul în care-mi evită privirea și își coboară apoi picioarele ca să se poată da jos de pe blatul toaletei și pune între noi doi o distanță fizică. O studiez cum se deplasează prin spațiul mic, tulburată.

Ea m-a sărutat prima.

Ea a inițiat evenimentele care ne-au dus la asta.

— Pe toate fetele le duci în toaletă la prima întâlnire?

Încearcă să glumească, râde forțat, în timp ce-și bagă chiloții în poșetă și își netezește fusta cu mâinile.

— Îmi cer scuze. Asta... — arăt spre spațiul din jurul nostru — nu este exact cum mi-am imaginat că se va întâmpla.

— Nu te scuza. Ne-am scos-o din minte, nu? Acum putem merge mai departe.

Asher își aranjează cureaua poșetei pe umăr și se îndreaptă spre ușă.

Simt că mă prăbușesc de la înălțime.

— Poftim? Asher. Stai.

Îi pun mâna pe braț, răsucind-o ca s-o oblig să se uite la mine.

— Ce faci?

— Plec fără să-mi iau la revedere.

Ridică o sprânceană și încearcă să se smulgă din strânsoarea mea.

— Nu asta știm să ne facem noi cel mai bine unul altuia?

Asprimea cuvintelor ei mă ia pe nepregătite.

— Trebuie să discutăm despre ce s-a întâmplat. *În noaptea aceea.*

— Ți-am răspuns deja că nu vreau.

— Iar mie nu-mi pasă, strig la ea, sătul de acest joc de-a șoarecele și pisica, dintre noi. E nevoie să vorbim.

— De ce? întreabă ea, cu vocea joasă și calmă, controlându-și emoțiile mult mai bine decât mine. Chiar vrei să auzi așa ceva? Chiar vrei să știi că am plâns săptămâni întregi după ce ai plecat fără să-mi spui un cuvânt? Vrei să știi cum a fost să dai unei persoane ceea ce ți-am dat eu ție și apoi să fii tratată ca și cum nu ai fi existat?

— Asher.

Îi spun numele în ton de rugămintă. De iertare. De... Nu știu, dar fiecare gram de durere țesută în firul vocii ei este acolo din cauza mea. E vina mea.

Și eu m-aș lupta pentru ea.

Doar că eu nu am făcut-o. Nu asta este esența întregii probleme? Eram speriat și îngrijorat pentru mine. Îmi era teamă de tatăl meu și de consecințele amenințărilor lui Pop. Sigur, îmi făceam griji pentru ea și pentru durerea pe care o simțeam din cauză că o pierdusem – prietenia noastră, planurile noastre –, dar aveam mâinile legate.

Dar n-are cum să nu fi știut asta.

Să nu fi înțeles de ce nu i-am răspuns la mesajele de pe rețelele sociale.

— Ce? E prea greu de auzit pentru urechile tale? E prea greu să știi cât de mult a devastat-o plecarea ta pe cea care eram la șaptesprezece ani?

Umerii îi tremură și o văd cum trage aer în piept.

— Sau despre modul în care tatăl tău mi-a zdrobit stima de sine, mi-a făcut-o fărâme, împreună cu tot ceea

ce am vrut să fiu, ca să mă țină departe de tine? Sau că am fost considerată târfa căutătoare de aur a orașului, care încerca să rămână însărcinată cu tine doar pentru un cec lunar?

Stau în fața ei clătinându-mă pe picioare. Stupefiat. Dar ea trebuie să fi citit în expresia mea altceva, pentru că scutură din cap ca și cum ar fi terminat cu mine.

— Știi ce? N-are importanță. Nu merită.

Încearcă să-și smulgă brațul din strânsoarea mea, dar eu i-l strâng și mai tare.

Noaptea în care ai permis să fiu umilită.

— Tatăl meu? întreb eu.

Mă tem că răspunsul îmi va zgudui lumea pentru a doua oară în câteva secunde, dar într-un mod complet diferit de cum a făcut-o Asher.

— Ne-am trezit cu el la fermă în seara aceea. L-am confruntat pe Pop. S-au certat. L-am auzit, și când m-am dus acolo să văd ce se întâmplă, mi-a spus...

— Ce ți-a spus? întreb, dorindu-mi să smulg cuvintele din ea.

Dar nu-mi doresc, de fapt, pentru că mă tem de ceea ce va spune.

— Mi-a spus că ai obținut ce ai vrut de la mine și că deja ai ieșit cu următoarea fată.

Vocea ei e doar o șoaptă, în timp ce în mine clocoțeste furia cum nu am mai simțit niciodată.

— Ce altceva? Ce altceva ți-a spus? urlu, urându-mă când văd că tresare pentru că am ridicat vocea.

— Cred că ne-a citit mesajele. Știa tot ce se întâmplase în acea noapte. Despre noi. Știa ce am planificat să facem apoi...

pătura noastră sub stele. Și cât de îngrozit am fost, de teamă că o voi răni, pentru că era prima ei dată. Lacrimile care i-au umplut ochii după aceea, când mi-a spus că mă iubește. Cum ne-am jurat că vom găsi o cale să fim împreună curând. Momentul acela petrecut alături de ea este limpede, dar tot restul, ce s-a întâmplat mai târziu în acea noapte, care mi-a fost atât de mult timp neclar, începe să prindă formă, încet, încet.

— Stai așa.

Mi se învâрте capul și mă îndepărtiez de ea ca să pot să gândesc logic, pentru că ce spune ea este exact opusul a tot ceea ce mi s-a spus mie. Lucrurile pe care le-am crezut adevărate. Adevărul în care am crezut ani și ani. Mi se întoarce stomacul pe dos.

Inima îmi bubuie în piept.

— Ți-a spus că te-am înșelat și tu l-ai crezut?

— Aveam șaptesprezece ani și lumea mea tocmai se prăbușise în jurul meu. Nu știam ce să cred, țină ea din ce în ce mai tare, încleștându-și mâinile. Ce puteam să fac atunci când a apărut o figură impunătoare ca tatăl tău și i-a spus lui Pop că ar fi bine să stau departe de tine. Că nu eram de nasul tău și nici nu voi fi vreodată. Că nu ar fi suportat ca o fată ca mine să strice viitorul strălucit pe care îl plănuise pentru fiul său cu pedigri perfect. Și apoi, când i-am ținut piept, când i-am spus că e nebun, a aruncat a doua bombă. Că ai obținut ce ai vrut de la mine și că ai trecut deja mai departe cu altcineva. Că erai cu ea în clipa în care el îmi spunea toate astea.

— Nu e adevărat, Ash. Trebuie să mă crezi...

— Acum nu mai contează. Poate ar fi contat, atunci..., dar tot nu mi-ar fi atenuat durerea pe care mi-a provocat-o să-l aud spunându-mi că sunt o *fată fără mamă și fără bani*, care ar fi bine să stea departe de tine, că de nu...

O lacrimă îi alunecă pe obraz și simt cum mă tale în carne vie.

Pedigri.

La asta se referea în seara aceea, la Hank's.

Asta a bântuit-o și a tănuit atâția ani – și pe bună dreptate.

Mă urăsc pentru lacrimile care-i izvorăsc din ochi. Pentru durerea care le umple. Pentru lucruri pe care nici măcar nu cred că le pot înțelege încă.

Nu pot face nimic. Nu pot spune nimic.

Omul pe care l-am iubit și respectat mai mult decât orice pe lume m-a mințit. *A mințit-o pe ea.*

Mă uit la Asher și văd fragmente din fata pe care o iubeam. Și mai văd durerea provocată de tatăl meu, reflectată în ochii femeii de acum.

Și simt nevoia să o ating, să o liniștesc; din nevoia mea egoistă, mă apropii de ea, îi cuprind fața în palme și-i șterg cu degetul mare o lacrimă de pe obraz. Clipește des la atingerea mea, iar respirația i se întretaie.

— Au fost minciuni, Asher. Numai minciuni.

Mă doare pieptul și sunt sugrumat de emoții când o lipesc de mine și o cuprind în brațe. Nici măcar nu știu ce să spun.

Cuvintele unui bărbat Sharpe au rănit-o deja înainte. Au umilit-o. Sper doar că va lăsa cuvintele altui bărbat Sharpe să o consoleze acum.

La început nu se mișcă. Stă încremenită ca și cum i-ar fi frică să mă atingă, frică să mă creadă.

Asher a fost mereu așa. Conexiunea fizică îi venea natural. Era reținută însă cu emoțiile ei. O parte pe care a încuiat-o și-a ținut-o departe de lume, prea speriată ca să nu fie rănită din nou, așa cum face un copil abandonat de mamă.

Până și eu am înțeles asta, deși aveam optsprezece ani, și o înțeleg chiar mai mult acum.

Și mă doare pentru ea. Și pentru mine. Să fi crezut într-o minciună spusă de același om care a manipulat-o pe ea?

Nu vreau să cred că e adevărat.

Nu vreau să cred că tatăl meu m-a rănit intenționat în halul ăla.

Uneori oamenii fac lucruri nebunești pentru a-i proteja pe cei pe care îi iubesc, fiule.

Nu astea au fost cuvintele lui în noaptea aceea? Nu așa mi-a explicat amenințările lui Pop? Sau era doar o justificare bolnavă pentru ceea ce făcea el?

Nimic nu are sens în acest moment.

Nimic.

Și exact când eu îmi spun asta în gând, Asher mă cuprinde, în sfârșit, cu brațele și mă ține strâns. Parcă ar fi locul ei. Așa cum era și înainte. Exact cum îmi amintesc.

Îmi umplu plămânii de ea. Căldura respirației ei pe pieptul meu. Tremuratul ușor al umerilor ei. Mirosul de șampon cu nucă de cocos.

Stăm așa, lipiți, dar eu mă simt la o lume distanță de ea.

Neputincios.

Așa mă simt când mă gândesc la minciunile pe care tatăl meu i le-a spus lui Asher.

Furios și confuz.

Așa cum mă simt și din pricina minciunilor pe care mi le-a spus mie. Pentru că, cel mai probabil, au fost minciuni. După toate câte mi-a destăinuit Asher, acum știu că Pop nu a amenințat că va depune plângere.

În niciun caz.

Asher nu ar fi ezitat să-mi spună și asta. Ar fi spus că Pop a ripostat făcând această acuzație.

Amuțesc partea din mine care are nevoie de un răspuns la această întrebare. Ea are nevoie să se simtă validată acum, nu pusă în dubiu. Ea trebuie să fie ascultată, nu nimicită.

Hristoase.

Ce fel de om sunt? Cum am putut să accept așa ceva? De ce nu am pus niciodată la îndoială ce mi-a spus tata? Cum am putut să mă îndepărtez de Asher de frică, crezându-l orbește pe tata?

Dincolo de ușă, oamenii își văd de petrecerea lor. Vorbesc tare și râd.

Dar eu mă simt pierdut.

Ca și cum punctul de sprijin, fundația pe care am clădit totul – tatăl meu și relația noastră – s-au clătinat. Ca să nu mai vorbesc despre ce au spus tinerii de vârsta ei despre ea după ce am plecat valvârtej din Cedar Falls. Simt cum spinarea lui Asher se tensionează încet, mușchii i se încordează și cum se împinge de lângă mine. Ține bărbia dreaptă și are privirea fermă.

— Poate că au fost minciuni, Ledger, dar nu ai luat legătura cu mine. Niciun mesaj. Niciun e-mail. Nicio scrisoare. Știai exact unde sunt, unde locuiam, și n-ai încercat să mă contactezi nici măcar o dată. Poți da vina pe tatăl tău pentru prima parte, dar pentru a doua parte este doar vina ta, iar asta e chiar mai rău.

— Sunt lucruri pe care nu le știi. Partea mea de poveste. Mai sunt...

Se aude o bubuitură.

Tresărim amândoi când un pumn bate în ușă.

— Haide, omule. Trebuie să intru să urinez.

— Asher, haide să plecăm de aici. Trebuie să îți explic de ce. Într-un loc care să nu fie... o toaletă.

Ea scutură din cap și își șterge lacrimile de pe obraji cu dosul mâinii, durerea și tristețea îi sunt gravate pe liniile feței.

Încă o bubuitură.

— Deschide naibii ușa.

Fac un pas spre ea, dar ridică mâna să mă oprească.

— Nu. *Te rog.*

Vocea ei se frânge, și jur că sunetul vibrează în mine.

Se închide în sine. Ridică ziduri.

— S-a întâmplat cu multă vreme în urmă. Asta nu trebuie să ne definească pe noi sau faptul că ne-am revăzut. Acum...

— Și cu toate astea, *pe mine* m-a definit.

Mai face un pas înapoi și ridică mâinile, să mă opresc.

— Eu... Am nevoie de timp, Ledger.

— Timp ca să... ?

— Să ne vedem iar. Așa... Trebuie să-mi dau seama ce simt în legătură cu toate astea.

Încuviințez.

— Deci, este vorba despre trecut? Despre prezent? Despre viitor? Nu pricep.

— Iisuse, amice, spune vocea de dincolo de ușă. Vreau și eu ce-ai luat dacă ține așa mult.

— Mai dă-mi dracului o secundă, da?

Mă întorc spre Asher. În ochii ei se citește o tristețe care aproape că mă sfâșie.

— Este vorba de o promisiune pe care mi-am făcut-o singură, Ledger. Să nu mă mai pun niciodată în situații din care să ies rănită. Am avut câteva luni de rahat. Aproape că m-au distrus. Trebuie să-mi dau seama ce să fac cu asta — cu faptul că te afli aici, cu ce s-a întâmplat în seara asta. Ce să fac cu tine. Nu te voi lăsa să fii picătura care-mi va da iar viața peste cap.

— Atunci lasă-mă să te ajut. Lasă-mă să-ți fiu alături. Lasă-mă să... Nu știu ce, dar lasă-mă să fac ceva.

Sunt exasperat și disperat, simt că-mi scapă încet-încet printre degete, îmi trec o mână prin păr și mă plimb prin spațiul mic, fără să știu nici ce trebuie să fac, nici ce simt.

Ce încerci să obții, Ledger? Sex? Să rezolvi trecutul? Să ai ocazia să o cunoști din nou? Pentru că nu e nicio îndoială că despre relații nu știi mai nimic.

Dar asta nu este o relație. A fost sex într-o toaletă. Sunt sentimente de altădată, o plimbare pe aleea cu amintiri. Este legătura dintre noi, vie ca și cum nu ar fi fost niciodată întreruptă, în ciuda minciunilor spuse.

Dar când îi întâlnesc privirea, știu că răspunsul meu constă în toate cele de mai sus și încă ceva ce nu pot exprima.

Poate că-mi doresc să-i șterg tristețea din ochi.

Poate că vreau să o aud râzând mai mult.

Poate că vreau să o cunosc mai bine pe femeia în care s-a transformat.

De asta sunt sigur.

— Nu am nevoie de ajutorul tău, Ledger. Mă descurc singură. M-am descurcat singură până acum.

— Și-atunci ce-nseamnă asta? Niște sex pe blatul unei toalete și mersi pentru distracție? N-are cum să fie doar atât. Știu că înțelegi și tu. Știu că simți și tu.

Da din cap.

— Ai dreptate, spune cu un fir de voce. Da. Dar tu ești aici deocamdată. Peste două luni n-o să mai fii. Iar eu deja știu sigur că nu ești un bărbat ușor de uitat.

De data asta, atunci când face un pas înapoi, deschide ușa și pleacă, o las.

A auzit destule minciuni de la un bărbat din familia Sharpe. Ultimul lucru de care are nevoie este să audă un alt Sharpe spunându-i că se înșală.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Ledger

Cu cincisprezece ani în urmă

Când Maxton Sharpe e liniștit nu este niciodată un semn bun.

Niciodată.

Oricine muncește sau trăiește alături de el știe că acest lucru este adevărat.

Prin urmare, când intru în biroul din casa pe care am închiriat-o pe timpul verii, cocoțată deasupra orașului Cedar Falls, și îl văd stând în spatele biroului cu mâinile întinse în fața lui, știu că sunt în încurcătură.

Verific în minte ce am făcut azi. Am fost la Billings cu frații mei, cu mașina furată. Am stârnit iadul la Farmers Market, cu unii dintre localnicii cu care ne-am împrietenit. M-am plimbat pe la pârâu cu Asher.

Am făcut sex cu Asher.

Asher.

Oare știe că aveam de gând să mă furiez mai târziu din casă și să mă întâlnesc cu ea?

Dar cum?

Mai devreme.

Mi-a pus în mână telefonul meu când am ieșit de la duș. A spus că l-am lăsat jos, pe blatul din bucătărie. Nu-mi amintesc să fi făcut asta, dar nu am avut niciun motiv să pun la îndoială ce zice.

Așa a aflat? Ne-a citit mesajele? Ne-a spionat?

Oh, Iisuse.... Știu despre ce e vorba.

O să purtăm *discuția despre sex*, este?

Pfu. Doar o discuție de la bărbat la bărbat, despre împerecherea la animale, subiect cu care, este clar, nu se simte confortabil.

Cam târzior, dacă mă întrebați pe mine, dar e mai bine decât orice altceva credeam că o să mi se dea în seara asta.

Sex.

Asher.

Iisuse!

Doar gândul la ea mă excită. Gemetele ei mici. Cât de strâmtă era. Cât de incredibil a fost.

Urât sau frumos din partea mea, la asta mă gândesc stând în fața tatălui meu.

— Fiule.

Îmi face semn să iau loc pe scaun. Aș prefera să am această discuție incomodă în picioare, dar nimeni nu-l contrazice pe Maxton. Nimeni în afară de Callahan, dar asta e o altă poveste.

— E târziu. Credeam că ieși în oraș cu Bunny...

— Barbara, mă corectează tata.

E o „prietenă” pe care și-a făcut-o în timpul șederii noastre aici. Toată lumea vrea să fie „prieteni” cu tine când ești multimilionar. Cei mai mulți acceptă orice resturi li se aruncă în cale, în speranța de a-și îmbunătăți statutul.

- Și mi s-au schimbat planurile.
- Bine.
- Trebuie să avem o mică discuție.
- Bănuiam, spun sarcastic, dar privirea aspră pe care mi-o aruncă îmi spune că, probabil, sarcasmul nu este cel mai inspirat lucru.

– Fata cu care te vezi...

– Asher.

Dă din cap.

– Între voi doi s-a terminat.

– Poftim? râd eu.

Nu e vorba de ești bărbat acum și poți lua propriile decizii, dar trebuie să te asiguri că folosești protecție, așa cum mă așteptam.

– Bună asta.

– Am spus că s-a terminat. Nu ai voie să o mai revezi niciodată.

Despre ce naiba vorbește?

Mă uit peste umăr ca și cum ar fi o glumă, iar Ford și Callahan sunt ascunși pe undeva, gata să râdă. Dar nu sunt.

– Tata..., cum adică?

– Nu-mi place să mă repet. Ai auzit perfect.

– O iubesc, izbucnesc eu.

În mod clar, văzându-i reacția, a fost o mișcare greșită.

Se ridică de pe scaun, își ocolește biroul și vine în fața mea.

– Gândești cu penisul, Ledger. Orice bărbat cumsecade face așa la un moment dat, dar acesta este momentul nepotrivit și persoana nepotrivită.

Mă ridic de pe scaun.

— Nu poți să mă obligi să fac cum vrei tu, strig.

Într-o clipă, mâinile lui sunt încheștate în cămașa mea, chipul lui, la câțiva centimetri de al meu. Voca este glacială, calmă, când mi se adresează.

— Vei face cum îți spun eu. Nu-ți voi permite să nu mă asculți de data asta.

— Răga-mi-aș!

— Răga-ți-ai? spune el, desprinzându-și mâinile din cămașa mea.

Face un pas înapoi, clătinând din cap, și un râset infundat, pe care nu cred că îl voi uita vreodată, zguduie tăcerea.

— Exact ce ai făcut, adică. Ți-ai băgat-o. Și acum, pentru că ai ales s-o faci cu cineva... care nu are statutul nostru, bunicul ei vrea să depună plângere împotriva ta.

— Plângere? pufnesc eu. *Minte*. Pentru ce?

— Corupere de minor. Viol.

Sunt că nu mai e aer în încăperea.

— *Poftim?* mă bâlbâi eu.

Mă albesc la față, confuz și îngrozit peste măsură.

— Cum adică *corupere de minor*?

— Tu ai optsprezece ani, Ledge. Ea, nu. Destul de simplu, nu?

Mintea mea e prea copleșită ca să mai gândească limpede, ca să mai proceseze informații cum ar fi că poate a aflat din mesaje de pe telefon că eu și Asher am făcut sex în seara asta, dar Pop de unde ar fi știut? Nu aud decât cuvântul *viol*. Nu mă pot gândi decât la faptul că tot ceea ce mai devreme mi se părea perfect este acum un nenorocit de coșmar.

— Eu nu... Nu înțeleg.

— Ești un băiat inteligent. Sunt sigur că pricepi.
 — Dar nu a fost viol. Și-a dorit-o și ea. Ea...
 — Te auzi ce zici? Știi cât de oribil ar suna în urechile unui judecător această frază: *și-a dorit-o și ea*? În fața unui juriu? Cum ar arăta pe prima pagină a unui ziar?

— Nu asta am vrut să spun.

Îmi pun mâinile pe ceafă plecând capul, în încercarea de a gândi limpede, dar nu e tocmai ușor. *Viol*? Ce s-a întâmplat în seara asta nu a fost un viol. Nici pe departe, dar, sincer, sunt speriat de moarte acum.

Al naibii de îngrozit.

— Tata. Jur. Trebuie să mă crezi. Nu asta s-a întâmplat.

— Nu contează dacă asta s-a întâmplat sau nu. Ceea ce contează este că domnul Wells cu asta amenință.

În cameră se aude respirația mea nesigură. Inima îmi bubuie în urechi.

— O să mă duc să vorbesc cu ei. O să...

— Ce? O să-ți îndrepti greșeala? Nu așa funcționează lumea, Ledger. Nici pe departe.

— Toate astea n-au niciun sens.

Vocea îmi devine mai ascuțită cu fiecare cuvânt.

— Vorbește cu Asher. O să-ți spună că am luat această decizie împreună. Că nu am forțat-o să facă nimic.

Nu ar fi de acord cu așa ceva nici în ruptul capului. Nu ar lăsa niciodată să fiu acuzat dacă ar ști.

— Nu pricepi? Nu contează ce spune sau ce simte Asher sau dacă a fost reciproc. Tot ceea ce contează este ceea ce afirmă bunicul ei. Ce vrea el. Cu ce ne-a amenințat. Legea este lege, fiule, și nici măcar numele Sharpe

sau banii noștri n-o pot ocoli. Mai ales când suntem străini, cum suntem aici.

— *Dar Pop mă cunoaște. Știe că nu i-aș face nicio dată rău lui Asher.*

Tata se pune în fața mea și mă privește în ochi.

— Uneori oamenii fac lucruri nebunești pentru a-i proteja pe cei pe care îi iubesc, fiule.

Mă holbez la el, corpul îmi vibrează de stupoare și de teamă.

— La dracu' cu tot! Mă duc acolo în clipa asta.

Mă îndrept spre ușă, dar tata mă apucă de umăr și mă trage înapoi.

— Nu fi cretin. Este ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci.

— Este singurul lucru pe care *pot* să-l fac, îi strig.

— Crezi că eu sunt încântat de situația asta nenorocită? tună el, într-o neobișnuită ieșire.

Una care-mi confirmă că sunt terminat. Că e o situație de tot rahatul.

— Crezi că eu vreau ca numele fiului meu să fie folosit în aceeași propoziție în care este scris *agresor sexual*? Pentru că asta vei fi. Un agresor sexual. Și va trebui să te declari agresor sexual în fiecare cartier în care vei locui, pentru tot restul vieții. Și când, într-o bună zi, o să ai un copil care va merge la școală? Ghici ce? Nu vei avea voie să te apropii de școală să-l iei pentru că, da, exact, ești înregistrat drept agresor sexual. Asta nu e un rahat de glumă!

Clatin din cap, respingându-i cuvintele, fără să pot să scot o vorbă. Tot ce pot să fac este să ascult ce spune și să mă sperii de moarte.

— Nu înțeleg, reușesc în cele din urmă să zic.

— *Exact.* Nu înțelegi. Niciun pic, pentru că, evident, gândeai cu penisul.

— Tata...

— Nu suntem niște neica nimeni, Ledger.

Ridică din mâini, iar pașii lui parcă înghit camera, în timp ce se deplasează de colo, colo.

— Suntem o familie cu un nume scilipitor și o reputație impecabilă, și-ți garantez că mass-media s-ar arunca asupra noastră cât ai clipi. Un puști bogat, care frecventează o școală privată. O fată săracă, vulnerabilă, dintr-un orașel de provincie. Adaugă cuvântul „viol” și internetul va lua foc. Scandalul vinde, iar acesta va fi un scandal, te asigur.

Mă afund în scaun, cu fața în mâini, pieptul strângându-mi-se tot mai mult cu fiecare respirație.

Asher. Ce părere are ea despre asta? Ce spune ea în clipa asta?

Oh. Doamne. Dumnezeuule.

— N-are cum să fie adevărat.

— O, dar este, și-ncă cum. Exact asta se întâmplă când te amesteci cu oameni care nu sunt ca noi. Care nu trăiesc o viața ca a noastră și nu înțeleg...

— Trebuie să vorbesc cu ea. Trebuie să...

— În niciun caz.

Ridică un prespapier de pe birou și jur că, pret de o secundă, am impresia că vrea să arunce cu el. Dar rămâne locului, strângându-l în mână.

— Ai idee unde eram acum o oră? La ei la fermă. Negociam. Imploram. Încercând să-l împiedic pe bu-nicul ei să depună plângere împotriva ta. Încercând să repar ceea ce tu ai stricat.

Sunt prea copleșit ca să pun întrebările pe care ar trebui să le pun. Ce căuta el la fermă? Ce să vorbească el cu Pop?

Nimic nu mai are sens, în afară de frica și confuzia care mă copleșesc.

Pop mă cunoaște. Eu și Asher suntem prieteni... *mai mult decât prieteni*, de exact trei ani. Știe că n-aș face niciodată ceva care să o rănească, că nu m-aș comporta nerespectuos cu ea. *O iubesc*. Pop sigur știe asta.

Și Asher. Ash nu ar spune niciodată că am viola...

— Plecăm din Cedar Falls în seara asta.

— Nu! Eu...

— Tu nu ai nimic de zis în cazul ăsta. Ai înțeles?

Vocea lui e mai calmă acum, dar este rece ca gheața, în timp ce mă uit la el cu ochi de câțel speriat.

— Plecăm din Cedar Falls în seara asta. Nu ai voie să o mai contactezi niciodată — în niciun fel, sub nicio formă. Fără rămas-bun. Fără explicații. Nicio afurisită de vorbă, ei sau altcuiva, despre asta — *inclusiv fraților tăi*.

Ridic brusc ochii când îl aud. Omul care îmi ține permanent predici că frații mei trebuie să fie tot ce e mai important mine îmi spune acum să ascund așa ceva de ei? Să-i mint?

— Doar așa a fost de acord domnul Wells să nu depună plângere.

Mă sufocă un hohot de plâns pe care refuz să-l las să iasă. Îmi tremură mâinile, dar dau din cap în semn că ~~sunt~~ de acord. Ce altceva pot face?

— Dacă încalci acest acord cumva, nu contează când, dacă-ți încalci promisiunea de a tăcea, în orice fel, el va merge mai departe și va contacta poliția.

Bea îndelung din paharul de scotch pe care îl ține în mână, înainte de a mă privi din nou.

— Adică niciodată. Există un termen de prescripție de zece ani, așa că nu uita acest lucru. Trebuie să te prefaci că fata asta nu a existat niciodată. Trebuie să te prefaci că vara asta nu s-a întâmplat niciodată.

Tremur din tot corpul. Mă gândesc la *cum ar fi* dacă. La cum s-a putut întâmplat așa ceva. *La faptul că nu pot să ajung la închisoare.*

Lacrimile îmi izvorăsc din ochi și corpul meu respinge tot ce îmi spune tata.

N-are cum să fie adevărat.

Nu. Este. Posibil.

— Ledger. Fiule.

Vocea lui se domolește; îmi pune o mână pe umăr și strânge. Nu sunt sigur dacă e vorba despre afecțiunea pe care mi-o demonstrează în clipa asta, când sunt atât de speriat, sau e doar despre toate emoțiile care mă copleșesc, dar mi se scurge o primă lacrimă pe obraz.

Bărbații Sharpe nu plâng.

— Tată, îmi pare rău.

Lacrima se transformă în hohote. Sunt îngrozit. Sunt copleșit.

— N-am vrut să se întâmple asta. Nu am...

Mă strânge din nou de umăr, cu o expresie sumbră pe chip, cu privirea plină de o dezamăgire pe care nu am mai văzut-o sau simțit-o niciodată la el.

— Am aranjat totul, Ledger. Am aranjat asta și, atâta vreme cât faci tot ceea ce ți-am spus, s-a terminat.

Dar nu e așa.

Asher.

O iubesc.

Îmi ia telefonul mobil pe care l-am aruncat pe canapea atunci când am intrat și începe să apese niște butoane. Sunt atât de prins în gânduri, atât de uluit, încât nu mă mai gândesc la nimic până când nu mi-l dă înapoi.

— Poftim. Am șters-o. Mesajele de la ea. Numărul ei de telefon a fost blocat. E-mailurile de la ea au fost șterse.

— Tată? spun pe tonul unei întrebări, pentru că am atâtea întrebări pe care aș vrea să i le pun. Mă mai iubești? Oare toate astea chiar vor dispărea? Pentru că nu am făcut nimic greșit.

Ridică o mână, pentru a mă împiedica să mai spun ceva, înainte de a se îndrepta spre ușă.

— Adună-te înainte de a ieși din această încăpere. Ești bărbat. Ești un Sharpe. Nu te mai smiorcăi și comportă-te ca atare. Fă-ți bagajele. Avionul a fost alimentat cu combustibil și este pregătit pe pistă. Va veni să ne ia o mașină în 30 de minute. Am primit un apel urgent în legătură cu niște afaceri și trebuie să ne întoarcem în oraș.

Se uită la mine și dă din cap ca să se asigure că am înțeles povestea. Minciuna. Acoperirea.

— Chestiunea s-a terminat. Fata este moartă pentru tine și nu va mai fi adusă niciodată în discuție.

Când iese, mă uit după el, amețit.

Cum e posibil să se întâmple așa ceva?

Cum voi reuși vreodată să îndrept lucrurile?

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Asher

Știu că Ledger e aici.

De fapt, se plimbă prin câmpurile de lavandă, ajutat de lumina lunii, cu o sticlă de ceva în mână, de alinare.

Dacă nu ar fi fost farurile SUV-ului său, ale căror lumini au trecut prin fața ferestrelor fermei acum mai bine de o oră, nu aș fi știut că e aici.

Dar eu rămân unde sunt, în casă, privindu-i umbra cum se mișcă în noapte, în timp ce încerc să procesez ce s-a petrecut în ultimele ore.

Încercând să uit gustul sărutărilor sale și cât de ulmitor s-a simțit trupul meu lângă al lui.

Încercând să-mi dau seama de ce m-am speriat și am plecat după aceea.

Avea dreptate Nita când spunea că „regulatul cu ură” e un mod bun de a-ți scoate pe cineva din suflet?

Așa credeam. Intensitatea și foamea pe care le-am încercat au fost binevenite. Dar nu și avalanșa de emoții care a urmat.

M-au copleșit. Nu credeam că vechile răni vor fi deschise de carnalitatea sexului. Greșeam. Dar cel mai tare m-a speriat... modul în care m-a făcut să simt, când eu n-am mai simțit nimic de o veșnicie. M-a făcut să

vreau, când, în mod obișnuit, nu mă deranjează să mă închid în mine. M-a făcut să admit că Ledger este pentru mine o sabie cu două tăișuri. Are capacitatea de a mă devasta și de a mă recompune la loc fără să știe.

I-am cerut să-mi dea spațiu din instinct, de frică. A fost modul meu de a pune sub semnul întrebării dacă pot face asta. Dacă aș putea să-l invit din nou în viața mea într-un moment în care emoțiile mele au fost dezgolate.

Urăsc să mă simt vulnerabilă, urăsc să fiu vulnerabilă, și, totuși, doar cu asta am rămas în ultima vreme, după mutarea bunicii la azil și moartea lui Pop. M-am agățat de un fir de ață, încercând să-mi găsesc locul în această nouă viață, cu toate aceste noi responsabilități.

Și-atunci, de ce să mă deschid de bună voie la și mai multă suferință? De ce să mă pun în situația de a mă atașa de cineva care va pleca peste două luni?

Timp. Spațiu. Singurătate. Credeam că acestea sunt lucrurile pe care mi le doresc, de care am nevoie, pentru a da sens tuturor lucrurilor care mi s-au întâmplat, dar acum, când el este afară și se plimbă, îmi dau seama cât de teribil de singură sunt.

Casa aceasta, odată plină de iubire, râsete și căldură, este atât de tăcută... și de goală. Fiecare zi fără Pop este mai grea decât cea care a precedat-o. Tânjesc după ziua în care durerea va dispărea. Aștept cu nerăbdare momentul în care sentimentul copleșitor că încă nu reușesc să mă descurc cu Ferma de lavandă se va risipi. Mă rog pentru ziua în care amorteala va dispărea.

Atunci lasă-mă să te ajut. Lasă-mă să-ți fiu alături. Lasă-mă să... Nu știu ce, dar lasă-mă să fac ceva.

Sunt prea încăpățânată, prea mândră ca să accept oferta lui, dar poate că e timpul să privesc situația dintr-o altă perspectivă.

Îl am pe Ledger aici doar două luni. Poate că asta este exact ce îmi trebuia. Un final prestabilit, înainte de un nou început. Parametri și factori pe care nu-i pot controla, dar de care sunt conștientă de la bun început dacă mă bag în asta.

Întrebarea este dacă sunt capabilă să mă bucur de timpul petrecut cu el și să-mi sufoc sentimentele, în același timp? Dacă sunt capabilă să le separ. Dacă este posibil să mă bucur de plăcere, în loc să-mi amintesc ori să mă pregătesc să fiu rănită?

Sunt destul de sigură că altă opțiune nu am.

Îmi umplu la loc paharul de vin și aud scârțâiala treptelor de la verandă.

Sunt deja la ușă și o deschid înainte ca el să mai apuce să ciocăne. Ne studiem unul pe celălalt, despărțiți doar de plasa de la ușă.

Pare obosit. Epuizat emoțional. Iar sticla în care credeam că-și înecă tristețea este aproape intactă.

Ridică sticla la mine.

— Credeam că voi avea nevoie de niște curaj lichid ca să dau ochii cu tine, dar mi-am dat seama că am mai multă nevoie de un cap limpede. Urăsc să nu am situația sub control. Senzația pe care mi-o dă. Haosul. Neputința de a repara și de a conduce după necesitate. Iar acum exact așa mă simt.

Privește în jos și clatină nițel din cap înainte de a ridica înapoi privirea la mine.

— Mi-ar fi mult mai ușor să trec peste minciunile tatălui meu dacă m-aș îmbăta până la uitare, dar

lucrurile pe care trebuie să ți le spun sunt mult prea importante ca s-o dau în bară.

— Ledger, zâmbesc blând, urând emoțiile contradictorii care îi stăpânesc chipul. M-am înșelat în legătură cu ce am spus în seara asta. Mai devreme. Nu ar fi trebuit să scot totul la iveală — m-a luat valul. Mi-am dat seama câte lucruri pierdusem. *Pe tine*. Nu e vina ta. Eu... Eu cred doar că ar trebui să uităm evenimentele din noaptea aceea și să facem un efort să ne cunoaștem din nou, așa cum ai sugerat tu la Hank's.

Înclină din cap, studiindu-mă. Oare pricepe că incerc să-l întâmpin undeva la mijloc? Că sunt încă tulburată, dar că înțeleg, ca și el, că există un fir invizibil care ne leagă încă? Că sunt dispusă să risc să trec prin durerea de a-l pierde din nou, doar ca să pot fi cu el acum?

— Bine.

Încuviințează, dar vocea lui nu pare foarte convingătoare.

— Dar ca să facem asta, trebuie să auzi de la mine ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Vreau să înțelegi cum am fost manipulat.

Eu știu ce mi-a făcut tatăl lui. Și sper din toată inima că s-a arătat mai blând cu cel care era sânge din sângele lui.

— Intră, te rog.

Dă din cap, mă urmează în casă și începe să vorbească înainte să apuce să se așeze.

— Îmi pierdeam vremea înainte să vină momentul să te întâlnesc. Mi-am făcut simțită prezența, să mi asigur că, înainte de a pleca la întâlnirea lui, o să creadă că era totul ca de obicei. După aceea, am fost chemat în biroul lui. Eram sigur că aflase ce-am făcut noi doi. Că am făcut sex. Mă așteptam să-mi amintească, cu oarece

asprime, să folosesc protecție și apoi să mă trimită la ale mele.

Se uită în jos, la mâinile încrucișate în poală, apoi ridică spre mine doi ochi limpezi, care mă dezarmează.

— În schimb, mi-a zis că Pop amenința că mă va acuza de viol și corupere de minori.

Mi se aude geamătul.

— *Poftim?*

Arată ca un om cu greutatea lumii pe umeri și dă din cap solemn.

— Tatăl meu mi-a spus că Pop va depune plângere dacă nu părăsesc orașul fără să te mai văd sau să mai vorbesc cu tine. Iar dacă încălcam vreuna dintre condițiile stabilite, va acționa.

— Nu s-a întâmplat niciodată asta. Pop nu a spus niciodată vreun cuvânt urât la adresa ta. Eu... Doamne Dumnezeule.

Mă ia cu ameteală când mi-l imaginez pe Ledger la numai optsprezece ani și frica pe care trebuie să i-o fi provocat-o asemenea cuvinte. Panica. Șocul. Vocea îmi este blândă când vorbesc, când îmi dau seama cât de trădat trebuie să se simtă în clipa asta.

— *Te-a mințit.*

— Se pare că se pricepea atât de bine, încât ne-a păcălit pe amândoi.

Râde încet, dar eu aud numai durerea din sufletul lui.

— Așa că ai trăit în frică, spun în cele din urmă, după ce îmi dau un minut să pricep bine ce mi-a spus.

Încuviințează, iar vocea îi este răgușită de emoție.

— De fiecare dată când primeam un mesaj de la tine..., mă ucidea să nu-ți răspund. Știam durerea prin care treceai, pentru că o trăiam și eu, dar frica a fost mai

mare decât orice. În primii doi ani, de fiecare dată când imi suna telefonul și vedeam un număr cu un prefix ciudat sau când auzeam o bătaie neașteptată la ușă, mă temeam că Pop se enervase și depusese plângere, până la urmă.

— Îmi pare atât de rău, Ledger.

— Vezi tot timpul la știri copii de bani gata care o dau în bară. Copii ca mine, cu privilegii și averi. Cazurile lor ori sunt folosite drept exemplu, ori sunt o excepție de la regulă și sunt defăimați pe rețelele sociale. Eram prea îngrozit ca să-mi asum riscul ăsta. A fost o luptă constantă între instinctul de supraviețuire și durerea pe care ți-am provocat-o dispărând, pur și simplu, de pe fața pământului pentru tine.

— Și eu aș fi făcut același lucru dacă aș fi fost în locul tău. Aș fi reacționat în același mod.

Mă duc să mă așez lângă el. Să-mi trec degetele printre ale lui și să le strâng ca să-l liniștesc.

— Nu am făcut nimic greșit în noaptea aia, Ledger. Tu nu ai făcut nimic greșit.

— Știu asta acum..., dar pe atunci lumea era mai mică și libertatea mea nu mai era ceva garantat.

Ridică din umeri.

— Eram tineri și era normal să avem încredere în adulți.

— Tocmai asta e, vezi tu. Am avut încredere într-un adult. Am avut încredere în singura persoană pe care am admirat-o și idolatrizat-o toată viața mea, în *tatăl meu*. Și după ceea ce mi-ai spus la Connor's, după ce mi-am dat seama că tot ce mi-a zis el a fost o minciună... nu mai știu ce fel de bărbat sunt, cine sunt. Pentru că nu m-am îndoit niciodată de el. Pentru că l-am ascultat orbeste.

— Oricine ar fi făcut-o într-o situație ca aceea. Uită-te la mine. Practic, și eu am făcut același lucru.

Își pleacă capul și dă din cap, dar îmi dau seama că încercarea mea de a-l împăca nu-l face să se simtă mai bine. Se apleacă, sprijinindu-și coatele pe genunchi, frământându-și mâinile. Are mai multe pe suflet. Îmi dau seama după cum oftează încet, din tensiunea care-i încordează umerii.

— Îți datorez scuze, spune atât de încet, încât abia îl aud. Am evitat cu totul subiectul Pop în prezența ta din cauza... celor întâmplate și din pricina modului în care m-au făcut să mă simt. Dar am greșit. El era lumea ta. Stânca ta. Știu cum este să pierzi din viața ta o persoană care înseamnă asta pentru tine.

Se uită la mine cu o umbră de zâmbet.

— Eu, măcar, i-am avut pe frații mei să împart durerea. Tu nu ai pe nimeni. Ar fi trebuit să te întreb mai de mult cum te simți. Ar fi trebuit să trec peste tot și să-ți aduc condoleanțele mele. Și nu am făcut-o.

— Mulțumesc.

Îi depun un sărut pe umăr și strâng din ochi ca să mă lupt cu lacrimile care amenință să-și facă apariția. Nu știam cât de mult aveam nevoie să aud asta. Să ai pe cineva care să te înțeleagă. Să știi că cineva a trecut prin același lucru și te poate compătimi. Să simți compasiunea cuiva.

Oricât de apăsător ar fi momentul, cuvintele lui Ledger mă fac să mă simt mai bine.

— N-o să te mint, Ash. Mi-am petrecut ultimele ore într-o stare de nostalgie, întrebându-mă cum ar fi fost. Eram copii. Era posibil să uităm unul de celălalt când plecam la facultate. Să găsim un mod de a face lucrurile să funcționeze și acum să avem amintiri împreună. Nu știu, și mă enervează că ne-a furat oportunitățile

astea. Ceea ce știu este că sunt o persoană diferită de cel de atunci. Așa cum și tu ești. Dar ar fi trebuit să fie alegerea noastră. Decizia noastră. Nu a altcuiva.

— Știu, murmur eu, sprijinindu-mi mâna pe brațul lui.

Acesta este bărbatul care știam că va deveni. Nu mai este elitistul sclipicios care părea atunci când a ajuns prima dată în oraș. Ci acest bărbat care stă lângă mine, cu o inimă de aur.

— Ai fost primul băiat, prima persoană, de fapt, care m-a privit fără să vadă reflectată asupra mea umbra reputației mamei mele. Mi-ai arătat că nu contează cine era ea, ci doar cine eram eu. Cred că de aceea m-a durut atât de tare. Tu mă cunoșteai așa cum eram. El m-a judecat după cum era ea.

— Iar acum îți cer să faci același lucru pentru mine. Eu nu sunt tatăl meu, Asher.

Vocea i se frânge când pronunță „tatăl” și nu pot decât să-mi imaginez cât de dezamăgit se simte acum.

— Știu că nu ești. Îi dau un sărut pe umăr și murmur: Îmi pare rău pentru ce a făcut tatăl tău. Dacă nu aș fi fost implicată în situație, poate că i-aș fi putut justifica acțiunile spunând că într-o zi, când unul dintre noi va avea copii, vom putea înțelege de ce a procedat astfel. Dar aș minți dacă ți-aș spune că nu-l urăsc pentru că ne-a lipsit de acel *ce-ar fi fost dacă*.

— Știu.

Rămânem într-o tăcere confortabilă, într-o casă care nu mi se mai pare așa goală acum, când amândoi acceptăm noul adevăr, fiecare în felul său.

— Ei bine, la naiba. Asta a fost mai mult decât ne-am așteptat de la o vineri seară, nu crezi? spun, disperată să mai destind atmosfera, apăsată de un

sentiment profund de pierdere, lăsat de această discuție de la inimă la inimă.

Nu știu sigur, dar din câte văd, toată bogăția și puterea nu l-au schimbat pe Ledger Sharpe pe care îl știam eu odată.

— În mod sigur.

Ledger îmi depune un sărut pe creștetul capului, care mă cam topește.

— Dar, cel puțin acum, toate cărțile sunt pe masă.

— Sunt, murmur eu și, când mă întorc cu fața la el, mi se taie respirația simțindu-l atât de aproape. Vrei niște vin? Sau niște ce ai tu acolo în sticlă? Pot să mă duc să iau niște pahare.

Mă ridic vioaie de pe canapea. Simt nevoia să-l sărut, dar, în aceeași măsură, mă simt prea emoționată, ceea ce e absolut ridicol, având în vedere că acum câteva ore ne-am tras-o în toaleta unui bar.

— Da. Sigur.

Aud pașii lui urmându-mă și apoi oprindu-se. Îi simt greutatea privirii.

— Un pahar ar fi minunat.

Deschid și închid dulapurile ca o nebună care nu știe unde-s paharele în bucătărie.

Deschid sertarul greșit în căutarea unui tirbușon. Îl trântesc prea tare, lingura de lemn sare și-l ține deschis.

Ridicol.

Nu ar trebui să fiu emoționată.

N-ar trebui să mă mișc de parcă aș avea mâinile din cârpă.

Nu ar trebui să...

— Asher. Oprește-te, spune Ledger și îmi ia mâinile în ale lui.

Inima îmi bate cu putere, pulsul îmi buhuie în urechi. Se apleacă să ajungă cu ochii la nivelul alor mei.

— Nu știu exact ce se întâmplă între noi. Nu știu ce se va întâmpla peste două luni, nici măcar ce va fi mâine, dar știu că să te văd din nou m-a dus direct la nopțile de vară petrecute cu tine. Înapoi la dorința de a te revedea imediat după ce plecam de lângă tine.

— E infricosător, nu-i așa? susur.

Ni se întâlnesc buzele. Dacă mai devreme a fost o furtună, de data aceasta primul nostru sărut începe lent. Săruturi moi. Suspine mici. Cuvinte murmurate. Mâna lui pe bărbia mea. Degetele mele prin părul lui de la ceafă. Trupul lui lipit de al meu pe toată lungimea. Coapsa lui apăsată pe V-ul dintre picioarele mele.

Sărutul nostru este un amestec de cunoscut și de nou, de confort și emoție, de dorință și satisfacție.

Atingerea ușoară a degetelor lui pe brațele mele lasă în urmă cozi de fiori.

Barba lui este aspră sub palma mea.

— Ledger.

Numele lui este o șoaptă cu răsuflarea întretăiată pe care mi-o sărută.

— Hm?

O mușcătură ușoară pe buza mea de jos.

— Ce facem?

— Ne sărutăm.

Își face loc cu limba între buzele mele.

— Dar ce facem noi...

Mă cutremur când mâinile lui își găsesc drumul pe sub maioul meu și alunecă pe pielea goală a spatelui meu.

Gurile noastre se despart, iar el mă privește cu un zâmbet increzut, cu ochii întunecați de dorință.

— Încerc să-ți demonstrez că „data viitoare o să dau dovadă de mai multă pricepere”.

Râd. Ce-mi place cum sună!

— În cazul ăsta, spun, înainte de a mă apropia să-l gust din nou.

De data asta, ritmul este molatic. Încetișor. Este o lecție în arta de a nu te grăbi. În a te bucura de fiecare secundă pentru că merită, în loc să te grăbești spre următoarea.

Îmi așterne sărutări cu gura deschisă pe linia gâtului, dezlipindu-se de pielea mea doar ca să îmi tragă maioul peste cap.

Cămașa lui ajunge pe podea, lângă masa din bucătărie. Fusta mea dispare pe undeva prin apropierea holului. Pantofii lui sar din picioare câțiva metri mai încolo. Spectacolul de striptease continuă până ajungem în dormitorul meu întunecat, în care lumina lunii este singura care pătrunde, pe fereastră.

Fac un pas înapoi, dorindu-mi să îl văd, simt nevoia să îl cuprind în întregime și știu că și el își dorește același lucru.

Ca să simțim că se întâmplă cu adevărat.

Să ne dăm seama cât de departe am ajuns în doar câteva ore.

Ne dăm jos ultimele haine, fără să ne luăm ochii unul de la celălalt. Este un sentiment ciudat de intim să fii dezbrăcat fizic și să te simți expus și din punct de vedere emoțional.

Dar nu așa a fost toată seara asta?

Eu sunt prima care-și ferește privirea. Îmi plimb ochii pe fiecare contur sculptat al trupului său. Umeri, bicepșii și abdomenul, până la acel V sexy care urmează pe interior linia șoldurilor. Și apoi penisul tare și umflat, deasupra unei perechi de coapse musculoase. Bine că știu deja cum se simte, altfel m-aș fi temut că pare prea frumos ca să fie adevărat.

Când îmi ridic din nou privirea spre el, întâlnesc un zâmbet arogant care mă întreabă dacă îmi place ceea ce văd.

Oh, și-ncă cum.

— Ești uluitoare, murmură el, după ce mă cântărește languros din ochi.

Și apoi vine lângă mine, își coboară palmele pe șolduri și îmi cuprinde fesele, în vreme ce buzele noastre se regăsesc.

— Al naibii de uluitoare.

Tânjesc. După atingerea lui fermă. După barba lui care zgârie puțin. După căldura trupului său când mă întinde pe pat. După felul în care îmi șoptește numele în întuneric.

Nevoia se întetește. Este la fel de intensă, de răvășitoare ca mai devreme, dar acum are un profil mai pretențios.

Degetele lui își croiesc drum între coapsele mele. Gemetele lui satisfăcute în timp ce bagă două degete în mine mă seduc, mă fac să mă ud și mai tare.

Degetele lui încep să se miște. La început, încet. În tandem cu celelalte mișcări. Buzele i se închid pe vârful sânelui meu, în timp ce degetele lui intră și ies din mine. Este un ritm senzual, același cu al sărutărilor, sporindu-mi excitarea la fiecare atingere, până când trupul

meu cochetează cu orgasmul, fără să ajung, însă, suficient de aproape.

— Desfă-ți picioarele pentru mine, Ash, îmi șoptește la ureche, mușcându-mă apoi de lobul urechii. Lasă-mă să admir ce am regulat până n-am mai știut de mine, mai devreme. Unde am rănit ușor.

Își trece limba de-a lungul curbei umărului meu.

— Lasă-mă să te sărut și să îndrept lucrurile.

Cuvintele vin pe neașteptate, deși le-aștept de-atât de mult timp. Este un bărbat căruia îi place să aibă totul sub control. Un bărbat obișnuit să-i fie ascultate comenzi. Un bărbat care nu-și scapă prada din ochi.

Și aș minți dacă aș spune că asta nu mă excită.

Așa că fac ce-mi cere, iar el se lasă pe vine.

Inspiră șuierat când mă vede, plimbându-și foarte încet și abia simțit mâinile pe interiorul coapselor mele.

Dorința aceea mocnită pe care o simțeam? Acum este un incendiu mistuitor.

Gura urmează calea trasată înainte de degete, sărutându-mă de la curbura genunchiului meu până sus, sus, între picioare. Și când mă sărută acolo, când își mișcă limba în sus și în jos și căldura lui mă izbește, tot corpul meu se convulsionează de dorință.

Inspiră și expiră pe nas.

— Doamne, îmi place la nebunie mirosul tău, murmură închizându-și buzele în jurul clitorisului meu.

Zvâcnesc de surpriză, iar mâinile îmi zboară în părul lui.

— Gustul de tine, îngaimă pe carnea mea, făcându-mă să-i simt vibrațiile, înainte să se sprijine pe coapse.

— Senzația de tine.

Cu buza mea de jos între dinții săi, își poziționează penisul la intrarea în mine și împinge.

Mai mult.

Este primul gând.

E lacom și vulgar, dar este adevărat. Am simțit același lucru cu doar câteva ore în urmă, simt asta acum și știu că în curând îl voi dori din nou. Dar în clipa în care începe să se miște, gândurile mi se pulverizează și nu mai pot decât să mă concentrez pe cât de bine mă simt când mă atinge cu penisul, frecându-se de fiecare nerv dinăuntru.

— Ledger, gem printre valurile de plăcere crescânde care mă copleșesc.

Gura i se întâlnește din nou cu a mea, și mișcarea îl face să intre și mai adânc în mine. Limba și buzele lui îmi stăpânesc gura, așa cum penisul îmi stăpânește vaginul.

— Arată-mi ce vrei să fac, murmură el pe buzele mele. Învață-mă cum să fac să te simți bine, Ash. Vreau să știu.

Îmi ia mâna și mi-o pune între picioare.

— Arată-mi.

Mă aștept să apară o stânjeneală atunci când se retrage să privească cum îmi mișc degetele pe clitoris. La început, lent. Un pic neîndemânatică pentru că se uită la mine. Dar gemetele lui mă stimulează. Felul în care-și linge buza de jos mă întărește.

Și când începe să se miște, când penisul lui urias începe să intre și să iasă din mine, uit că mă privește și mă pierd în ritm. Mă pierd în senzații. Cu el înăuntru și degetele mele pe afară.

Corpul meu plutește de plăcere. Care crește puțin câte puțin. Centimetru cu centimetru. Împingere după împingere.

Respirația mi se accelerează. Mușchii mi se încordează. Spatele mi se arcuiește. Degetele de la picioare mi se strâng.

— Ash, îmi găfâie el numele.

Spirala din mine se răsucește încordată. Și chiar înainte de a se declanșa, chiar în clipa când îi strâng penisul, pregătită să mă las pradă plăcerii și să mă prăbușesc fericită în uitare, Ledger mă apucă de ceafă și mă obligă să fac ceea ce-mi poruncește:

— Uită-te la mine.

Și o fac.

Ochii de chihlimbar îi întâlnesc pe ai mei. Sunt umbriți de poftă și de voluptate și de tot ce înseamnă Ledger.

Doar Ledger.

Orgasmul mă izbește cu forța unui tsunami. Puternic, rapid și necruțător. Mă străbate, nelăsând nicio parte din mine neatinsă. Se retrage o clipă înainte de a reveni, să-mi răvășească iar simțurile, puțin mai blând decât valul dinaintea lui.

Mă pierd în căldura lui, îl simt tare atunci când degetele i se adâncesc pe șoldurile mele și gemetele lui, printre dinții încleștați, umplu încăperea. Sunt suficient de conștientă cât să pot deschide ochii ca să apreciez ceva ce mai devreme, la Connor's, nu am putut: glorioasa priveliște a lui Ledger Sharpe frângându-se de plăcere. Cât să văd cu ochii mei efectul pe care-l am asupra lui. Să simt forța momentului.

Buzele lui le găsesc din nou pe ale mele. Mai încet, mai blând, dorința satisfăcută pentru moment, înainte de a se prăbuși peste mine.

E minunat să simt greutatea lui Ledger, jumătate pe mine, jumătate nu. Îmi plimb mâna leneș în sus și în jos pe spatele lui, cu inimile bătând una lipită de cealaltă.

Nu știu ce se va întâmpla peste două luni, nici măcar ce va fi mâine, dar știu că să te văd din nou m-a dus direct la nopțile de vară petrecute cu tine.

Un zâmbet ușor îmi apare pe buze, pentru că acestea vor fi cuvintele care mă vor ghida. Aceasta va fi mantra pe care o voi repeta.

— Cred că aveai dreptate.

Îi simt gura deschizându-se într-un zâmbet în curbura umărului meu.

— Adică?

— A fost mai bine data următoare.

Când se ridică să se uite la mine, râznetul lui este orbitor.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Asher

Umerii largi ai lui Ledger umplu rama ferestrei și blochează lumina matinală care bate în bucătărie. Aburul de la cafea i se încolăcește în jurul umerilor.

Îl studiez în timp ce-mi privește ferma și câmpurile, cu ceața de dimineață care se împletește printre rânduri.

Cum s-a întâmplat asta?

Mă tot gândesc că noaptea trecută, săptămâna trecută vor dispărea ca un vis dacă scutur din cap. Cum să treacă cincisprezece ani și să simți încă o legătură atât de vie precum cea dintre noi?

Este atât de ciudat să ai impresia că îl cunoști pe un om, când, de fapt, nu mai știi mare lucru despre el. Ce îi place. Ce nu îi place. Cum îi place cafeaua. După ce anume scotocește noaptea prin frigider. Muzica preferată. Ce pasiuni are, ce prieteni are. Cum se comportă după o zi proastă.

Toate lucrurile pe care obișnuiam să le știu despre omul care stă în fața mea, dar care acum mi se par un mister.

Și totuși, niciunul dintre acestea nu a contat aseară. Și nici în acest moment, de care trebuie să mă bucur, în loc să-l analizez.

Nu știu ce mă așteptam să se întâmple după partida de sex incredibil, dar sigur nu să mă trezească lângă el, să-l văd stând în picioare la mine în bucătărie.

— Te-ai extins destul de mult, spune el sâsâind când îl frige cafeaua din care ia o înghițitură. Nu-mi amintesc de colinele acelea.

— A avut loc un incendiu acum șase ani, îi răspund, atunci când se întoarce să mă privească și o face în cel mai perfect dintre moduri, ca să-mi arate că mă ascultă. Casa a fost salvată, dar aproape tot restul a fost pierdut. Lavanda. Echipamentele. Sculele. Mașinile.

— Habar nu aveam. Îmi pare rău.

Ridic din umeri și iau o înghițitură din cafeaua mea, amintindu-mi sentimentul devastator și greutatea pe care incendiul a pus-o pe umerii lui Pop. Cum am avut impresia că în perioada aceea a îmbătrânit mult mai repede.

— A fost un dezastru. Lavanda a ars complet, iar căldura focului a dus la spargerea semințelor unei specii invazive numite nalbă, care a răsărit.

— Semințe? De unde au apărut?

Face câțiva pași mai aproape.

— Am aflat și noi atunci, din păcate. Se pare că pot rămâne latente sub pământ, ani întregi, iar apoi, din pricina căldurii extreme, cum ar fi un incendiu, se îmbibă, se sparg și apoi cresc.

Clatin din cap, amintindu-mi disperarea lui Pop.

— Nalba a pus stăpânire pe câmpuri. S-a hrănit cu substanțele nutritive din apa pentru semințele noi de lavandă, pe care încercam să le înmulțim. Începeau să crească și apoi mureau. Am încercat totul, dar până la urmă am fost obligați să dezinfecțăm solul.

— Ceea ce înseamnă că solul a fost otrăvit și nu ați mai putut planta nimic o anumită bucată de vreme, nu-i așa? întrebă el.

— Sunt impresionată, îl tachinez. De unde știe un bărbat care locuiește într-o junglă de beton ce înseamnă dezinfectarea solului?

— Avem o casă de familie în Sag Harbor. A trebuit să o facem acolo.

Normal că are o casă în Sag Harbor. Doar un mic memento despre cât de diferite sunt lumile în care trăim.

— Așa că înțelegi de ce nu am putut să plantăm pe câmpurile vechi. Am fost obligați să mai cumpărăm pământ.

Arăt spre pantele la care se referea.

— Buni și Pop erau foarte stresați, trebuind să pună o a doua ipotecă pe casă, pentru pământ, când nu aveau niciun pic de lavandă viabilă, pe care să o recolteze ca să scoată profit. Se simțea tot timpul pe-aici anxietatea care-i încerca, indiferent cât de mult încercau să o ascundă.

— E de înțeles.

— Ne-a luat doi ani întregi să ne repunem pe picioare și să revenim la capacitatea de dinainte, dar repercusiunile anului cu incendiul se resimt și acum.

— Doi ani, fluieră. Înseamnă mult timp fără marfă. Încuviințez.

— A fost. Și, bineînțeles, Pop nu a putut suporta gândul de a-i lăsa pe Danny sau George să plece, fac parte din familie, așa că tot el a făcut sacrificii.

— Întocmai cum ar face omul pe care l-am cunoscut eu, zâmbește blând. Asigurarea v-a fost de ajutor?

— Nițel, dar nu suficient pentru a acoperi costurile pentru achiziția de noi terenuri și perioada de peste un an în care am așteptat să însămânțăm din nou.

— Îmi închipui. Îmi pare rău că ați trecut prin asta.

Se uită pe fereastră și apoi din nou la mine.

— Și acum este totul al tău.

— Este, da.

— Și cum ți se pare?

Îi susțin privirea, întrebându-mă ce să-i răspund. E o întrebare pe care mi-am pus-o de nenumărate ori în ultimele luni.

— Este ceea ce mi-am imaginat că voi face cu viața mea? Nu, răspund cu un zâmbet reticent, dar știi deja asta. În același timp... aici m-a condus destinul. Este o corvoadă zilnică? Categorie. Mai ales atunci când înveți din mers și nu ai suficientă încredere în tine și nu știi ce faci sau cum să o faci. Ferma era specialitatea lui Pop și, chiar dacă îi mai dădeam o mână de ajutor, atunci când nu mă ocupam cu îngrijirea lui Buni și cu rețelele sociale, nu am fost niciodată implicată întru totul în detalii.

— Iar acum sunt toate pe umerii tăi, murmură el.

Încuviințez și mă ridic brusc de pe scaun, îndreptându-mă spre aparatul de cafea, stânjenită în privința întrebărilor care, probabil, vor urma. De ce nu mai desenezi? Ce s-a întâmplat, de ce nu ai mai mers la facultate, de ce nu ai mai pornit să cucerești lumea? De ce ești încă în Cedar Falls?

Sunt întrebări normale, în sine, dar unele ale căror răspunsuri ar dezvălui prea multe lucruri. Că Asher Wells – familia Wells, în general – este și mai săracă acum decât era în seara când tatăl lui ne-a arătat cu degetul. Ultimul lucru pe care vreau să-l aflu e că risc să

pierd ferma și casa dacă nu vom avea o recoltă bună anul acesta. Că fac tot ce-mi stă în putință să preiau frâiele aici și să găsesc vreo modalitate să putem obține profit și să rămânem pe linia de plutire.

Dar el nu îmi pune alte întrebări, nu se amestecă, iar eu îi sunt recunoscătoare pentru asta, însă tot mă întreb la ce se gândește. Ce vede când se uită la mine, aici, în bucătăria mea, la primele ore ale dimineții. Regretă că a venit aici aseară? Poartă discuția asta din politete, când, de fapt, ar vrea să plece? A fost și pentru el la fel de incredibilă noaptea trecută, cum a fost pentru mine? Pentru că noaptea trecută chiar a fost incredibilă, dar deja se reinstalează realitatea. Ce naiba facem acum?

Întrebările mele nerostite amestecate cu greutatea privirii lui pe care o simt în ceafă mă umplu de nervozitate.

— Apropo de muncă, sunt sigură că și tu ai destule pe cap și treburi de care să te ocupi. Nu trebuie să te simți obligat să rămâi, bâlbâi eu, dându-mi de lucru cu filtrul de cafea.

Iau buretele să șterg blatul, aranjând apoi prosoapele de uscat vasele. Orice numai să-mi țin mâinile ocupate.

— Asher?

Vocea lui este mai aproape decât mă așteptam. Nu i-am auzit pașii.

— Hm? întreb, îndreptându-mă spre frigider.

Mă cuprinde cu brațul în jurul taliei, să mă oprească.

— O faci din nou, spune.

— Ce?

— Te lași pradă neliniștii.

Ridic ochii la el. Așa e. Mă comport ca un câine vagabond care se sperie din orice. Iar eu nu sunt așa.

— Nu prea mă pricep la chestia asta cu a doua zi dimineată, atâta tot, spun în cele din urmă.

— Nu?

— Nu, zâmbesc pentru a-mi acoperi stânjeneala. De fapt, nu practic deloc diminețile de după...

Înclină capul, studiindu-mi chipul.

— Cum adică deloc?

Pot să văd clipa în care pricepe ce vreau să spun. Că nu sunt genul care să aibă companie peste noapte. Și jur că am impresia că se umflă un pic în pene.

— Sunt primul bărbat care a dormit aici?

— Nu locuiesc singură decât de curând, dacă-ți amintești. Pop ar fi murit de rușine dacă ar fi intrat în bucătărie și ar fi găsit un bărbat oarecare, ciufulit de somn, bându-și cafeaua aici. Și așa fi murit de rușine și eu. După conversația pe care am avut-o cu Buni zilele trecute, îndrăznesc să cred că ea nu ar fi fost deloc stânjenită.

Ledger zâmbeste cu toată gura.

— Deci, situația asta te face să te simți stingheră? Faptul că sunt aici, îți beau cafeaua și stăm de vorbă?

— Stingheră, nu.

Încerc să fac un pas înapoi, dar Ledger mă ține pe loc, ridicând sugestiv din sprâncene, ca să-mi transmită că răspunsul meu nu-l mulțumește.

— Eu... Aaa, nu știu ce înseamnă toate astea, nici cum se termină, nici..., mă rog.

Se întinde și îmi dă o șuviță de păr după ureche.

— Păi, „asta” — sau mă rog — înseamnă că am petrecut o noapte frumoasă. Iar faptul că nu mă grăbesc

„A pleca este un semn bun. Înseamnă că-mi doresc să te revăd.”

– Este o întrebare? îl tachinez, în ciuda senzației ridicole de ușurare care mă încearcă auzindu-l.

– În niciun caz.

Mă sărută cast pe buze.

– Cât despre cum se termină, îmi beau cafeaua și apoi mă duc la muncă pentru că trebuie să găsesc noi metode inteligente de a-l pupa în fund pe primarul Grossman...

– Te-am avertizat.

– Așa e. Iar după ce voi ieși pe ușa aia roșie de acolo, și tu, și eu ne vom petrece ziua gândindu-ne la noaptea incredibilă pe care am petrecut-o împreună, încercând să ne ștergem zâmbetele idioate de pe față – să nu se întrebe lumea ce e cu noi. Apoi, ne auzim mai târziu să vedem cum ni se pare ideea de a ne revedea. Simplu, nu?

– Ce? Fără regula „așteaptă trei zile înainte să suni”?

– Cred că cincisprezece ani sunt suficienți.

Râd.

– Să mă îngrijorez că știi atât de bine toate astea pentru că procedezi frecvent așa?

– Nu prea. Nu.

Îl privesc în ochi, urând faptul că mă irită ideea de a-l ști în bucătăria altcuiva, la cafeaua de dimineață. Este ridicol. Pentru că a mai făcut asta înainte, normal. Este extraordinar de chipeș, de bogat și de educat.

– Partida perfectă, gândesc cu voce tare, înainte să apuc să mă controlez.

– Partida perfectă?

— Da, da. Pun pariu că ești o partidă perfectă pentru cei din înalta societate, obișnuiți de pe Park Avenue din Manhattan.

Așa cum aspiram eu, cândva, să fiu.

— Hei. Nu o face. Expresia aia de pe fața ta spune prea multe.

Că nu sunt suficient de bună pentru el. Că nu mă potrivesc în lumea lui. Că tatăl lui avea dreptate. Mă sărută cu infinită tandrețe și își sprijină fruntea de a mea.

— Nu-mi pasă de doamnele din înalta societate din Manhattan, Asher. Sunt femei perfecte pe afară și plictisitoare pe dinăuntru. Eu prefer chestii nițel mai complicate. Mai reale. Cu mai multă poveste în spate.

Oftează și se dă înapoi, cercetându-mi chipul, să se asigure că am priceput. Apoi, satisfăcut, își trece degetul mare pe buza de jos.

— Trebuie să mă duc să muncesc, însă.

— Deci asta e partea în care mă săruți de rămas-bun?

— E greu, dar o să-mi fac curaj, murmură, luându-mi gura cu asalt.

Sărutul este îmbinarea perfectă între blând și poruncitor. Conduce el totul, stabilind unghiul, intensitatea, lungimea și, nu știu cum face, dar îi ies perfect toate.

Când sărutul se încheie, se îndreaptă spre ușă și apoi se oprește și se întoarce să se uite la mine. Pe buzele lui își face apariția un zâmbet strâmb.

— Asta este partea în care începi să te gândești la mine toată ziua.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Asher

— *Ne vedem la Bear Valley? Asta-i tot? După ce ai pus tot orașul pe jar seara trecută, așa mesaj îmi trimiți?* spune Nita, apropiindu-se de mine pe trotuarul din Bear Valley, unde o așteptam să ne întâlnim.

— A funcționat, nu?

O îmbrățișez scurt.

— Ești aici.

— Sunt aici. Ai noroc că dădaca era disponibilă azi, altfel ai fi stat să aștepți, cu zâmbetul ăla îngâmfat pe față, până ți se acreea.

— Adu-mi aminte să-i mulțumesc.

— Mi-am notat.

— Și la naiba cu orașul. Lasă-i să vorbească.

Ridic din umeri și pornim la pas pe trotuar. Și chiar vorbesc serios. Refuz să las bârfele lor stupide să-mi strice bucuria trăită aseară.

— Măcar de data asta mi-am meritat bârfele.

— Adevărat, spune ea, înghiontindu-mă.

— Deci...?

— Deci... ce?

O iau peste picior.

— Să îndrăznesc să întreb despre ce se bârfește de data asta?

Nita râde.

— Wayne e curios ce trebuie să facă un hârbat ca să dureze așa mult.

Wayne? Ah, tipul care a bătut la ușa de la toaletă, la Connor's.

— Mi-e milă de doamna Wayne, atunci.

— Daaa, și mie! Iar Judy Jensen se plânge că i l-ai furat pe noul burlac bogat și eligibil din oraș, când era clar că ea are mai multe de oferit decât tine.

— Dă-o naibii, replic, în timp ce arăt spre o bluză drăguță expusă în vitrina unui magazin.

— Complet de acord cu tine, spune Nita și își înclină capul, studiind bluza.

Facem cumpărături din ochi doar. Este felul nostru de a ne petrece timpul împreună, să ne relaxăm. Când ai probleme financiare, nu prea ai de ales, așa că am stabilit obiceiul acesta, ne uităm ici, colo și ne plimbăm stând de vorbă.

— Nu, spune ea în cele din urmă, și trecem la următoarea vitrină. Culoarea asta mă face să arăt spălăcită.

— Carson ce face? întreb, cu o grimasă îngrijorată. Trebuie să-l sun și să-i cer scuze.

— E bine.

Își dă ochii peste cap și îmi trage un dos de palmă pe braț.

— S-a întors la bar. Acum își lingeă egoul rănit, o clipă mai târziu mîntea despre cum l-a bătut el pe tip - adică pe Ledger - și l-a făcut una cu pămîntul.

— Ceea ce nu e adevărat, apropo, dar dacă oamenii cred asta, atunci ar trebui să creadă și că l-am readus pe

Ledger în simțiri făcându-i nițel respirație gură la gură, spun timidă, bătând din gene.

Nita izbucnește în râs.

— Cu gura ta proprie și personală? Cred că toate femeile din oraș sunt geloase pe tine, așa că tu continuă să faci ceea ce faci, pentru că, știi ce? *Dă-i naibii.*

— N-o să te contrazic de data asta.

— Deci, dat fiind că s-au lansat bârfe și că ai dispărut de la Connor's, pot să presupun că voi doi v-ați rezolvat neînțelegerile?

Se apleacă și se uită cu atenție la un pandantiv cu diamante din vitrina magazinului de bijuterii.

— Pe scurt, da.

— Iar răspunsurile pe care le căutai au fost satisfăcătoare și s-a petrecut mai mult decât un schimb de sărutări – cel puțin așa susține Wayne.

Râd și arăt spre un inel cu diamant galben care strălucește.

— Wayne are dreptate, da, dar știai deja asta.

— Ce te-a făcut să te răzgândești? Sau, mai bine zis, ce a înclinat balanța în favoarea lui?

— Am decis că ăsta este lucrul de care am nevoie acum. Că poate el este ce am nevoie acum. Că m-am băgat în situația asta, orice ar însemna, conștientă că el are o viață a lui și că va pleca de aici peste două luni.

— Cu alte cuvinte, vă bucurați de timpul pe care îl aveți la dispoziție, fără prea multe așteptări?

— Da.

— Ce matur din partea ta!

— Sau ce prostesc din partea mea, murmur.

— E prostesc doar dacă uiți să-ți pui lacătul la inimă. Ceva la care, zic eu, ești al naibii de pricepută.

Bine că măcar ea are încredere în mine.

— Oh, uite!

Mă trage de braț ca să intrăm într-un magazin de cosmetice. E plin de săpunuri și loțiuni și un milion de alte lucruri pe care să le adulmeci, să le testezi și să le admiri.

— Un adevărat răsfăț.

Sunt hipnotizată de mirosurile care se întrepătrund, de decor și de ambalajele produselor. Iau o cutie și miros lumânarea din interior.

— Categoric un loc de răsfăț.

— Aș cumpăra tot ce e pe-aici.

— Nu m-aș plânge dacă ați face-o, spune o femeie care se apropie de noi, cu zâmbetul larg, ochii blânzi. Sunt Sarah. Proprietarul și omul bun la toate al magazinului. Anunțați-mă dacă vă pot ajuta cu ceva. Toate produsele sunt de proveniență locală și sunt pregătite în garaj la mine, continuă ea.

— Oh. Uau. Incredibil.

Nita ia un alt borcan și miroase conținutul.

— Mulțumesc. Am fost concediată de la corporația unde lucram și nu puteam să-mi împac finanțele. M-am întors la ceea ce știam cel mai bine să fac ca să-mi câștig pâinea — săpunuri și uleiuri. M-a învățat bunica mea când eram mică. Erau momentele noastre împreună. Cine ar fi zis că-mi vor da de mâncare, într-o bună zi?

— Câteodată este uimitor cum așază viața lucrurile, îi răspund. Felicitări! După coada de la casa de marcat și cutiile stivuite în așteptarea curierului, se pare că a fost o decizie corectă.

— A fost, într-adevăr, zâmbește Sarah și se-ntoarce spre un client care întreabă ceva.

— Mă duc să cumpăr ceva să îi duc bunicii când o
s-o văd, spun.

În mai puțin de zece minute, am cumpărat cadoul
pentru ea și ne îndreptăm spre ușă.

— Trebuie neapărat să mă întorc aici.

— Știu. Am descoperit o comoară.

— Ar trebui să-i spui că te ocupi de cultivarea
lavandei, spune Nita. Poate faceți schimb. Tu îi dai lavan-
dă, ea îți oferă produse gratis.

— Nu mi-ar dispăcea, spun, uitându-mă peste
umăr ca să notez numele magazinului. *Doar în cazul în*
care îmi trebuie în viitor.

— Ce căutăm aici, de fapt?

— În afară de a petrece timp împreună ca fetele?
Mijește ochii spre mine.

— Ce pui la cale?

Îi arăt micul butic de la capătul străzii.

— Am auzit că săptămâna asta au reduceri uriașe.
Nita ridică din sprâncene.

— La naiba. Nu aveam de gând să cer detalii
despre noaptea trecută...

— Ba bine că nu.

— Ai dreptate, râde. Aveam. Dar dacă tragem
chiulul ca să venim aici să-ți cumpărăm lenjerie intimă,
nu cred că mai e nevoie să întreb.

— Nu lenjerie intimă.

Mijește ochii spre mine, neînțelegând.

— Am nevoie mai degrabă să-mi îmbunătățesc
situația sutien și chiloți.

— Așa bun a fost încât mai vrei și a doua oară?

— Și a patra sau a cincea.

Îi arunc o privire cu coada ochiului. Are gura căscată, în formă de O.

— Deci, da, am nevoie de ceva mai mult decât sutienul meu comod din bumbac și chiloți banali.

— Adică lenjerie intimă, râde. Lenjerie intimă nu înseamnă doar jartiere și dantele, Asher, deși sunt destul de sigură că pe Ledger nu l-ar deranja să le adaugi la repertoriul tău.

Îmi dau ochii peste cap, în timp ce traversăm strada.

— Deci chiar nu ai de gând să mă întrebi despre noaptea trecută?

— Ah, scumpo, poți să pariezi pe fundul ăla al tău că o să te întreb. Vreau toate detaliile. Nivel de îndemănare. Număr de orgasme. Dimensiunea și forma sunt, de asemenea, indicii importante.

Își prinde brațul după al meu când intrăm în magazin.

— Și tot ce mai e de povestit.

Râd. Nu mă pot abține, pentru că *Ledger* avea dreptate. Am cel mai idiot zâmbet întipărit pe față.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Ledger

Cu nouă ani în urmă

— Nu pleca, Ledger.

Callahan și Ford îmi aruncă priviri, în timp ce se îndreaptă spre ușă, dând ocol mesei din sala de conferințe. Sunt amândoi la fel de curioși ca și mine să afle de ce tatăl nostru a cerut să rămân după ce ei doi ies.

Mă las la loc în scaunul meu, în timp ce Callahan șoptește „fraiere”, zâmbeste și iese pe ușă.

Nemernicul.

Tata se îndreaptă spre peretele din sticlă care încadrează sala de conferințe. Este îmbrăcat în uniformă lui zilnică: cămașă albă, apretată, cravată uni, de culoare stridentă, butonii de aur pe care mama mea i-a dăruit de ziua lui, în anul în care a murit, și pantaloni gri închis.

Mă uit la el cu nerăbdare, bătând nervos din picior, simțind că gulerul de la cămașă mi se strânge în jurul gâtului. Și aștept.

Nimeni nu-l grăbește pe tata. Vorbește când vrea el, în momentul ales și trebuie să faci bine și să-l ascuți.

— Nu a fost suficient de bună, spune pe un ton calm, stând în continuare cu spatele la mine.

Despre ce naiba vorbește?

— Tată? Domnule?

Se întoarce cu fața la mine, având capul înclinat într-o parte — cum fac și eu când studiez pe cineva — și palmele mi se umezesc de nerăbdare.

— Profesorul Blackman a înregistrat prezentarea ta și mi-a trimis-o.

A înregistrat simularea prezentării propunerii mele ca să mi-o poată critica? *Ce dracu'?* Există vreun loc unde tentaculele lui tata nu ajung? Profesorul meu de la Wharton? Iisuse Hristoase!

— *Îl cunoști pe Blackman?*

Mușchiul îi tresare în maxilar, dar nu se grăbește să răspundă.

— E o lume mică, Ledger. Ar fi bine să ții minte asta.

Acum, când șocul aproape că a trecut, simt că începe să mă cuprindă furia.

— Cum adică nu a fost suficient de bine? Blackman a spus că a fost excelent. Conținutul. Ambalajul. Prezentarea. Sunt în fruntea promoției mele. Cel mai bun din clasa mea. *Cum adică nu e suficient de bună?*

— Eu te-aș fi concediat, ridică din umeri cu indiferență, ca și cum nu mi-ar fi făcut bucăți. A fost neglijentă și întortocheată. Cifrele tale au nevoie de o analiză. Prezența ta trebuie să fie mai impunătoare.

Face câțiva pași spre mine, în timp ce eu încerc să-mi păstrez expresia stoică, în ciuda faptului că vorbele lui mă răvășesc.

— Ce ți-am spus mereu?

— Stabilește-ți obiective. Îndeplinește obiectivele. Ajustează stâlpii porții. Și de la capăt, răspund, repetând mantra pe care mi-a vârat-o în cap.

— Bine, dă din cap și își încrucișează brațele peste piept, stând la câțiva metri de mine. Spune-mi care sunt obiectivele tale acum.

Mi-e greu să le identific așa, pe loc.

— Să termin Wharton. Să-mi ocup locul alături de tine aici, la Sharpe.

— Și după aceea?

— După aceea? Întreb.

— Da. După aceea. În funcție de ce reper ajustezi stâlpii porții la care țintești?

Dacă ne-ar auzi cineva, ar crede că tata discută despre vreme. Doar eu și frații mei știm că acest ton înseamnă orice, numai asta nu. Începe să se enerveze.

Ei bine, și eu la fel.

De ce nu sunt Ford sau Callahan aici? Pe ei de ce nu-i critică? Callahan a renunțat la Wharton, pentru numele lui Dumnezeu, și deja lucrează aici. El de ce nu trebuie să repositioneze niciun stâlp la nicio poartă? Ford este ocupat să fie Ford, zboară liniștit sub radar, fără presiunea de a fi cel mai în vârstă, nici cu avantajul de a fi cel mai tânăr.

— După asta, fiule, ce urmează? Să preiei compania? Să muncești pentru a ne duce la nivel internațional? Să ajungi în revista Forbes înainte de a împlini 40 de ani? Să duci mai departe numele familiei? Care. Este. Următorul. Tău. Obiectiv?

— Tata. Da. Toate astea, mă bâlbâi eu.

— Nu e suficient, Ledge, ridică el tonul încă puțin. Nu pentru tine, oricum. Vrei să faci de râs numele Sharpe cu atitudinea asta a ta relaxată? Primul meu născut. Protejatul meu...

— Callahan lucrează deja aici. Și Ford i se va alătura, în curând.

Mă ridic de pe scaun, simt nevoia să mă mișc. Să mă plimb. Să nu stau jos în timp ce el e în picioare, impunându-se asupra mea.

— Ai avut această discuție și cu ei? I-ai întrebat ce obiective au?

— Nu.

În vocea lui a revenit răceala, iar asta mă înfurie.

— Nu? De ce naiba nu?

— Ai grijă la tonul ăla.

Îmi apăs tâmpilele și-mi mușc limba. Când mă întorc, sper să vadă și dragostea, și frustrarea din ochii mei. Dorința de a-l mulțumi, dar și nevoia de a fi stăpân pe viața mea. Îl respect, însă nu și modul în care procedează uneori.

— Îți cer acest lucru, fiule, pentru că știu că ești capabil s-o faci. Îți cer asta pentru că numai perfecțiunea este suficient de bună, nimic mai puțin de atât.

Tonul i se îndulcește pentru prima dată de când am început conversația.

— Voi trei sunteți moștenirea mea, dar tu, fiule... tu ai ceva special, pe care banii sau educația nu-l pot cumpăra. Mă aștept ca tu să ridici numele Sharpe în feluri în care eu nu aș putea vreodată.

Urâsc că mă simt găuit de emoție atunci când dau din cap în semn de răspuns.

— Vreau de la tine un raport de situație, în fiecare luni dimineață. Cu obiectivele tale pentru săptămâna respectivă. Și cele atinse în săptămâna precedentă. Structura și planificarea înseamnă succes.

— Da, domnule.

Se îndreaptă spre locul unde stau, îmi pune o mână pe umăr și strânge.

— Nu am depus atâta muncă, nu am făcut atâta spectacol din putere ca tu să fii pe locul doi, fiule.

Când ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, văd atâta mândrie, că mă doare pieptul.

E un ticălos pentru care e greu să lucrezi? *Categoric da.*

Este un afurisit de perfecționist? *Indiscutabil.*

Ne iubește necondiționat pe noi trei? *Da, pe fiecare în felul său.*

Atunci de ce simt un nod în gât când îl aud lăudându-mă?

Pentru că este idolul meu. Pentru că atunci când idolul tău te critică, e greu să nu te simți copleșit.

— Nu te voi dezamăgi, tată.

Dă din cap și mă bate pe spate.

— Așteptările sunt un lucru bizar. Ele te pot împovăra sau te pot face să strălucești. Reacția ta care va fi?

CAPITOLUL DOUĂZECI

Asher

— Buni? Ești trează?

Bat la ușa de la camera ei și o împing ca să verifice.

E sprijinită în pat, cu ochii închiși ca și cum ar dormi. Părul ei este ca o aureolă argintie în jurul capului, are tenul impecabil, inclusiv ridurile care ilustrează o viață bine trăită. Buni a mea cea frumoasă.

A avut câteva zile grele, mă bucur că se odihnește acum. Hotărâtă să nu o deranjez, intru pe vârfuri în cameră, cu un buchet proaspăt de lavandă, ca să-l înlocuiesc pe cel care s-a uscat pe pervazul ferestrei, așa cum fac la fiecare câteva zile.

— Asher. Ai venit.

Zâmbetul ei strâmb se lărgeste când mă întorc cu fața la ea.

— Credeai că aș rata șansa să stau cu omul meu preferat?

— Pop era omul tău preferat, spune ea și nici măcar nu încearcă să ascundă lacrimile care îi curg din ochi. Îți dădea bomboane pe ascuns, te lăsa să mănânci înghețată la prânz și te lua de la școală ca să mergi la pescuit cu el. Nu puteam concura niciodată cu asta.

— Nu era nevoie.

Mă așez lângă ea și îi depun un sărut pe mână.

— Mi-ai oferit zile de spa în haia ta, m-ai lăsat să stau pe blatul bucătăriei în timp ce făceai plăcinte și te cuibăreai lângă mine ori de câte ori tuna.

— Nu vreau să fiu tristă, Ash. Spune-mi ceva frumos.

— Hm... S-ar putea să mă văd cu cineva.

— Domnul Făt-Frumos.

Ochii mei îi întâlnesc pe ai ei și dau din cap că da.

— Am mirosit că se întâmplă ceva când ai venit aici zilele trecute. Niciodată nu ai putut să ții un secret față de mine, știi.

— Bănuiesc că nu.

— Se vedea în felul în care se uita la tine. Cuvintele pot păcăli, dar ochii nu știu să mintă.

Înțelepciune de bunică.

— Îmi pare cunoscut. A fost coleg cu tine la liceu?

Dau din cap și sper să nu-și dea seama că mint. Cuvintele lui Maxton din seara aceea pe mine m-au rănit, dar pe Buni și Pop i-au devastat. Așa a zis și zilele trecute când am întrebat-o ce își aduce aminte. A tulburat-o că am adus vorba despre asta. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să o supăr, a suferit destul în ultimele câteva luni.

— Ceva de genul ăsta.

— Și se comportă cum se cuvine cu tine?

— Da, dar suntem în faza în care doar ne frecvențăm. Atât.

— A-ha, spune ea în felul acela care-mi sugerează că nu crede o iotă.

— Vrei să ieșim puțin afară? Putem să ne plimbăm puțin prin parc. Să luăm niște aer proaspăt.

– Nu, mă bate pe mână. Sunt prea obosită astăzi.
Mă doare peste tot.

Cască.

– Scuze.

– Nicio problemă.

O sărut pe frunte.

– Te las să te odihnești.

– Mhm, zâmbeste ușor, în timp ce pleoapele încep să i se închidă. Mi-am amintit ceva din noaptea aceea. Cea despre care m-ai întrebat deunăzi.

– Da?

Nu prea mai are ce să-mi spună, având în vedere că, practic, a repetat cuvânt cu cuvânt ce îmi aminteam și eu că s-a întâmplat.

– Când Pop a intrat în casă după ce a vorbit cu acel... cu *omul acela oribil*, avea ceva în mână. Un plic cafeniu.

– Ce era în el?

– Tocmai despre asta e vorba. Pop mi-a spus că nu contează. Că tot ce conta erai tu. N-am mai văzut plicul niciodată.

Stau lângă ea, iar respirația începe să i se domolească și ochii i se închid.

– Vrei să-i duci și lui niște lavandă din partea mea? șoptește, cu vocea deja grea de somn.

La mormântul lui Pop. Vrea să-i duc și lui lavandă.
Inima mi se strânge.

– Sigur că da. Promit să vă aduc lavandă amândurora, întotdeauna.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Ledger

- N-o să meargă.
- De ce nu? întreabă Hillary, cu mâinile în șolduri și cu o încrețitură între sprâncene.
- Pentru că, dacă vindem în hotel artizanat local de la cei care au deja un magazin în oraș, ar obține un profit mai mic, după ce încasăm partea noastră. Grossman o să ne acuze că am furat de la ei sau că am profitat de ei sau ceva de genul ăsta, spun și oftez frustrat.
- Atunci, hai să găsim oameni care nu au magazine fizice. Trebuie să existe localnici pe care să-i putem pune în valoare. Care sunt la început de drum sau care nu sunt reprezentați în magazinele locale.
- Ar fi o idee. Nu una nemaipomenită, totuși o idee.
- Nu exagera cu entuziasmul, râde ea. Cred că merită să încercăm. Eventual, folosim unul dintre magazine cu un *tarif exclusiv pentru localnici*. Îi dăm un nume atrăgător. Îl facem undeva în afara holului principal, lângă magazinul de suveniruri.
- Pune pe cineva să lucreze la asta și vedem ce ieșe. Calitatea este esențială.
- Totul contează.

— Cum stăm cu biblioteca școlii? întreb, frustrat că trebuie să mă ocup de asemenea rahaturi.

Privirea lui Hillary îmi sugerează că la fel se simte și ea, care ar trebui să fie implicată în detaliile construcției noului complex – probleme cu furnizorii, probleme legate de lanțul de aprovizionare, decizii care trebuie luate din mers.

Hillary mă pune la curent cu toate în ora care urmează. Despre întâlnirea cu directorul districtului școlar cu privire la o donație pe care S.I.N. o poate face pentru renovarea bibliotecii. Apoi trecem la întâlnirea de monitorizare cu directorul centrului de asistență socială. Sunt dispuși să accepte oferta noastră generoasă legată de un nou sistem de climatizare, dar trebuie să treacă mai întâi de niște chestiuni birocratice.

Este uimitor cât de multe pot face banii.

Nu că ar fi vreo noutate.

O ședință se transformă în altă ședință. Probleme sindicale cu personalul din complexul nostru din Aspen. O posibilă achiziție de proprietăți în California Wine Country – o piață pe care ne dorim să ne poziționăm de multă vreme. Este încă departe, dar este o raritate ca ceva să fie scos la vânzare acolo, așa că sunt bucuros să facem un prim pas. Conflicte cu lanțul de aprovizionare la complexul nostru din Insulele Virgine. Și nu contează cât de multe alte rahaturi similare se discută, detaliile, complicațiile și aspectele esențiale ale afacerii noastre, în general, pentru că săptămâna asta mintea mea nu prea vrea să se concentreze.

Asher.

Iisuse!

Femeia aceasta.

Noaptea trecută.

Azi-dimineață.

Cum e posibil să fie din ce în ce mai bine cu ea?

E un gând prostesc, dacă stau să mă gândesc că eram un adolescent neîndemânatic prima dată când ne-am iubit... și, de obicei, amintirea e mai frumoasă decât realitatea. Se poate numi amnezie selectivă sau iluzie, dar amintirea mea despre ea nu se compară cu Asher pe care am lăsat-o la fermă în dimineața asta.

Concentrează-te, Ledge.

Ha. Foarte amuzant.

— Azi mergi ca un tren, spune Callahan în semn de salut, atunci când răspunde la telefon. Ar trebui să te trimitem mai des departe de birou. Nivelul de productivitate pare în creștere.

— Du-te dracului.

Râsul lui umple linia.

— Nt. Mă amuz prea bine râzând de tine.

— Spune-i lui Sutton că trebuie să mai strângă lesa aia, spun, referindu-mă la soția lui.

— Știu și eu? Mie mi se pare că o strânge deja foarte bine.

— Da. Da. Când plecați să luați cu asalt Japonia? întreb.

Se duc la proprietatea pe care o cumpărăm de la Takashi. Callahan și soția lui vor merge acolo și vor gestiona tranziția complexului.

— După ce încheiem contractul.

— Da. Scuză-mă. Fiecare zi aici pare a dura câte zece.

— E chiar așa de rău? râde pe înfundate. Măcar vei putea evada înapoi în oraș luna viitoare, pentru gală.

— Rahat. Da. Aia, spun eu, amintindu-mi de gala de caritate pe care o sponsorizăm pentru Asociația Alzheimer, lucru pe care îl facem în fiecare an de când tata a fost diagnosticat. Am fost ocupat cu rahatul de aici.

— Tu? Să uiți ceva? Nu-ți stă în fire. Și eu care credeam că ții numărătoarea inversă până la întoarcerea ta în civilizație.

— După cum ți-am zis, am fost ocupat.

Îmi trosnesc gâtul, încurcat de dorința bruscă de a inventa o scuză să nu mă întorc.

Pe bune, Ledge?

— Sau preocupat. Ești bine?

— Da. Da. Sigur.

Râde din nou.

— Ce-i cu răspunsurile astea din trei cuvinte? Te dau de gol dintotdeauna.

— Mă dau de gol?

— Da, când minți în legătură cu ceva.

Face o pauză.

— Deci, ce îmi ascunzi, mai precis?

Scutur din cap și mai să scap telefonul. Aceasta este problema când ai frați atât de apropiați cum suntem noi. Știu prea multe despre tine chiar și când nu zici nimic.

— Nu-ți ascund nimic. Încerc doar să rezolv rahatul ăsta de situație. Știi cât de mult mă înnebunesc porcăriile mărunte ca astea, spun, încercând să schimb direcția discuției.

— Dar este un rău necesar.

— Vreau să zic, întotdeauna a trebuit să ungem pe unul sau pe altul pentru un nou proiect, fie că este vorba

de tarife reduse la camere pentru un inspector sau cine mai știe ce, dar cererea asta e de-a dreptul ridicolă.

– Milă. Extorsiune. Șantaj.

Scoate un sunet dezgustat.

– Cam așa. Întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem este: crezi că va funcționa?

– Doar timpul ne va spune, dar jur pe Dumnezeu, dacă facem toate rahaturile astea și Grossman ridică ștacheta, o să mă infurii serios.

Stabilește obiectivul. Îndeplinește obiectivul. Ajustează stâlpii porții.

Dacă ar fi fost tata în locul lui Grossman, cu siguranță ar fi ridicat ștacheta.

– Sunt de acord cu tine. De aceea, trebuie să te miști cât mai repede posibil și să termini lucrurile înainte să-i vină noi idei. Trebuie să-l punem pe Harrison să verifice din nou contractul, să ne asigurăm că nu mai pot face nimic legal împotriva noastră.

– Mersi, tată.

– Acum știi și tu cum e.

Și el, și Ford jură că eu sunt exact ca tata. Mă tachinează pe tema asta fără încetare.

Dar, după ce am aflat în ultima săptămână, gândul nu mă mai flatează la fel de mult.

– Hei, Callahan.

– Hm?

– Îți aduci aminte de ultima noapte când am fost noi aici? La Cedar Falls? îl întreb.

– Vrei să zici când a avut tata o afacere urgentă și a trebuit să plecăm imediat acasă, ca să o poată salva? Noaptea aia?

– Da.

Mi se strânge inima.

— Ce e cu ea?

Dau să deschid gura, mă apasă nevoia să-i povestesc totul – în sfârșit, după ce am tăcut atâția ani. Dar nu spun nimic. Mă trezesc ridicându-mă de pe scaun și mergând spre fereastră ca să mă uit afară, cu o mână făcută pumn și cu maxilarul încleștat.

— Ledge? Mai ești?

— Da. N-are importanță.

Nu pot s-o fac. Oricât de mult aș vrea să-i spun, nu pot să-i stric și lui imaginea despre cine a fost tatăl nostru. Nu pot păta o amintire doar ca să mă simt eu mai bine.

La fel ca în noaptea aceea și în cele care au urmat, va trebui să suport singur povara asta.

— Ești sigur? Părea important.

Zâmbesc, sperând că se va reflecta în tonul meu

— Nu este nimic important. S-a întâmplat să trec cu mașina pe lângă terenul unde obișnuiam să mergem să bem.

— Încă mai e acolo?

— Cam un sfert din el, acum are case pe trei laturi dar...

Continui să trăncănesc despre un teren care nu interesează pe nimeni. Pentru că mi-e teamă că, dacă mă opresc, fratele meu, geamănul meu triplet, va sesiza ceva în vocea mea care să îi sugereze altceva.

— Și eu care eram aproape sigur că vrei să-mi spui că te-ai întâlnit cu Asher și ori v-ați cuplat, ori ai aflat că are șase copii sau ceva de genul ăsta.

— Aăă...

Replica lui mă ia pe nepregătite, lăsându-mă buimac.

— Nu pot să cred, spune. Te-ai revăzut cu ea, nu-i așa?

Încrețesc din nas, dorindu-mi să-i spun, dar în același timp să nu-i spun nimic.

— Da. Mi-a ieșit din minte. S-a întâmplat să dau nas în nas cu ea într-un bar.

— Ai uitat să-mi zici pe naiba, pufnește. Întotdeauna ai fost secretos în privința ei. Pe atunci părea a însemna totul pentru tine și apoi, dintr-odată, puf, n-a mai însemnat nimic. A fost ca și cum ar fi dispărut de pe fața pământului, iar acum îmi zici că te-ai reîntâlnit cu ea și nimic altceva? întrebă. Pentru că mie asta îmi spune limpede că ori s-a făcut mai urâtă ca moartea și-ai fugit de ea cât te-au ținut picioarele, ori v-ați tras-o ca iepurii.

Nu răspund.

— Deci?

Al naibii Callahan. Urăsc că-mi vine să zâmbesc. Că-mi doresc atât de mult să-i spun. Și că vreau în continuare să păstrez totul secret, mereu când e vorba despre Ash.

— Nici una, nici alta, mint.

— Mhm, spune, așa cum numai fratele mai mic și enervant poate vorbi.

— E al naibii de frumoasă, asta e.

— Oh.

Dobitocul continuă cu onomatopeele astea.

— Și de ce reacționezi așa, mă rog?

Râsul lui îmi umple urechea.

— Și tu de ce te porți ca o pramatie?

- Pentru că încerci să ocolești întrebarea.
- Am vorbit puțin. Am convenit să ne întâlnim curând, să mai stăm de vorbă. Atâta tot.
- Minți.
- Termină.
- *E al naibii de frumoasă, asta e, repetă, imitându-mă.*
- Este. Punct.
- Când Ledger zice *punct*, atunci e ceva serios.
- Trebuie să închid, Callahan
- Oh, ești *ocupat*? râde pe îndelete. Auzi, Ledger?
- Ce? mă răstesc.
- Te porți ca *vechiul* eu, pentru că de-acum sunt un afurisit de moș și căsătorit.
- Eu, să mă comport *ca tine*?

Dar în momentul în care pronunț cuvintele, încep să râd, pentru că știu ce-o să zică. Să-mi mai scot bățul ăla din fund.

— Da. Culcă-te cu ea. Mai lasă munca și petrece-ți timpul cu ea. Listele tale mai pot aștepta. Mai ieși și tu din birou și trăiește.

— Trebuie să închid, Callahan

— Te cred și eu.

Mă uit la ceas. Să vedem cât timp îi ia lui Callahan să-i spună lui Ford și cât îi ia lui Ford să mă sune.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Asher

— Deci ăsta este momentul când stabilim cum ni se pare ideea de a ne petrece restul zilei împreună? întreb eu.

— Este, da.

Doamne, ador vocea lui și cum mă învăluie.

— Ai avut o zi liniștită?

— Da. Am mai sortat din hârtiile lui Pop. I-am luat lui Buni niște lavandă proaspătă pentru camera ei. Apoi m-am întors aici și am verificat plantele cu George, să vedem cât de aproape sau cât de departe suntem de recoltarea diferitelor specii.

— Și care a fost concluzia? întreabă el.

— Unul dintre soiuri e aproape de momentul recoltării. Celelalte mai au nevoie de cel puțin patru săptămâni.

Mă uit pe fereastră la o mașină care trece pe lângă fermă. Traficul pe drumul de la noi este redus, dar văd mașini continuând să treacă.

— Ziua ta cum a fost? Ocupat și azi să cucerești lumea?

— Nu toată.

— Atunci doar o emisferă?

— Ceva de genul ăsta, râde amuzat. Vreun regret? Întrebarea lui mă ia pe nepregătite. Ne-am mai văzut de câteva ori din acea primă noapte, dar întrebata așa, pe nepusă masă, mă pune în defensivă.

— Să mă îngrijorez că-mi pui întrebarea asta?

— Nu. E o prostie. Callahan m-a luat peste picior zilele trecute în legătură cu ceva, m-a pus pe gânduri și am ajuns să mă întreb dacă... știu și eu? Dacă te-a încercat vreun regret în legătură cu... noi.

— Nu.

Este o întrebare la care pot răspunde fără ezitare.

— Nu?

— Tu? întreb eu.

— Categorie nu.

— Pfiu, mă bucur că suntem pe aceeași lungime de undă, spun pe un ton dramatic.

Urmează o tăcere stânjenitoare. Aș vrea să-l întreb când o să ne revedem, dar mă tem să nu par prea... dornică. Sufocantă.

— Voiam să te întreb dacă îmi permiți să te invit la cină în seara asta, dar am uitat complet că Hillary - managerul meu de proiect - a stabilit o cină de afaceri cu Espies.

— Proprietarul de la Cedar Mountain? întreb.

Cedar Mountain este cea mai faimoasă stațiune de schi în zona dintre orașul nostru și Billings.

— Chiar el. Încercăm să creăm pachete exclusive pentru oaspeți. Oferte de lux pe care nu le pot obține nicăieri altundeva.

— Lux, murmur absent.

– Da. Lux. Decadență. O destinație unde să uiți de tine. Asta definește brandul nostru. Pentru asta este cunoscută compania S.I.N.

– Este o abordare de marketing atractivă. Te-ai mai întâlnit cu Espies?

– Nu. Ce ar trebui să știu despre el? întreabă precaut Ledger.

– E un tip de treabă.

Un băiat de bani gata îmi vine să zic, dar mă gândesc că l-aș insulta și pe Ledger, așa că mă abțin.

– Să eviți să vorbești despre vânătoare. Sau despre montat capcane. Sau despre animale moarte. Altfel, subiectul va domina conversația și îți va arăta poze cu fiecare animal pe care l-a ucis în ultimii douăzeci de ani și fiecare fotografie o să fie însoțită de o poveste extrem de detaliată. De la cum le găsește, la cum le împușcă și cum se jupoaie.

– Ăăă...

– E în regulă, băiat de oraș ce ești. Nu trebuie să răspunzi. Vânătoarea este un subiect obișnuit pe aici, dar Espies îl duce la un cu totul alt nivel.

– Mulțumesc pentru avertisment. O să evit orice discuție.

– Și dacă vrei să-i câștigi favorurile, ia o sticlă de Don Julio. O să îl facă fericit.

– Mi-am notat.

Îl aud oftând încet.

– Îmi pare rău pentru... diseară.

– Nicio problemă.

Mă uit prin birou.

– Am destulă treabă, o să mă țină ocupată.

Ne luăm la revedere, iar eu rămân uitându-mă la ecranul negru al calculatorului, singură, cu gândurile mele.

E mai bine așa. Întâlnirea lui. Să fim despărțiți pentru o noapte. Un pic de distanță ca să nu uităm cum stau lucrurile.

Râd. Pe cine încerc să păcălesc? Mi-e dor de el.

Oricât de ridicol ar suna, chiar îmi este.

— Nu lăsa pe altă dată ce poți face azi, adică team-curile de hârtii ale lui Pop, murmur doar pentru mine.

Dar îmi tot revine în minte ceva. Un gând pe care n-am reușit să mi-l scot din cap de când am cunoscut-o pe Sarah, în Bear Valley, zilele trecute.

M-am întors la ceea ce știam cel mai bine să fac, ca să-mi câștig pâinea...

Îmi mușc buzele privind noaptea de dincolo de ferestre. Cuvintele ei îmi tot revin în minte. Studiez siluetele tufelor de lavandă. Umbra întunecată a hambarului nedeterminat al lui Pop. Stejarul cu coaja aspră, care domină câmpurile din partea sudică.

Ideile încep să prindă formă. Încep să se rostogolească. Se dezvoltă.

Lux.

Decadență.

O destinație unde să uiți de tine.

Și-atunci văd o luminiță la capătul tunelului. Un mod de a pune totul pe roate. Un mod de a mă întoarce la ceea ce știu cel mai bine să fac ca să-mi câștig pâinea...

La naiha cu hârtoagele lui Pop.

Îmi deschid laptopul și încep să fac planuri.

Visez în stil mare. Luminițe înșirate din copac în copac. Buchete de lavandă legate și puse la uscat rânduri, rânduri, pe tavanul hambarului. Mese așezate cap la cap între rândurile de lavandă, împodobite cu lumânări fără flacără și impletituri de flori proaspete. Râsete – *atât de multe râsete* – plutind în aerul nopții.

Și dragoste.

Dragoste cât cuprinde.

Mă trezesc tresărind. Inima îmi bubuie, visul îmi lasă un zâmbet pe buze.

Telefonul sună iar.

Bâjbâi prin întuneric, temându-mă că s-a întâmplat ceva cu Buni, dar numele de pe ecran este al lui Ledger.

– Alo?

– Dormesai. Scuze, spune Ledger. Am uitat că ești fermieră.

– Dacă zici tu, spun dând ochii peste cap, în timp ce mă scufund înapoi în pat, trăgând în jurul meu plapuma care încă miroase a colonia lui. Nicio problemă. Bună. Cum a fost întâlnirea?

– A mers bine. Tot a venit vorba despre vânătore, dar m-a ajutat Hillary și am reușit să îndepărtiez conversația cât mai mult posibil de subiect.

– Aleluia pentru Hillary.

– Asta e cert. A fost salvarea mea.

Pare obosit, iar răgușeala din vocea lui mă stârnește. Stârnește partea aceea din mine care se simte singură și căreia îi place să-l știe prin preajmă.

– Mai mult ca sigur, îi spun râzând.

— Tu? Ce ai făcut în seara asta? Ai flirtat cu unul și cu altul ca să mă faci gelos? Te-ai plimbat pe Strada Principală să mai alimentezi câteva bârfe? Te-ai gândit la mine?

Zâmbesc cu gura până la urechi — am impresia că o fac tot timpul când vorbesc cu el.

— Toate cele de mai sus.

— Exact cum mă așteptam, râde amuzat. Mă bucur că nu te-ai schimbat.

— Niciodată.

Dar m-am schimbat. S-au schimbat atât de multe de-a lungul anilor.

Fragmente de viață care nu au însemnat nimic. Evenimente care m-au schimbat. O singurătate pe care n-o pot descrie în cuvinte.

Tăcerea se așterne între noi.

— Vorbește cu mine, Ash, murmură el. Spune-mi de ce ai renunțat la visul tău de a te muta în marele oraș. Despre băieții care ți-au frânt inima. Povestește-mi... tot.

— Este o sarcină dificilă.

— Poate. Dar îmi doresc să știu.

Așa că îi povestesc. Despre facultate, despre accidentul vascular cerebral al lui Buni, despre cum am ajutat să avem grijă de ea și despre cum s-au terminat banii și a trebuit să mă întorc.

— Nu ți-au cerut deloc puțin. Să renunți la visul tău ca să ai grijă de ea, spune, dar pe un ton înțelegător.

— Așa este, dar când toată viața te-au iubit doar doi oameni, nu eziți să te sacrifici pentru ei, mai ales când și ei au sacrificat atât de multe pentru tine.

Se lăsă o scurtă tăcere. Ledger își drege glasul.

— Trei oameni. Și eu te iubeam, Asher.

Mărturisirea lui îmi aduce lacrimi în ochi. Cred că mă simt vulnerabilă vorbind despre toate astea, mi-e mult mai ușor să mă închid în mine.

Când mama care te-a adus pe lume nu te-a vrut, e greu să te deschizi la și mai multă suferință.

— Spune ceva. Nu fugi de mine.

— Sunt aici.

Și eu te iubeam. La trecut. Nu știu sigur de ce mă afectează atât de tare, dar mă afectează.

— Ce mai era pe lista ta de întrebări? Oh. Da. Viața mea amoroasă.

Oftează din rărunchi drept răspuns.

— Tu ai întrebat, îl avertizez.

— Încep să cred că nu ar fi trebuit s-o fac, râde amuzat.

— Nu-ți face griji. Nu a fost nimeni care să conteze, dacă asta mă întrebi. Câțiva turiști, câțiva localnici – dar cu niciunul dintre ei nu a durat mai mult de vreo două luni.

— E urât dacă spun că îmi pare bine că a fost așa?

— Vrei să spui că tu credeai că m-am culcat cu cine-am apucat? îl tachinez.

— Nu. Nu asta..., eu nu...

— Relaxează-te, Ledger. Glumeam.

— Asta apropo de primit bocanci în dinți. Iisuse! pufnește. Dar de ce doar două luni? Pentru că ești pretențioasă sau pentru că îți place vânătoarea, dar nu și ce urmează?

Pentru că niciunul dintre ei nu m-a făcut să mă simt așa cum ai făcut-o tu.

— Poate câte un pic din amândouă, mint eu. În primul rând, nu e așa ușor să te cuplezi cu cineva când îți amintești că și-a băgat degetele în nas și și-a șters muci pe biroul tău în clasa a treia.

— Iisuse, icnește.

— Asta e viața de oraș mic. Și, sinceră să fiu, nu sunt tocmai genul de iubită de dus acasă la mama și la tata. Nu am părinți și, până de curând, locuiam cu bunicii mei, iar o mulțime de bărbați nu pot accepta faptul că am o minte proprie și că exprim ceea ce gândesc. La început li se pare drăguț și apoi, după o lună sau două, încearcă să-mi spună ei mie cum ar trebui să stea lucrurile.

— Mie mi se pare asta cea mai frumoasă calitate a ta.

Roșesc la complimentele lui.

— Destul despre mine.

— Nu. Nu mi-ai spus suficient de multe.

— Recunoaște că, de fapt, nu vrei să răspunzi și tu la aceleași întrebări.

— Dar ești fericită, nu-î așa, Ash? Adică, ai fi putut în orice moment să te întorci la școală dacă voiai. Puteai pleca din Cedar Falls cumva. Visurile nu au vârstă.

— Mă întreb mereu *ce-ar fi fost dacă?* Normal că da. Oricine ar face la fel. Dar parcă jumătate din mine ar vrea să urmărească ceea ce-mi doream cândva, pe când cealaltă jumătate este complet satisfăcută că sunt aici, unde nu mă văd nevoită să mă prefac că sunt altcineva.

— Eu cred că ești o mulțime de oameni, Asher Wells, spune el cu blândețe. Și sunt sigur că îmi plac oamenii din tine.

Zâmbesc și mă cuibăresc mai comod în patul meu, lăsând cuvintele lui să mă învăluie.

— E rândul tău.

Geme.

— Așa îmi trebuie, eu am început.

— Tu ai început.

— Varsă sacul.

— Cum l-ai pierdut pe tatăl tău?

Oftează lung.

— Începi cu ce este mai greu, da?

— Păi spui și gata, scapi. Dar nu trebuie să vorbești despre asta dacă nu vrei.

— Este în regulă.

Face o pauză.

— Într-un fel, l-am pierdut cum l-ai pierdut și tu pe Pop, în somn. Dar cauza principală a fost boala Alzheimer.

— Știu din proprie experiență că nu-ți ajută cu nimic dacă îți spun că îmi pare rău, dar îmi pare rău că l-ai pierdut, Ledger.

— Adevărat, dar mulțumesc. Mai ales după tot ce ți-a făcut... Nu mă aștept să-ți pară rău că s-a dus.

— Sentimentele mele pentru el sunt irelevante. Pot simți oricum compasiune pentru tine, pentru pierderea ta și îți pot înțelege durerea.

Îmi îndulcesc tonul:

— S-a chinuit mult?

— Nu. Din fericire, cred. Dacă se poate spune așa ceva, oftează cu sufletul greu. Dar declinul a fost brusc și dureros. A început prin a uita una, alta. Apoi au urmat evenimentele majore din viața lui. Apoi... totul.

— Trebuie să fi fost greu.

— A fost. Mie și fraților mei ne-a fost greu să ne împăcăm cu ideea. Încă ne este, și acum.

— Și tu? Tu cum te descurci... cu totul..., cu minciuna pe care ți-a spus-o?

Nu știu cum să pun problema.

— Sincer? Mi-aș dori să pot bloca totul, să mă prefac că nu s-a întâmplat niciodată, ca să pot păstra în minte imaginea idilică pe care am avut-o mereu despre el, dar s-a întâmplat. Noi doi suntem dovada vie că a făcut-o.

Dă să adauge ceva, dar se oprește. Îi las un minut să-și adune gândurile, nici nu-mi pot imagina cum m-aș simți dacă Pop ar fi fost cel care a făcut asta. Dacă minciunile lui ar fi fost cele care ne-au despărțit.

— Oricum ne-am fi despărțit la un moment dat. E vârsta la care afli cine ești cu adevărat. În plus, tu trebuia să pleci la facultate luna următoare, te așteptau o grămadă de studenți drăguți cu care să te distrezi.

— Crezi? întreabă.

— Veneam din două lumi complet diferite, Ledger. Tatăl tău avea dreptate în privința asta. Este greu de crezut că am fi rezistat.

— Mhm.

E tot ce spune, dar mă întreb dacă nu cumva se gândește la ce mă gândesc și eu. Acum ar putea funcționa?

— Și cum rămâne cu femeile care ți-au frânt inima? Sau, mai bine zis, femeile cărora le-ai frânt tu inima? râd încet. Sunt surprinsă că nu ai un apartament pe un etaj întreg, în oraș, o soție superbă și cultă, doi sau cinci copii care să o umple de râsete și dragoste.

Chicotitul lui somnoros îmi umple urechea.

— Apartament am, dar nu am soție. Nici copii. Nu încă. Nu înainte de a avea cel puțin treizeci și opt de ani.

— Vorbești de parcă ai planificat totul, glumesc.

— Nu chiar un plan în sine, dar un plan pentru zece ani, da.

— Prin urmare ești convins că poți programa când o să te îndrăgostești?

Nu ai programat îndrăgostirea noastră, din perioada adolescenței.

— Zici c-ar fi o sarcină de îndeplinit după o ședință de consiliu.

Tonul meu este un amestec de uimire și de confuzie.

Nu pentru că sper să fiu persoana de care se îndrăgostește (bine, sper, da, poate), ci pentru că sună atât de cinic din partea unui bărbat care este extrem de pasional în alte privințe.

— Nu tocmai. Faci să pară totul atât de rece și de calculat. Mie îmi place să planific. Asta mi-e firea. Îmi stabilesc obiective și trebuie să le îndeplinesc înainte de a trece la următoarele. Atâta tot, și am o mulțime de obiective de bifat înainte de a mă așeza la casa mea.

— Nu poți planifica dragostea, Ledger. Ori este, ori nu este. Uneori nu este acolo de la început, dar se poate transforma în iubire.

Toate asta îmi amintesc că sunt atât de multe lucruri pe care nu le știu despre el. Am regăsit în el băiatul pe care l-am cunoscut odată, dar, ca și la mine, experiențele trăite l-au schimbat.

— Nu mă descurc bine cu necunoscutele și cu lucrurile pe care nu le pot controla, spune, și îmi dau seama că este frustrat că nu îl înțeleg. Întotdeauna am fost așa, oarecum, dar după evenimentele din acea

noapte – amenințarea pe care o credeam reală –, m-am schimbat. O vreme am trăit într-o stare constantă de nesiguranță, în care nu puteam controla atât de multe lucruri... Singurul mod de a-mi recăpăta controlul asupra situației era să planific.

Încerc să mă pun în locul lui, să înțeleg teama de acuzația aceea și amenințarea constantă de a fi urmărit penal planând asupra unui adolescent. Așa cum m-au marcat pe mine cuvintele tatălui său, sunt sigură că pe Ledger l-au marcat și mai rău.

Prin urmare, trebuie să accept ce spune. Chiar dacă nu înțeleg. Chiar dacă nu sunt de acord cu el. Dar trebuie să-i respect convingerea, pentru că nu eram acolo în acei ani. Nu am văzut cu ochii mei care au fost consecințele minciunii crude a tatălui său.

– Deci, nu, dragostea nu m-a interesat, Asher. Am întâlniri. Mă văd cu femeile o vreme, așa cum te vezi tu cu bărbatii. Dar nu mă leg de cineva printr-o etichetă, dacă asta vrei să știi.

– Niciodată? Nu ai lăsat niciodată pe cineva să se apropie de tine? Întreb, pentru că mi se pare imposibil de crezut că un bărbat ca Ledger nu a fost îndrăgostit o dată, de două, de multe ori.

– Mi s-a frânt inima o dată, îmi spune.

Și o mică parte egoistă din mine speră că se referă la noi, iar cealaltă este geloasă pe femeia aceea, dacă nu am fost eu.

– Nici măcar nu cred că ea a știut cât de profund mi-a frânt-o, și, sincer, era destul de ferfeniță. Poate că asta a și influențat deciziile pe care le-am luat după aceea în viața mea amoroasă. Știu și eu? Dar mi-ar plăcea foarte mult dacă am putea să trecem mai departe și să nu mai vorbim despre asta.

Râd.

– Tu ai început conversația asta. Nu eu.

– Hei, Ash?

– Da?

– Ți amintești că făceam asta tot timpul? Că vorbeam ore în șir la telefon despre orice și despre totul? Că vorbeam până când unul dintre noi adormea? Că vorbeam doar ca să știm că celălalt era acolo?

Cuvintele lui sunt ca o pătură caldă care mă alintă.

– Așa făceam, nu?

– Mhm. Și tu adormeași întotdeauna prima.

– Ba nu.

– Ba da.

Râde.

– Povestește-mi despre întâlnirea din seara asta, îi spun.

Și vorbim, și vorbim, de parcă anii nu ar fi trecut peste noi. Ne vine natural să stăm de vorbă.

Este confortabil într-un mod greu de găsit altundeva.

Și, da, eu adorm prima.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Asher

Cu șaisprezece ani în urmă

— Ledger?

Pantofii lui strivesc frunzele moarte de pe jos, în timp ce se îndreaptă spre luminiș. Mă ridic în picioare în clipa în care văd semnul roșu de pe obrazul lui.

— Doamne, ce-ai pățit?

Își eliberează brațul din strânsoarea mea și se îndreaptă spre marginea pârâului. Mâinile pe șolduri, umerii urcând și coborând în ritmul respirației alimentate de furie.

Tresar când mă respinge, neștiind ce să fac sau ce să spun. E clar că e supărat. Și e la fel de clar că s-a bătut – sau, cel puțin, că a fost lovit.

Nu prea mă descurc cu orgoliile rănite.

— Te-ai bătut cu vreunul dintre frații tăi? întreb, în cele din urmă

— Nu, răspunde mai mult lătrând, făcându-mă să mă retrag un pas.

— Ești bine?

Un alt „nu” aspru.

Mă legăn de pe un picior pe altul. Îmi mușc buzele. Mă gândesc că cel mai bine e să-l las în pace. Evident, ceva s-a întâmplat, dar, oricât de mult aș vrea să știu ce, nu e corect să se răstească la mine doar pentru că am întrebat.

Ce sfat înțelept mi-ar da Buni acum? Lasă-i spațiu? Lasă-l în pace? Sentimentele au nevoie de timp pentru a fi exprimate în cuvinte?

Mă hotărâsc să aștept, așa că mă așez la rădăcina salciei bătrâne și mă sprijin de trunchi.

Este locul nostru.

Nu se poate supăra pe mine când stau pe locul nostru, nu?

— Cu asta ai tu de-a face aici? În orașul tău? mă întreabă, apoi se întoarce cu fața la mine, cu ochii plini de furie.

— Ce-ai făcut?! întreb, cu groaza în stomac.

— I-am spart nasul unui ticălos, asta am făcut.

— *Poftim?*

Nu reușesc să-mi găsesc cuvintele.

— Ledger. Cum adică ai spart nasul cuiva? Cine era?

— Un nemernic care vorbește numai prostii despre tine.

— Ce spune? întreb abia auzit și respir adânc, pregătindu-mă pentru un răspuns ale cărui variante cred că le-am auzit pe toate în cei șaisprezece ani de când sunt pe acest pământ.

Privirea lui este necruțătoare, iar maxilarul înclăștat nu face decât să-i evidențieze roșul de pe obraz.

Nu-l pot privi în ochi. Nu vreau să-i întâlnesc privirea și să văd că se uită la mine altfel acum, când a auzit ce se spune despre mine.

È o târfulă, cum a fost și mama ei.

È o basturdă pe care nici propria mamă nu a vrut-o.

Sămână cu ăla. Crezi că ar putea fi tatăl ei?

Îți imaginezi să vrei să o săruți? Ar putea fi sora lui vitregă. Dezgustător.

Le-am auzit pe toate. Am plâns pentru toate.

Mă concentrez la vântul care foșnește prin salcia de deasupra capului. La petalele albe ale margaretei sălbatică pe care o țin în mână, în timp ce le smulg pe rând. La ciripitul păsărilor care zboară pe deasupra capului.

Orice, numai să nu-l las să vadă rușinea care mă copleșește. Orice, numai să nu aflu că și el crede despre mine același lucru.

Am reușit să-l țin departe de bârfe toată vara trecută. Am fost o idioată să cred că pot face la fel și anul acesta.

E prea greu să vorbesc, așa că mă uit în continuare la ce a mai rămas din margaretă, cu ochii încetoșați de lacrimi, pregătită pentru ceea ce urmează.

Pantofii de tenis ridicol de scumpi ai lui Ledger intră în raza mea vizuală în clipa când se apropie de mine și se lasă pe vine. Nu pot să mă uit la el.

— Nu meriți asta, Ash. Nimic din toate astea. Nu ți-ai ales tu mama, așa cum nici eu nu am vreun merit că m-am născut în familia în care m-am născut. Este un joc de noroc. Totul este...

Mârâie de frustrare și aruncă o piatră cât de departe poate. Lovește apa cu un pleosc puternic.

— Mă enfurie foarte tare că trebuie să te confrunți cu așa ceva. Că trebuie să auzi prostiile astea.

Ridic din umeri.

— Nu e mare brânză.

— Ba este, practic, strigă el. Este oribil și greșit și...

— Și am trăit aici toată viața mea, ușa că, de obicei, după șaisprezece ani, nu prea mi-o mai spun în față. Măcar atâta lucru.

Clatină din cap. Măinile îi sunt încheștate în pumni. Dinții strânși.

— Ce ți-au spus? întreb din nou.

— Nimic.

Se așază lângă mine, îmi pune brațul în jurul umelilor și mă trage aproape.

— Nu înseamnă nimic.

— Ce-a fost? Asher copilul-din-flori? E o târfa exact ca mama ei? Distruge familiile și trebuie să plece?

Mă întorc cu fața la el, genunchi în genunchi cu el.

— După atâta timp, ar putea să mai inventeze câte una nouă.

Scot un hohot autoironic, să nu vadă cum mă prăbușesc pe dinăuntru.

— N-a fost nimic important.

Felul în care rostește aceste cuvinte și privirea pe care mi-o aruncă spun totul — cuvintele au fost prea jignitoare, chiar și pentru el.

— Povestește-mi.

— Nu.

— Ledger. Trebuie să știu ca să mă pot proteja.

Se uită spre pârâu, iar eu îl iau de mână.

— Te rog.

— A zis că probabil ești o femeie ușoară, pentru că ești exact ca mama ta, și m-a întrebat dacă nu mă tem să nu-mi dai vreo boală.

Clipesc ca să-mi alung lacrimile, detestând să știu că n-o să mai vrea să aibă de-a face cu mine.

Nu voi lăsa să mă afecteze cuvintele lor.

Nu îl voi lăsa să mă trateze cu milă.

Nu voi...

— Uită de asta.

Îi apuc fața între mâini și-i depun un sărut pe buze. La început, le simt rigide și pline de furie, dar apoi se înmoaie și răspund sărutului meu. Simt cum mici explozii de căldură se produc în tot corpul meu atunci când Ledger mă sărută. Un fel de a-mi spune că mă vede pe mine, cea adevărată. Că mă place așa cum sunt. Este singurul moment în care mă simt privită fără să fiu judecată. Este singurul moment în care pot lăsa garda jos.

Când sărutul se încheie, îmi sprijin capul pe umărul lui și stăm așa o vreme, pierduți în gânduri.

Nu întreb cine a spus asta. Nu am nevoie să știu.

Pentru că oricine ar fi fost astăzi, va fi înlocuit de altcineva mâine. Și de altcineva după aceea.

Bunica și Pop m-au învățat că nimeni nu-mi definește valoarea, în afară de mine.

Dar tot doare ca naiba, chiar și așa.

— Mulțumesc că mi-ai luat apărarea. Nu trebuia. Îmi pare rău că te-ai rănit, îi șoptesc și îi apăs un sărut pe obraz. Chiar trebuie să pleci săptămâna viitoare?

Își împletește degetele cu ale mele și oftează. Subiectul pe care l-am tot ocolit în ultimele zile este inevitabila lui plecare înapoi în Manhattan și la școala lui privată de lux. La fel a fost și vara trecută — ne-am spus la revedere înainte de începerea școlii — dar, cumva, am păstrat legătura. Revenirea lui îmi dădea ceva de așteptat. Apelurile de la el, când era departe, au făcut ca timpul să treacă mai repede. Sper doar să reușim același lucru și de data asta.

— Mă voi întoarce vara viitoare. Putem să vorbim tot timpul la telefon, să ne scriem mesaje și să discutăm

pe Skype, cum am făcut anul ăsta. O să găsim o soluție, Ash.

— Nu vreau să te las să pleci.

Râde și ne lăsăm purtați de rutina noastră.

— O să trebuiască, însă.

— Cu o singură condiție.

Ridic dintr-o sprânceană, folosind umorul ca să-mi maschez tristețea.

— Ce condiție?

— Să-mi promiți că o să te întorci la anul. Să-mi promiți că nu mă vei uita.

Vocea mi se frânge pe ultimele cuvinte. Nu-mi pot scoate din minte fetele bogate, sofisticate și frumoase de la școala lui. Fete care au mame și căroră nu li se spune târfe. Și care s-ar bucura cu plăcere de sărutările și atenția lui Ledger, la fel de mult ca și mine.

Cum pot să concurez cu așa ceva? Cum să câștig eu, cu apelurile și mesajele mele, când ele stau lângă el în clasă, în fiecare zi?

Întinde mâna și îmi trece degetul mare peste obraz, zâmbetul lui este tandru, ochii, plini de căldură.

— Tu ești fata mea din lavandă. Cum aș putea să te uit vreodată?

Mă sărută pe buze.

— Nu-ți mai face griji. Sunt niște pretențioase și ridicol de superficiale, spune, citindu-mi gândurile. Și o să vorbească despre tine atât de mult, încât vor fi toate geloase.

Încă un sărut tandru.

— Nu o să te uit. N-aș putea, nici dacă aș vrea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Asher

Într-o zi cu ochii deschiși.

Dar, oare, se cheamă că e visat cu ochii deschiși
dacă te întâmpini cu adevărat și nu faci decât să revezi
câteva momente, la nesfârșit, pentru că a fost atât de bine?

Cina la Bessie's Diner. Sărutările pe balansoarul
de pe verandă, la lumina lunii. Vorbitul la telefon până
la primele ore ale dimineții. Timpul petrecut alături
de Leóger m-a făcut să mă simt din nou o adolescentă
cu toate sensurile, dar și o femeie de care îți pasă, în
afară.

— Asher?

Ridic privirea și-l văd pe George.

— Uau! exclamă la vederea biroului. Nu cred să-l
fi văzut vreodată... așa aerisit.

— Am făcut progrese, nu-i așa?

Zâmbetul meu radiază, chiar am făcut progrese și
mi-e rușine să mă bucur de laude. A fost obositor și
derutant, un adevărat curs, fiindcă am trecut prin fiecare
bucată de hârtie, chitanță sau șervețel cu mâzgălituri,
și am încercat să le evaluez importanța. Este o factură
recurentă? Este o factură lunară de aprovizionare pe
care trebuie să o prevăd în buget? Este, este, este, este...

— Sunt impresionat. Pot să-ți arăt ceva?

— Nu și dacă o să-mi strice buna dispoziție.
Pe chip îi apare un surâs.

— Nu ți-o stric, promit.

— Pfiu, exclam ușurată, ridicându-mă de pe scaun
și închizând laptopul.

Nu sunt nici pe departe pregătită să vadă cineva la
ce lucrez. Nu, până când nu voi ști că pot să transform
totul în realitate.

Îl urmez pe George pe scări și mă îndrept spre
câmpuri.

— Ce mai face Angel? îl întreb.

Angel e soția lui.

— Bine. Stresată din cauza noului complex. Nu
știu.

Își trece o mână prin păr și încearcă să zâmbească
să pară că nu are nimic, dar...

— În privința complexului?

George dă din cap.

— Ea se ocupă de catering la Lakefront, spune el,
referindu-se la un loc mai mic, de pe lac.

— Crede că The Retreat le va distruge afacerea și
se teme că va fi concediată.

Nici măcar nu știu ce să spun. Mai mulți proprie-
tari din oraș sunt îngrijorați din aceeași cauză.

— Poate că va avea efectul contrar. Poate că va fi
singurul loc accesibil din oraș unde se pot organiza eve-
nimente, dacă The Retreat este prea scump.

— Nu pare prea sigur.

Îl bat cu mâna pe umăr.

— Să sperăm că da.

Da din cap în timp ce cotim, iar când privesc în sus, mi se-nmoaie genunchii.

– George! exclam când văd hambarul.

– Arată bine, nu-i așa?

Mă uit de la hambar la el, și-napoi. Lemnul învechit al exteriorului pare nou-nouț. A reușit să-l păstreze rustic, nu l-a vopsit ca să arate de parcă ar fi fost construit ieri.

– Voi ați făcut toate astea?

– Da, noi. L-am spălat cu jet de apă sub presiune, apoi am aplicat tratament împotriva gândacilor care încearcă să-și găsească un nou cămin.

Ochii îi strălucesc de mândrie.

– În două zile. Tu ai făcut asta?

Încuviințează, iar zâmbetul i se lărgeste.

– Lavanda a fost cuminte, așa că am avut ceva timp. Arată bine, nu-i așa?

– Uau!

Fac câțiva pași să mă apropii, șocată de modul în care un lucru atât de simplu a dat, practic, un nou aspect fermei.

– Ești mulțumită?

– Mulțumită e puțin spus.

– Bine. Am vrut să mă asigur că îți place înainte de a continua cu interiorul.

– Chiar te rog, George.

Clatin din cap, incapabilă să-mi dezlipesc ochii de la hambar.

– Asta voiam să-ți arăt. Vezi? Ți-am zis că sunt vești bune.

– Vești foarte bune. Vreau să zic... mulțumesc.

Sunt sincer înmărmurită.

— Dar ce ai de gând să faci cu hambarul ăsta?

— Transform totul într-o destinație, George.

— O destinație?

Încuviințez.

— Încă mă gândesc la detalii, dar vreau să se bucure de acest loc și alți oameni. Să-și găsească fericirea aici. Să-și construiască amintiri aici.

Când mă întorc din nou spre casă, zâmbetul meu este atât de larg, încât mă dor obrazii.

Pentru prima dată, încep să cred că voi reuși s-o fac.

Tu ce crezi, Pop?

Sper că este mândru și el.

Lângă laptopul meu se află un model de propunere de afacere pe care l-am găsit pe internet. Nu pricep nimic și mi se pare totul imposibil, cu declarația asta de misiune, grafica, și cu structurile de prețuri. Acum depinde de mine să introduc datele în căsuța goală, unde cursorul clipește pe ecran.

De undeva trebuie să încep, nu?

O bătaie în ușă mă face să tresar.

— O secundă, Geor...

Rămân fără cuvinte când ridic privirea. E Ledger, în picioare, în ușă.

Imediat ce îl văd, simt ca un pumn în stomac și libidoul mi se trezește la viață.

De fiecare dată.

Este îmbrăcat lejer – blugi albaștri, un pulover cu anchior, verde pal, care îi vine ca turnat – și șlapi în picioare. Mă face să zâmbesc când văd ce încălțări și-a ales.

Ledger Sharpe este cât se poate de dezinvolt, și îi vine bine. Nu că nu i-ar veni bine totul.

– Bună, spune cu un zâmbet care ar putea să lumineze încăperea. George? Să cred că este bărbatul care tocmai a ieșit pe poartă cu camioneta sa?

Abia atunci observ că soarele începe să dispară, iar culorile care străbat cerul îmi transmit că este trecut de șapte seara.

– Am pierdut complet noțiunea timpului.

– Lucrezi la ceva important? mă întreabă.

Soarele, aflat în spatele lui, creează o aureolă în jurul siluetei sale.

– Da. Nu. Poate.

– Cu răspunsul ăsta e imposibil să dai greș.

Râde, în timp ce mă ridic de pe scaun și mă-ndrept spre el.

– Vrei să-mi povestești despre ce este vorba?

– Este doar un vis pe care încerc să văd dacă-l pot transforma în realitate.

– Continuă, murmură, pe când mă apropii și-mi lipesc buzele de ale lui.

În parte, să-i distrag atenția, dar mai ales pentru că el și gura lui minunată sunt tot ce am în minte.

Și uite așa, uit de cifre de afaceri și de buget și de graficele pe care am încercat toată după-amiaza să le pun cap la cap.

Nu mai există decât el. Doar Ledger.

— Trebuie să ne oprim înainte să uit surpriza pe care ți-am pregătit-o, murmură el pe buzele mele și mă sărută din nou.

— Doar dacă promiți că vom relua mai târziu exact de unde am rămas.

— De acord.

— Stai puțin. Ai zis surpriză?

— Vii la o plimbare cu mine? întreabă el misterios, întinzându-mi mâna.

Mă uit la el, apoi la mâna lui.

— Aici? La fermă?

— Da, da.

Pornim într-o plimbare în pas relaxat spre partea din spate a proprietății, până aproape de punctul unde se termină Folgate. Bate o briză care face lavanda să se miște de parcă s-ar afla pe fundul oceanului, cu ramurile plutind ca mișcate de apă. O maree violet.

Se pot spune multe despre Ferma de lavandă, dar priveliștea, mirosul și liniștea pe care le aduce fiecare dintre câmpuri lasă un semn de neșters.

Scurta perioadă petrecută la Institutul Pratt mi-a făcut să realizez acest lucru. Iar întoarcerea acasă ca să am grijă de bunica și durerea de a-mi lăsa în urmă visul n-au făcut decât să întărească această convingere.

— Este încântător, spune Ledger.

— Este. Și atât de departe de viața ta normală, de zi cu zi.

— Adevărat, aprobă el, dar asta nu înseamnă că nu știu să apreciez ce-i frumos, atunci când se află sub ochii mei.

Mă privește într-un mod care spune că se referă la mine.

Rosesc ca o idioată și mă uit în jur, curioasă să văd care-i surpriza în toată treaba asta cu plimbarea. Ce încheiește? Dar, în loc să-mi dea vreun indiciu, se mulțumește să ne legene mâinile împreunate, înainte și înapoi.

— Ce s-a întâmplat cu hambarul? întreabă el. Sunt un bun observator, de obicei. A arătat mereu așa sau s-a schimbat ceva?

— M-am gândit că locul ăsta are nevoie de un pic de farmec.

Încă nu sunt pregătită să-i dezvălui ideea mea. Am nevoie de mai mult timp ca să pun totul cap la cap. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să mă fac de râs pentru că am țintit prea sus. Mai ales cu cineva ca Ledger, care își câștigă existența aducând diferite locuri la viață, transformându-le.

— Arată grozav. La ce altceva te-ai mai gândit?

— Încerc să-mi dau seama, spun, recunoscătoare când el nu insistă. Dar tu? Ai făcut progrese cu primarul și cu pretențiile lui ridicole?

— Puțin. Am angajat antreprenori locali care doresc să lucreze cu noi. Este o mișcare costisitoare, având în vedere că a trebuit să anulăm înțelegerile cu companiile externe care au încheiat deja contracte. Dar încercăm să facem lucrurile să meargă cum trebuie, având în vedere că am promis prea mult și am oferit prea puțin.

— Este admirabil.

Ridică din umeri.

— Este ce trebuie făcut. I-a dat dreptul lui Grossman să ne șantajeze pentru asta? Să mă forțeze să stau aici două afurisite de luni? Nici vorbă de așa ceva, dar ne mândrim cu reputația de companie care-și respectă promisiunile, așa că o vom face.

Două afurisite de luni.

Este tot ce-mi rămâne în minte din tot comentariul lui. Mă obsedează. Știam că acesta era scenariul. Ledger mi-a spus din prima seară, la Hank's, acum trei săptămâni, despre perioada asta, dar auzind-o acum, după...

... toate câte s-au petrecut, simt lovitura mult mai tare.

O să plece iar, Asher.

Nu e nicio surpriză. Știai asta. Bucură-te de el cât mai poți..., dar păzește-ți inima.

Ușor de zis, greu de făcut, pentru că, în ciuda a ceea ce am decis și a celor câteva săptămâni de când suntem împreună, știu deja că mintea și inima mea nu sunt pe aceeași lungime de undă.

Este ridicol. Cum e posibil ca ceea ce unii consideră o iubire de copii adolescenți să revină brusc, cu forța răzbunării, când reîntâlnesc adultul în care s-a transformat?

Revino-ți în simțiri.

Asta nu e iubire.

Asta e pasiune trupească și un pic de poveste din trecut.

De parcă ar fi sincronizat dezvăluirea surprizei, ca să-mi oprească mintea din a analiza excesiv, când mă uit spre Ledger, văd că s-a oprit din mers. În mijlocul luminișului, o pătură întinsă. Pe unul dintre colțuri, un coș cu câteva sticle de vin lângă el.

Mă uit spre el clătinând din cap de uimire. Am rămas fără cuvinte.

— Acesta este locul, nu-i așa? Unde obișnuiam să venim și să ne pierdem unul în celălalt? întrebă el, ca și cum tăcerea mea ar fi de rău.

— Da.

O singură silabă cuprinde în ea surprindere, afec-
 țione și... iubire.

– Cum ai – vreau să spun – ce...

– Meritai o întâlnire. Una departe de ochii ora-
 șului. Locul acesta – unde veneam pe vremuri – mi
 se părut alegerea ideală. Măcar nu va trebui să ne mai
 facem griji că ne prinde Pop făcând prostii.

– Oh, Doamne, spun, făcând un pas înainte,
 întinzând mâinile în spațiul care ne desparte. Ți-aduci
 minte ziua aia când...

– Când eram cu mâinile pe sub bluza ta, iar tu, cu
 mâinile prin pantalonii mei și a apărut Pop...

– Cu o lanternă? râd. Sunt sigură că și-a dat
 seama ce făceam.

– Și eu. Mai mult ca sigur.

Zâmbetul lui Ledger este melancolic și mă sur-
 prinde, este o expresie rară la el. El, care este întot-
 deauna de neclintit. Întotdeauna intens. Îi stă bine să-l
 mai văd și altfel.

– Nu cred că m-am mișcat vreodată atât de
 repede.

– Scena mea preferată a fost cea cu tricoul pe care
 ți l-ai strâns în poală ca să-ți ascunzi erecția.

– Am uitat complet de asta, zice râzând.

– Cum să uiți așa ceva? Ai bâiguit scuză după
 scuză cum că nu puteai să te ridici și să mergi cu Pop
 când te-a invitat să te duci să vezi noul leagăn făcut din
 mucucri...

– Nu. Era vorba despre tractorul nou, a spus că
 băieții de la oraș trebuie să învețe cât de ușor se pot
 întâmpla accidente la fermă. Sunt destul de sigur că voia
 să mă adauge la statistici, să mă arunce sub roți ca să mă
 împiedice să mai pun mâna pe tine.

— Cum ar fi făcut orice tată.

Râdem amândoi și îmi dau seama că este prima dată când mă gândesc la Pop și râd cu adevărat la amintirea lui, fără să mă întristez.

Încep să mă vindec.

Cu fiecare minut care trece. Zi după zi. Amintire cu amintire.

Și cred că o mare parte din acest lucru se datorează prezenței lui Ledger, faptului că vorbim despre el.

Ne apropiem de pătură, dar se oprește când îl strâng de mână.

— Ai făcut un gest minunat, exact de așa ceva aveam nevoie. Mulțumesc.

Mă ridic pe vârfuri și-l sărut pe buze. Măinile lui alunecă în sus pe spatele meu și le strânge în părul de pe ceafă, adâncind sărutul. Corpul meu reacționează la atingerea lui, la buzele lui, la tot este el, într-un mod în care nu-mi amintesc să fi reacționat la altcineva înainte. Nimic nu este vreodată suficient. Atingerea lui. Gemele profunde de plăcere. Îi simt mușchii încordându-se sub palmele mele, în timp ce-mi plimb mâinile pe pieptul lui.

— Dacă asta primesc pentru un picnic pe un câmp, poți să fii sigură că data viitoare o să plănuiesc ceva și mai elaborat.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Ledger

Cu cincisprezece ani în urmă

— O stea căzătoare. Privește!

Arăt spre dâra de lumină care se stinge în cădere.

— Pune-ți o dorință, spune Asher, strângându-mi degetele împletite cu ale ei.

— Este ridicol. Nimeni nu crede în rahaturile astea.

— Bine. Atunci pun eu una pentru tine.

— Cum vrei.

Întorc capul s-o privesc. Stăm întinși pe o pătură, în mijlocul câmpurilor de lavandă și ne uităm la stele. Sau cel puțin asta face ea, eu încerc să găsesc momentul potrivit să intru în acțiune. Nu prea ai cum să te abții când fata de lângă tine este ea Asher – frumoasă, amuzantă, unică.

O fată care se uită la mine de parcă aș fi un băiat normal, nu un puști de bani gata al cărui tată face parte din elita orașului New York.

La naiba, nu mi-a cerut niciodată nimic. Nici măcar o dată. Fetele de acasă îmi cer chestii de lux, pe care oricum și le pot permite și singure. Dar Asher,

Asher nu are nimic și nu cere nimic. Dacă ar face-o, i-ar da pe loc orice. Fără să stau pe gânduri. Oricum, tata nu verifică niciodată pe ce cheltuim banii.

Dacă ar fi făcut-o, am fi intrat de mult în belele din cauza banilor pe care i-am cheltuit pe bere în vacanța asta.

Asher închide ochii și încrețește nasul. Este pur și simplu adorabilă.

— Ce dorință ți-ai pus? întreb atunci când văd că a descrețit nasul la loc.

Se pare că asta e fața ei când își pune dorințe.

— Nu-ți spun.

Mă lovește în joacă, cu ochii fixați pe cerul de deasupra noastră.

— Dacă-ți spun, nu se mai împlinește.

— Haide! Vreau să știu.

Ce-și dorește o fată ca Asher?

— Nu.

— Te rog frumos.

Mă sprijin pe cot ca să o fixez cu privirea până nu mă va mai putea ignora.

— Nu.

— Ah, văd un zâmbet, spun, punându-mi mâna pe șoldul ei și legănând-o ușor. Știi că vrei să-mi spui.

— Am mai multă nevoie să se îndeplinească dorința decât să-ți spun ție ce este, zice visătoare.

— Ai nevoie? spun eu târăgănat. Atunci asu-
inseamnă că e vorba despre mine, nu? Că de mine ai tu
nevoie.

— Iisuse! își dă ochii peste cap. Nu-mi vine să cred, chiar ai zis asta?

— Da. Și sunt destul de sigur că am dreptate.

Mă hate peste mâna care se află încă pe șoldul ei.

— De dragul egoului tău, o să te las să crezi asta.

— Nu-ți face tu griji pentru egoul meu. Este bine mersi.

Mă trântesc înapoi pe pătură, mă uit la stele așa cum face ea și pufnesc.

— Nu ești amuzantă deloc.

Greierii cântă în jurul nostru și cărăbușii scot sunetul lor specific, dar singurul lucru pe care urechile mele îl aud este respirația lui Asher, care-mi stă alături. Mă simt relaxat și ridicol de abătut pentru că nu vrea să-mi spună.

Rămân tăcut.

— Mi-am dorit să am șansa de a mă remarca cumva.

Mă pregătesc să o întreb ce vrea să spună, când ea continuă, cu un fir de voce.

— Să se uite oamenii la mine și să mă admire pentru ceea ce am realizat, pentru persoana care am devenit, să nu mă mai compătimească atunci când se uită la mine pentru că sunt fiica Lydiei Wells, târfa orașului.

Vocea i se frânge și asta mă sfâșie al dracului. Nu voi înțelege niciodată ce simte ea, pentru că situația mea este la polul opus. Dacă ea trăiește sub presiune pentru că oamenii nu așteaptă nimic de la ea, eu trăiesc sub presiune pentru că se așteaptă prea mult de la mine.

Venim din lumi complet diferite și totuși, cumva... *funcționăm împreună.*

— Ash.

Mă sprijin pe cot și o mângâi pe braț. Nu știu ce să spun. Cum să răspund.

Ea scutură din cap și schițează un zâmbet cărui
însă nu-i dau crezare.

— A fost o prostie. Uită ce-am spus.

— Nu. E important, murmur sărutând-o pe buze.
Și vreau să știi că eu te privesc deja așa.

Încă un sărut.

— Tu ești Asher Wells, fata mea din lavandă și cre-
atoare a propriului destin.

Și încă unul.

Iar mai târziu, când vedem o altă stea căzătoare,
imi pun și eu o dorință: să se îndeplinească dorința lui
Asher.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Asher

— Ai văzut-o? întrebă Ledger, indicând spre cer cu mâna liberă, în vreme ce o stea căzătoare îl străbate, stingându-se.

Stăm întinși pe pătură. Brațul lui după umerii mei, capul meu pe pieptul lui. Două sticle de vin golite, mezelurile devorate, ne bucurăm amândoi de liniștea serii. De perfecțiunea pe care a creat-o aducându-mă aici în seara asta.

— Am văzut-o, murmur eu.

— O să-ți pui o dorință? Parcă îmi amintesc că îți plăcea foarte mult înainte.

Zâmbesc dulce-amărui. Ce înseamnă să fii tânăr și naiv și să crezi că lumea te va trata așa cum meriți...

— Cred că sunt prea mare să-mi pun dorințe, Ledger.

— Poftim? Nu. Nu ești prea mare pentru dorințe - își strânge brațul în jurul meu - sau pentru visuri. Trebuie să-ți pui una.

Mă simt caraghioasă, dar închid ochii și îmi încrețesc nasul, oricum.

Îmi amintesc de ultima dorință pe care mi-am pus-o. Și cum, la scurt timp după aceea, Ledger a plecat pe nepusă masă din Cedar Falls - după ce m-am dăruit

lui – și bârfele care au circulat prin oraș în zilele și săptămânile care au urmat. Că Ledger obținuse ceea ce-și dorea de la fata din micul orașel și că acum s-a întors la prietena lui cea frumoasă și mondenă. Că am distrus vara tuturor celorlalte fete de la noi din oraș, care puseseră ochii pe Callahan și Ford, pentru că au plecat și ei. Că, la fel ca mama, sunt un gunoi care încearcă să-și croiască drum în sus pentru că altfel n-ar ajunge nimic, că meritam cuvintele crude și judecata aspră. Că-mi merit soarta și eticheta pe care mi-au pus-o. Iar eu le-am dovedit că aveau dreptate – că nu voi reuși niciodată să fac nimic în viață.

Și totuși, cu ochii închiși strâns, îmi exprim dorința.

Îmi doresc ca toate astea să fie reale. Îmi doresc să nu se termine niciodată. Îmi pun aceeași dorință pe care mi-am pus-o și înainte, cu cincisprezece ani în urmă.

Când deschid ochii, el este încă acolo și mă privește la fel ca atunci. Dar de data aceasta, în ochii lui văd ceva mai mult. Adorație. Patimă. Respect. Dorință. *Speranță*.

Lucruri importante, pe care orice femeie ar trebui să le vadă. Să știe că cineva simte asta când o privește.

Mă întind și îi pun mâna pe obraz, simțind nevoia să îl ating. Nevoia să știu că este el, cu adevărat.

Își întoarce capul și mă sărută în palmă. *Ține-te tare, inimă*.

Mă ridic în genunchi, iar ochii lui se îngustează plini de curiozitate în timp ce mă privește cum mă aplec și îl sărut pe buze.

Are gustul vinului pe care tocmai l-am băut și al certitudinii de care am nevoie; mă mișc încet să mă așez pe el, adâncind sărutul.

Corpul lui este cald sub al meu, aerul nopții de vară poartă o urmă de răcoare binevenită.

Îmi răspunde la sărut cu aceeași tandrețe și simțind tot atâta dorință ca și mine. Măinile lui sunt în părul meu, pe obrajii mei, îmi cuprind fața. Limbile noastre dansează una pe cealaltă, corpurile noastre se încing în vreme ce ne sărutăm la lumina lunii, printre rândurile de lavandă.

— Asher, murmură pe buzele mele, un geamăt de apreciere între sărutări.

Mă las pe spate și-mi trag cămașa peste cap, dorindu-mi să simt intimitatea care însoțește atingerea mâinii lui pe piele. Am nevoie s-o simt.

Mă uit în jos la el, iubitul meu luminat de lună, și știu că așa îmi place cel mai mult să-l văd: ochii grei de dorință, zâmbetul moale și puțin strâmb.

— Ce faci? întreabă.

— Vreau doar să te privesc un pic.

Mă aplec și-i depun un sărut pe buze. Pe bărbie. Pe gât.

— Am nevoie să te ating, Ledger, murmur pe pielea lui.

Mâna mea coboară pe pieptul său.

— Să te gust.

Buzele coboară și ele, în timp ce mă trag înapoi, până la penisul lui tare și apăsător sub cusătura blugilor. Mușchii abdomenului său se încordează sub buzele mele când îi desfac rapid fermoarul, i-l eliberez să i-l cuprind cu mâna.

— Să te devorez.

Șuieratul respirației lui umple aerul nopții când îmi strecur penisul între buze și îl las să alunece până în fundul gâtului. Coapsele i se încordează. Gemetele lui guturale sunt singurul lucru pe care îl aud, în timp ce se apleacă și mă ia de bărbie.

Mă uit la el în noaptea luminată de lună, văd cum ochii i se întunecă, iar pleoapele i se fac grele de dorință. Apoi, fără să-mi dezlipească privirea din a lui, îi ofer plăcerea pe care o merită. Îi trec limba pe calotă, buzele mișcându-se pe toată lungimea, mâinile mângâind fiecare centimetru gros și tare de el.

E amețitor să-i faci o felajie lui Ledger. Să știu că acea picătură de lichid care îmi atinge limba este provocată de mine. Să privesc un bărbat, de obicei atât de cumpătat în acțiunile sale, pierzându-se în senzațiile pe care i le ofer.

— Ash.

Numele meu este un geamăt încordat în noapte, în timp ce el se luptă să se controleze, iar eu îl provoc să renunțe.

Să-mi intre până în fundul gâtului. Folosindu-mi degetele să adaug plăcere prin partea de jos a penisului. Gemând, să adaug vibrație la avalanșa de senzații cu care-l copleșesc.

Se întărește și se umflă, mâna i se mută spre părul meu și strânge.

Sug mai tare și mă mișc mai repede, simțind cum corpul meu tânjește așteptându-și rândul pentru a simți plăcerea. Ca să mă pot bucura de acest corp al lui.

Pentru că atunci când vine vorba de Ledger, se pare că nu mă mai satur. Nu mă satur de atingerea lui. Nu mă satur de sunetele pe care le scoate când se pregătește de orgasm. Nu mă satur de felul în care mă face să mă simt, fizic și emoțional.

— Ash.

Se zbate, nehotărât.

— Fir-ar!

Mâna nemișcată în părul meu.

— Da.

Cealaltă mână mă trage de braț ca să urc înapoi peste el.

— Acum!

Îmi scapă un țipăt când mă trage în sus spre el și se ocupă rapid de blugii mei într-un dans ciudat, disperare și râsete, și nu renunță să mă sărute până îmi taie respirația.

E rândul meu să gem în extaz. Pentru felul în care mă deschide când alunec încet pe el. Senzația de plin pe care mi-o oferă. Durerea plăcută și arzătoare care, mă tem, nu va fi niciodată satisfăcută.

— Ledge..., ah, e atât de bine, îi murmur pe buze, pe când degetele lui se înfig în carnea șoldurilor, iar eu încerc să-l cuprind tot.

— Doamne, o să mă omori, geme el.

Încep să-mi legăn șoldurile.

Măcar să mă asigur că moare fericit.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Ledger

— Protestatarii s-au reintors, spune Hillary când își strecoară capul în biroul meu.

— Serios?

De-abia imi ridic privirea de pe laptop. Atât de mult nu-mi pasă de cine protestează în clipa asta.

— Ce spun pancartele de data asta?

— Stai să vedem.

Hillary se îndreaptă spre fereastra mea și trage cu ochiul jos.

— Una spune „Nu ne luați vederea la lac, este al nostru.” „Fără syndicate aici”, ceea ce este de tot râsul, având în vedere că noi nu avem sindicat. „Lăcomia marilor orașe este ruina orașelor mici.” Uau, exclamă ea, întorcându-se să mă privească cu sprâncenele ridicate. Asta e nouă.

— Captivantă, nu-i așa?

Mă las pe spate în scaun și încerc să uit de Takashi, care se agită cu tot felul de detalii care lui i se par dezastruoase.

— Își iau de pe vreun site toate sloganurile astea?

— Cine știe. FrazesMemorabile.com?

— Ce zici de du-te-nmă-ta.com?

— Votez pentru du-te-nmă-ta.com.

Hillary chicotește și se uită din nou pe fereastră.

— Ar trebui, totuși, să se hotărască, își schimbă mesaje în fiecare zi.

— Tocmai de-aia cred că primarul se află în spate.

— Chiar așa mult îi place de tine? spune ea, îndepărtându-se de fereastră ca să se așeze pe scaunul din fața biroului meu.

— Întrebarea este de ce? Din punctul meu de vedere, pentru că vizibilitatea este esențială când candidezi pentru a fi reales.

— Din punctul meu de vedere, ar trebui să piardă din principiu.

Râd. Îmi place Hillary cu umorul ei sec. Lucrează la S.I.N. de zece ani și a reprezentat o achiziție nemai-pomenită.

— Dacă tot te-am prins, cum stăm cu „implicarea în proiectele orașului?”

Dau ochii peste cap să subliniez cât de încântat sunt de subiect.

— Am distribuit fluturași tuturor întreprinderilor locale, am pus un anunț în ziarele din Cedar Falls și Bear Valley și am informat Camera de Comerț. Poate vom primi câteva propuneri de la artiști și meșteșugari locali, să le prezentăm lucrările în complex. Sau poate nu. E la noroc. Problema este ce ne facem dacă primim doar rahaturi drept propunere?

Hillary râde.

— Le refuzăm? Le expunem pe pereții din spate, nu în față, la vedere. Am plătit o avere designerului nostru de interior. Ultimul lucru pe care îl doresc este să stricăm totul doar ca să-i facem pe plac lui Grossman.

— De acord cu tine.

Iau o gură de apă, iar ea se ridică de pe scaun.

— Și mulțumesc.

Se oprește și se uită la mine.

— Știu că ai o grămadă de lucruri pe cap, că încerci din răputeri să termini totul la timp și în limita bugetului, iar eu nu ți-am ușurat deloc sarcina. Faci o treabă excelentă.

Hillary se uită la mine cu o expresie ciudată pe față.

— Ce? o întreb.

— Am lucrat pentru tatăl tău mai bine de opt ani, era un om bun, dar și foarte exigent. M-a plătit bine și a fost înțelegător atunci când am avut nevoie de timp pentru copiii mei sau orice altceva, dar nu mi-a spus nici măcar o dată ceva care să aducă măcar cu ce ai spus tu. Mulțumesc, Ledger.

Vocea ei este blândă, ochii sinceri.

— Chiar apreciez.

Cuvintele ei îmi răsună în minte și zâmbesc, privind-o cum traversează holul spre propriul birou.

Cam în momentul în care mă întorc la laptop să-i scriu lui Takashi câteva răspunsuri care nu-i vor plăcea, o pereche de piciorușe – cu trupul ascuns după o pancartă – intră la mine în birou.

— Cred că ai greșit direcția, îi spun.

— Dar sunt eu, Tootie.

Își scoate capul din spatele cartonului, zâmbindu-mi știrb.

— Te-ai gândit că mi-ar plăcea să vii aici cu pancarta aia?

— Este acoperirea mea, zice ea, sprijinind-o de perete.

Își încrucișează brațele pe piept.

— Acoperirea ta?

— Da.

Se plimbă prin biroul meu, trecându-și mâna peste tot ce îi iese în cale. Pereții, pervazul ferestrei, colțul biroului meu. Parcă ar evalua totul, ceea ce este ridicol.

— Aveam nevoie de un mod de a mă strecura aici. M-am gândit că ăsta e cel mai bun.

Hillary vine înapoi spre biroul meu cu o expresie perplexă, întrebându-se, probabil, cum a reușit Tootie să treacă de ea, dar ridic din mână să o opresc. Dau din cap spre ea, indicându-i că e în regulă.

— Mama ta știe că ești aici? întreb, în timp ce Tootie își termină evaluarea și se așază, fără să aștepte să fie invitată, pe locul lăsat liber de Hillary, cu câteva minute în urmă.

Se oprește un moment și fâțâie teatral din fund pe scaun, să simtă dacă este cu adevărat confortabil.

După cum mișcă din buze, cred că e pe placul ei.

— Da. I-am spus că o să vin să te conving să vii la cină, dar tu nu veni. *Niciodată*. Mama mea arde pâinea prăjită de parcă ar fi sport olimpic. Nu te-aș supune chinului de a mânca ce gătește ea. Nici măcar pe dușmanii mei.

— Mulțumesc pentru informație.

— Oricând.

Își strânge mâinile în poală, încercând să-și lase corpul micuț pe spătarul scaunului.

— În plus, oamenii vorbesc.

— Despre?

— Tine.

— Vorbesc, așa-i?

Tooție oftează din rărunchi.

— Adică eu încerc să nu-i ascult, sau cel puțin spun că încerc să nu-i ascult, dar să știi că, de fapt, o fac.

— Normal că da. Să te întreb ce zic oamenii sau ai de gând să-mi spui când consideri tu că a sosit momentul?

Chicotește încet, făcându-mă să clatin din cap.

— Spun că ai o femeie.

— Prima lecție de viață, Tooție. Dacă te întâlnești vreodată cu un bărbat care spune că are o femeie, dă-i papucii pe loc.

— De ce?

— Pentru că bărbații nu au femei în proprietatea lor. Tu îți aparții, ești perfect capabilă să gândești cu mintea ta. El se poate bucura de tine și de compania ta. Își poate dori să petreacă timp cu tine și să râdă cu tine. Dar nu te are. Ai înțeles?

— Cred că analizezi mai mult decât este nevoie. Să reformulez? O să reformulez.

Își drege glasul și se așază cu spatele un pic mai teapăn.

— Ei, oamenii din oraș, spun că te bucuri de compania unei femei.

Isteața.

— Nu e treaba lor de ce mă bucur eu, afirm convins.

Pentru un copil de opt ani.

— Ai dreptate. Nu este. Dar acesta este un oraș mic, deci, tehnic, toți cred că e treaba lor.

Se uită în jos, spre unghiile de pe care a început să-și cojească oja galbenă.

— Vrei să-mi explici de ce naibii vrea domnul primar Grossman să te tragă pe sfoară?

Mă sufoc de râs când o aud.

— Tootie!

— Ce? întreabă ea inocentă. Ai vrea să vorbești cu „dracu”?

— Nu. Naiba funcționează. Naiba este în regulă. Iisuse! Puștoaica asta.

— De ce spui că vrea să mă tragă pe sfoară?

— Era la cafenea atunci când mama vorbea cu Ellie May despre bărbatul pe care vrea să-l... ăăă, de care vrea să se *bucure*.

Îmi face cu ochiul și zâmbește, dar obrajii i se înroșesc.

— Și primarul era în spatele meu și vorbea și vorbea, și vorbea, și vorbea despre cum trebuie să continue să te țină sub presiune pentru că așa o să dea bine pentru el.

Și iată răspunsul la întrebarea pe care tocmai ne-o puneam eu și Hillary. Îmi ridic privirea și o văd pe Hillary, de cealaltă parte a holului, dând din cap. Se vede că aude bine și ea conversația flamboaiantă a lui Tootie.

— Nu se poate spune că face parte din clubul meu de admiratori.

— Ai un club de admiratori? Și eu cum de nu am știut?

Se așază puțin mai dreaptă.

— Trebuie să plătesc taxă de membru? Ai un club pe Patreon pentru plătitori, unde dezvălui detalii în plus despre tine? Cum. E. Posibil. Să nu știu. Eu așa ceva?

— E doar un mod de a spune, Tootie. O replică. Nu e vorba despre un club de admiratori adevărat.

Dă din mână la mine.

– M-ai făcut să mă entuziasmez degeaba.

– Mai aveai ceva de zis despre primar? o întreb.

– Trebuie să-l ucizi cu bunățate. Asta spune mama să fac când mă tachinează Alex.

Dă ochii peste cap dramatic.

– Un pumn în nas sună mai bine, dacă mă întrebi pe mine, dar se pare că să-lucid cu bunățate funcționează și mai bine.

– Sigur. Da. Bine.

În niciun caz nu-i voi spune că eu, unul, votez pentru a-l pocni pe Alex direct în nas. *Deși asta aș face.*

– Dar tu ce i-ai făcut domnului primar?

– Știu și eu ce știi și tu, spun, ridicând din umeri. Este doar un oportunist și...

– Și un ticălos? Țsta e cuvântul pe care îl căutai?

Este rândul lui Hillary să tușească pentru a-și masca un hohot de râs.

– Ceva de genul ăsta.

Mă abțin cu greu să nu zâmbesc.

– De ce încerci tu să mă ajuți, Tootie Tootie Bo Footie?

Rânjește cu gura până la urechi când aude apelativul pe care-l folosesc.

– Cineva trebuie să o facă, pentru că, în caz că nu știi, e o lume rea dincolo de pereții ăștia, Ledger.

– Clar, da, aprob încercând să păstrez o expresie serioasă, după care îmi pică fisa. Hei, ai vrea să mă ajuți cu ceva?

– Să fiu agent secret sau ceva de genul ăsta?

Se așază mai dreaptă.

— Nici chiar așa, râd. Într-un efort de a-l ucide pe primar „cu bunățate”, Hillary și cu mine, spun arătând spre Hillary, lucrăm la modernizarea bibliotecii de la școala ta.

— Da?

Face ochii mari.

— Da. Și, după părerea mea, tu ești persoana perfectă care să ne ajute să decidem de ce anume are nevoie.

— Adică o canapea de citit și un fotoliu semilună și balansoare și un alt set din seria Harry Potter, pentru că este mereu împrumutată de cineva? Chestii de-astea?

— Exact. Chestii de-astea.

— Drumul spre inima unei femei trece prin cărțile ei. Asta e sigur.

Mă holbez la ea, clipind. Ce altceva aș putea face?

Își încrucișează brațele peste piept și tuguie din buze, gânditoare.

— Îmi dai un buget, sau am *carte blanche*?

De unde le scoate?!

— Ce-ar fi să faci o listă...

— Ar fi mult mai ușor dacă aș crea un document Word și ți-aș pune link-urile ca să știi de unde să luai articolele.

Mă uit la ea năuc.

— Poftim?

— Da. Așa fac și pentru mama de Crăciun. Ea spune că este mult mai ușor pentru Moș Crăciun dacă are link-urile, pentru că și așa are de luat jucării pentru atâția copii. Așa, îmi aduce exact ce vreau.

Isteață, mami.

— Bine. Dacă ești de acord să faci asta...

– Copiii se pricep la tehnologie în zilele noastre.
Nu mai pune la îndoială abilitățile mele.

– În niciun caz. Nu mi-aș permite niciodată să mă îndoiesc de tine.

– Bine.

Se ridică în picioare și ne face un semn hotărât din cap.

– Trebuie să mă întorc la mami. Probabil crede că m-am rătăcit pe undeva și că sunt în pericol. Ascultă prea multe podcasturi despre crime adevărate.

Își dă ochii peste cap.

– Dar o să mă ocup imediat de asta, presupun că ai nevoie să faci rapid progrese ca să scapi de domnul primar.

– Cam așa ceva. Mulțumesc pentru ajutor.

– Știi, dacă treaba cu femeia de care te bucuri acum nu funcționează, spune ea, oprindu-se să își ia pancarta, privindu-mă apoi peste umăr, sunt dispusă să îi iau locul peste vreo douăzeci de ani. Pa.

Acestea fiind zise, Tootie iese din biroul meu și o ia pe hol.

Ochii mei se întâlnesc cu ai lui Hillary de la distanță.

– Vreau să fiu ea când mă fac mare, îmi spune.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Asher

Zilele trec repede.

Nu-mi place să admit că aș face orice să le încetinesc, să trag de timp ca să-l pot avea mai mult pe Ledger, dar așa este. Acele ceasornicului nu se opresc. Orele se topesc. Zilele se transformă în nopți.

Și oricât de mult m-ar dura să recunosc, sunt conștientă că are o viață la care trebuie să se întoarcă, în New York. Rareori vorbește la telefon atunci când suntem împreună. De fapt, sunt destul de sigură că o face special, să se deconecteze. Dar ori de câte ori e nevoit să răspundă la un telefon pe care îl aștepta, mi se aduce aminte de statura și importanța lui într-o lume atât de străină mie. Vorbește în decizii și cifre pe un ton lipsit de menajamente, care trebuie să fie intimidant pentru oricine se află la celălalt capăt al firului, dar care pe mine mă excită.

Nimic nu e mai sexy ca un bărbat sigur de sine.

Însă în momentele în care se ocupă de vreo problemă sau când negociază cu Dumnezeu știe cine, îmi amintesc că are o viață reală, un apartament care este, cel mai probabil, luxos și o viață socială la care, probabil, va trebui să se întoarcă.

Iar gândul îmi face inima să mi se strângă.

Așa că îmi găsesc liniștea în rutina pe care ne-am creat-o. Zile petrecute lucrând fiecare la el la birou. Serile împreună, când ne cunoaștem din nou, deși pare nu ne-am despărțit niciodată. Nopti târzii, bucurându-ne unul de trupul celuilalt, învățându-ne reciproc plăcerile.

Însă între noi rămâne o barieră pe lângă care trecem amândoi în vârful picioarelor. Una în fața căreia facem amândoi un pas înapoi și luăm o pauză câte o zi sau două, ca și cum ne-ar fi teamă să ne apropiem prea mult.

Mie mi se pare inutil.

Cu toate acestea, intru în joc.

Și încă mai încerc să mă conving că este vorba doar de o simplă pasiune.

— Doamne, Ash, spune Nita, îndreptându-se spre mine, cu mâinile ridicate și fața spre cer.

Privirea uimită pe care mi-o aruncă când a terminat să se învârtă pe sub lumina blândă a luminilor îmi face pielea de găină.

— Este. U-lu-i-tor.

Continuă să se plimbe. Prin luminișul unde George și băieții au terminat de înșirat lumini în zigzag, din copac în copac, până la hambar. Sunt date încet și aruncă o strălucire blândă în noaptea care se așterne. La ghivecele antice, uzate, pe care le-am adunat de pe la târgurile de vechituri din comunitățile vecine. Cu flori revărsându-se din ele, adăugând o notă de culoare lemnului patinat lângă care sunt sprijinite.

Intră în hambar. Din grinzile tavanului atârna, rând după rând, mănunchiuri de lavandă puse la uscat în mijlocul mai multor candelabre vechi, de o eleganță simplă, care luminează interiorul din lemn.

Își trece mâinile peste balustrada proaspăt vopsită a scării care duc spre podul hambarului. Peste grămețile de obiecte de decor pe care încă nu le-am scos din ambalaje.

— Îți place? întreb, fără să mă preocupe dacă răspunsul este da sau nu, pentru că îmi place mie.

A trecut atât de mult timp de când nu am mai fost în stare să îmi asum ceva și să îl văd dus la bun sfârșit, încât am uitat cât de bine mă simt făcând asta. Cu fiecare idee, cu fiecare obiect care-și găsește locul, simt revenindu-mi în vene tremurul familiar care mă încerca pe vremea când desenam.

E nevoie de creativitate să faci asta. Ai libertatea de a inventa, de a inspira și de a da viață unei viziuni. Nu mi-am dat seama niciodată cât de mult îmi lipsea acest sentiment, cât de multă fericire aducea inimii mele și cât de multă liniște dăruia sufletului meu, până nu am început acest proiect.

Cine ar fi zis că a mă întoarce la ceea ce știu cel mai bine să fac însemna și lavanda, dar și schițele mele?

— Sunt uluită. Literalmente uluită, spune ea, continuând să se miște, în timp ce observă totul. O să primești rezervări pentru nunți și evenimente și... pentru o grămadă de lucruri.

— Asta era și intenția.

Lux. Decadență. O destinație unde să uiți de tine. Cuvintele lui Ledger au fost forța motrice din spatele acestui sentiment. Spusele lui Sarah, de la magazinul de cosmetice, becuțelul care mi-a declanșat ideile.

— Și apoi, după ce ne punem pe picioare, mă gândesc să creăm încă o dependență acolo, spun, indicând în depărtare.

— Pentru ce?

— Ca să ne putem fabrica propriile săpunuri sau uleiuri, pe care să le vindem în locuri precum magazinul lui Sarah. Să aducem oamenii aici să vadă cum se fac și să le prepare ei cu mâinile lor.

Ridic din umeri și zâmbesc timid.

— Iluzii, iluzii...

— Aceasta nu e o iluzie. Ești tu, întorcându-te la ce știi să faci cel mai bine. Singura constantă din viața ta. *Lavanda*.

Mă trage într-o scurtă îmbrățișare și scoate un țipăt de bucurie, apoi se uită iar de jur împrejur.

— Ai putea organiza nunți acolo, lângă copac.

— La asta mă gândeam și eu. Ceremonia să aibă loc acolo, iar recepția, în hambar.

— Ar fi atât de frumos cu lavanda în fundal și briza suflând prin ea. Lui Buni și lui Pop le-ar plăcea foarte mult toate astea, așa-i?

Zâmbesc dulce-amărui.

— I-am arătat deja lui Buni câteva fotografii. A lăcrimat de fericire. Nu-i venea să creadă că este ferma noastră. Am vorbit deja cu asistenții despre cum putem să o aducem aici când va fi gata, ca să poată vedea și ea.

— N-o să rămână vreun ochi uscat în casă în ziua aia.

Dau din cap pentru că deja am planificat totul în minte. Să o aducem aici pe Buni. Să-și vadă din nou iubita ei lavandă. Și să trecem pe la Pop la întoarcere.

Pop. El știe deja cum arată, pentru că a fost alături de mine la fiecare pas, ghidându-mă.

— Țin pumnii strânși să mi se aprobe împrumutul, astfel încât să am capitalul necesar pentru a cumpăra restul lucrurilor de care am nevoie. Mese și scaune. Vreau să adaug o baie pentru oaspeți și o bucătărie în

partea din spate a hambarului, să pot găzdui un furnizor de mâncare. Să pavăm drumul neasfaltat care duce aici, să asigurăm un acces mai ușor.

Îmi frec mâinile pe față, am vizualizat deja totul de o sută de ori.

— Dacă mă refuză, va fi totul în zadar.

Este temerea mea cea mai mare. Folosind ferma drept garanție pentru acest nou împrumut, voi risca nu numai sângele, sudoarea și lacrimile familiei mele, ci și casa mea.

Și apoi, ce se întâmplă dacă nu primesc împrumutul? Știu din experiență că este aproape mai rău să ai un vis și să-ți fie smuls din mâini după ce i-ai simțit gustul, decât să visezi și să nu ai niciodată șansa de a-l trăi.

— Dacă nu ți se aprobă, o să te descurci cumva. Era timpul să-ți culegi și tu norocul de aici.

Se oprește și ridică sprâncenele.

— Pe de altă parte, l-ai regăsit pe Ledger, prin urmare ceva noroc se pare că ai încasat din toate astea.

— Pentru moment, cel puțin.

Încerc să glumesc pe tema asta, dar Nita mă cunoaște destul de bine ca să știe ce fac când schimb subiectul – caut să evit, ca de obicei.

— Am lucrat și la o propunere de oferte speciale pentru clienții de la The Retreat. Recepții. Petreceri. Etcetera. Firma ar primi un comision pentru rezervare, iar eu aș câștiga vizitatori. După ce o voi termina, o voi prezenta persoanei responsabile de acolo.

— Vrei să zici lui Ledger? spune ea sarcastic, aruncându-mi o privire de parcă aș fi nebună.

— Nu. Nu Ledger. Nu vreau să aibă nimic de-a face cu asta.

— Știi că sună nebunește, nu? El deține afurisitul de complex, dar tu crezi că nu va afla?

— Nu-mi pasă dacă află după ce propunerea mea a fost acceptată, dar nu trebuie să afle înainte. În niciun caz. Vreau să obțin parteneriatul pe merit. Nu de pomană.

— Pomana și o mână de ajutor sunt două lucruri diferite, afirmă ea.

— Promite-mi că nu-i vei spune nimic dacă îl vezi.

— Bine. Cum vrei tu. Dar cum vei ascunde toate astea de el când vine aici?

— A văzut exteriorul hambarului, dar nu și interiorul. Îi voi spune că am adăugat luminile pentru că această parte a proprietății este mai întunecată și am vrut să o inveselesc.

Ridic din umeri.

— E bărbat. Nu observă detaliile decât atunci când i le bagi sub nas.

— Adevărat, râde ea. Dar unde este, că tot veni vorba despre el? De ce nu e aici să te reguleze între rândurile de lavandă?

— Asta a fost acum trei nopți, spun cu nonșalanță, făcând-o să zâmbească și mai abitir.

— Tu vorbești serios, nu-i așa?

Dau din cap că da, făcând-o să ofteze.

— Invidioasă cu l mare. Deci, ce se întâmplă între voi doi, mai exact?

— La ce te referi?

— Vreau să spun că te cunosc de mult timp, Ash, și că de data asta e diferit.

— Diferit în ce sens? întreb, dar îi știu deja răspunsul.

Pentru că eu nu pot pune degetul pe rană și nici ea nu va putea.

– Timpul pe care îl petreci cu el fără să te simți nelocată. Ți dorești mai mult decât sex, deși ai parte de unul al naibii de bun. Faptul că îți asumi riscuri cu asta – arată spre hambar și spre luminile din jurul nostru – când erai dispusă să te mulțumești doar cu ce aveai deja. Nu este ceva ce pot identifica cu exactitate, dar este acolo și îmi place.

Zâmbesc abia schițat și elatin din cap.

– Urăsc când femeile afirmă că încrederea în ele le-a fost dată de un bărbat și toate prostiile astea, așa că nu am de gând să o spun, dar nu știu, Nita. S-a schimbat ceva în mine cu Ledger aici. Nu știu dacă e vorba despre siguranță de sine sau despre faptul că nu dau doi bani pe nimeni din oraș sau pe ce se spune despre mine... Parcă sunt mai mult cea de dinainte să mă cheme înapoi acasă.

Încuviințează.

– Agață-te bine de sentimentul ăsta, da?

Să sperăm că voi putea.

– E atât de ciudat să mă gândesc că eu și el am trăit două vieți complet diferite în ultimii cincisprezece ani, că ne-am reîntâlnit și...

– Și este magic.

– N-aș merge chiar atât de departe. Suntem doar... noi.

Este ca și cum am fi luat lucrurile de unde le-am lăsat. Prietenia. Ușurința de a comunica. Râsul. Toate sunt încă aici, doar... *mult mai mult decât înainte*. Poate că este de la sex, dar nu cred să fie așa. Este ca și cum nu mai avem aceleași restricții, ca pe vremuri. Gata cu intervenția tatălui și a bunicilor. Nu ne mai pasă de ce

crede lumea. Nu ne mai pasă de nimic altceva în afara de noi.

— Să știi că sunt fericită pentru tine. Chiar sunt. Dacă merită cineva să fie tratată ca o regină, aceea ești tu.

— Asta înseamnă că vei fi aici să mă ajuti să strâng cioburile pe fărăș când va pleca? Întreb pe neașteptate, dar vorbesc serios.

— Știi că voi fi.

Se-ntinde să mă strângă pe mână.

— Dar ceva din mine îmi spune că, în loc să te frângă, te va face din nou întreagă.

Privesc luminile care se balansează pe cablul lor negru și gros, și respir adânc. Ledger a avut întotdeauna un efect atât de profund asupra modului în care mă văd pe mine. Demnă de a fi dorită. De a fi iubită. De a fi părsită... chiar dacă, în definitiv, în ceea ce-l privește, nu a fost niciodată așa.

Dar acolo e și problema în povestea lui Nita.

Fu știu cât de rău doare să-l pierzi pe Ledger.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Asher

Ledger: Ești liberă sâmbăta viitoare?

Eu: Nu. Trebuie să stau la o întâlnire să mă uit cum se usucă vopseaua.

Ledger: Foarte simpatică.

Eu: Orice pentru tine, dragul meu.

Ledger: Anulează întâlnirea cu vopseaua. Avem planuri.

Eu: Ești sigur? Și eu care de-abia așteptam.

Ledger: Isteața.

Eu: Cu ce să mă îmbrac?

Ledger: O să vorbim despre asta.

Eu: Bine. Stau dezbrăcată, până primesc indicații ulterioare.

Ledger: Nu mă plâng.

Eu: Băiat deștept.

CAPITOLUL TREIZECI

Asher

Nu pot să dorm.

Mintea mea rulează, entuziasmul pe care mi-l provoacă noul meu plan îmi dă insomnii. Genul de neliniște pe care numai o partidă de sex cu Ledger o rezolvă, obo-sindu-mă fizic.

Mă gândesc să-i trimit un mesaj. S-ar putea să fie încă la serviciu, știu că a avut o teleconferință cu cineva din străinătate, pentru care a trebuit să rămână treaz, dar decid să n-o fac.

M-ar putea întreba de ce nu pot să dorm. Și nu vreau să fiu nevoită să-l mint.

Așa că mă plimb prin casă și admir, egoistă, schimbările de decor făcute pentru a deveni mai a mea.

Am scotocit prin târgurile de vechituri, prin case puse la vânzare și pe piața online după gunoaiele altora, pe care să le transform în comorile mele. Durează ceva timp, dar este în regulă. Cred că ar fi mai greu să schimb prea multe odată. Ar fi ca și cum aș încerca să șterg complet urmele lui Buni și ale lui Pop.

Prefer să fac o schimbare, să mă obișnuiesc cu ea, abia apoi să trec la următoarea. Încetul cu încetul voi face locul acesta al meu, păstrând, în același timp, elemente din ceea ce a fost odată al lor.

Biroul. Îmi dau seama că am lăsat lampa de pe birou aprinsă, dar, când mă duc să o sting, dau cu ochii de stivele de hârtii ale lui Pop.

Privesc lung.

Ocupă-te de ele și gata. Șterge cu buretele. Smulge bandajul. Nu o să-l readucă miraculos la viață pe Pop dacă le ții acolo.

Zâmbesc, știind că am dreptate. Inspir să-mi fac curaj, iau loc și mă pregătesc să le înfrunt.

Îmi ia o oră să împart stivele mari în categorii.

Am căpătat precizia unui om de știință: chitanțele pentru impozite se pun într-un singur loc, facturile se arhivează în ordine alfabetică, informațiile despre salarizare pentru fiecare angajat sunt păstrate în dosare pe raft. Am un dosar pentru „diverse” pe care mi-e teamă să le arunc în caz că sunt importante, dar nu sunt încă sigură de relevanța lor.

Și mai am un teanc, prostii de-ale lui Pop, de care nu sunt pregătită să mă despart. Un post-it pe care bunica îi scrisese „te iubesc”. Un bilet de la ultimul film pe care l-am văzut împreună. Nu mi-am dat seama că Pop era un tip atât de sentimental înainte să încep acest proiect.

Mă face să-l iubesc și mai mult... *dacă este posibil.*

Cânt tare melodia care se revarsă din difuzoare și fac un mic dans în timp ce-l adaug în dosarul meu numit „Motive pentru care îl iubesc pe Pop”. De la prea mult dans, cade din greșeală una dintre hârtiile aflate între două dosare. Mă întind să ajung mai bine între ele și pipăi cu degetele pe nevăzute, căutând-o.

O simt, am găsit-o..., dar mai e ceva acolo, ceva mai rigid decât o chitanță. Crezând că este vreo altă hârtie rătăcită, o iau să o pun la locul ei. Dar când o scot

dintre dosarele de culoare verde, vâd că e cu un plic
cafeniu, cu marginile tocite.

Inima mi se oprește.

Când Pop a intrat în casă după ce a vorbit cu
acel... cu omul acela oribil, avea ceva în mână. Un plic
cafeniu.

Sunt sigură că e acel plic, deși nu am nicio dovadă
în afară de culoarea acestuia. Trebuie să fie. Preț de o
clipă, mă gândesc să nu mai scotocesc prin trecut, să
nu-l deschid. Știu deja că Maxton Sharpe era un ticălos
fără scrupule. Voi găsi oare în acest plic ceva care să-l
pună pe Pop într-o lumină diferită? În adâncul inimii
mele știu deja că nimic nu-mi va schimba părerea despre
el... și totuși, încă ezit.

Dar curiozitatea învinge; mă îndrept spre birou,
mă așez pe scaun și îmi strecur degetul sub sigiliu. Inspir
adânc și scot obiectul singuratic aflat în interior.

Un cec neîncasat.

Pe numele lui Pop.

Semnat de Maxton Sharpe.

Cu data acelei nopți fatidice.

Patruzeci de mii de dolari.

Mă uit la dreptunghiul albastru decolorat și nu
știu exact cum să mă simt. Surprinsă? Indiferentă?
Dezgustată?

Atât costa salvarea fiului său de la ceea ce el consi-
dera rușinea că era împreună cu mine? Atâta considera
el că valorez?

Lacrimile îmi încetășează ochii, simțind cum bles-
temata de nesiguranță sădită de Maxton în mintea mea,
în acea noapte, își arată capul urât. Dar pentru toate
motivele bune. Pentru motivele lui Pop.

Nu l-a încasat.

Întotdeauna am avut probleme financiare. Acești bani ar fi ajutat foarte mult o familie ca a noastră, care adesea se descurca greu.

Dar nu, l-a păstrat ani întregi, mult timp după ce a expirat.

Mă gândesc la experiența universitară pe care am ratat-o. Visurile care mi-au alunecat printre degete.

Ar fi putut să-i depună într-un cont de economii. Ar fi putut folosi aceste fonduri pentru a mă ajuta să-mi plătesc facultatea.

Și dacă ar fi făcut-o, Ash? Cum te-ai simți știind că ai mers la facultate cu prețul plătit pentru distrugerea stimei de sine?

Expir zgomotos și mă las pe spate în scaunul de la birou, încercând să procesez emoțiile contradictorii care m-au cuprins. Regret și ușurare. Timpul trece. Clipele se duc, se face dimineață, iar eu rămân acolo, jucându-mă cu marginile cecului. Studiind scrisul mâzgălit. Privind lung numele din secțiunea de descriere – Asher. Am fi avut o viață mai ușoară dacă Pop ar fi încasat cecul? Dacă ar fi folosit banii pentru mine? Dacă i-ar fi folosit pentru servicii medicale mai bune pentru Buni? Dacă i-ar fi folosit după incendiu, să scape de datorii?

Bineînțeles că ar fi fost.

Dar mă uit în jur la tot ce am – mă gândesc la momentele în care ne-am luptat și care ne-au apropiat. Amintirile pe care ni le-am creat pentru că a trebuit să fim mai inventivi. Ferma și tot ceea ce aspir să devină... și știu cu certitudine că n-aș schimba nimic.

Am ratat un vis?

Da.

Dar visurile se schimbă. Nu asta i-am spus lui Ledger în prima seară, la Hank's? Culmea este că am

spus-o doar pentru a schimba subiectul discuției. Drept
 senza că nu am mai plecat la facultate.

Și acum iată-mă aici, convinsă că așa este.
 Visurile chiar se schimbă.

Și sunt al naibii de sigură că îl voi îndeplini pe-ăsta,
 orice-ar fi. Măcar atât pot să fac pentru a onora aminti-
 rea lui Pop, omul care a fost. Pentru că a dat dovadă de
 integritate. Pentru că m-a ridicat atunci când altcineva
 m-a trântit la pământ.

Pentru că m-a iubit atât de mult.

După ce mă mai gândesc puțin, pun cecul înapoi
 în plic și apoi în dosarul meu cu „Motive pentru care îl
 iubesc pe Pop”. Unde îi este locul.

Și în timp ce mă târăsc la etaj, în sfârșit obosită și
 pregătită să dorm, mai am o întrebare care mă frământă.

Să-i spun sau nu lui Ledger despre cec?

Și așa îi este greu, pentru că l-a iubit, l-a idolatri-
 zat pe un om care l-a rănit.

Vreau să mai adaug și cecul la această durere sau
 mai bine țin totul pentru mine?

Ambele opțiuni sunt greșite.

Acum trebuie să mă decid care dintre cele două
 este răul cel mai mic.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Ledger

— Napa e un loc de rahat, murmură Ford. Crezi că în Cedar Falls e birocrație? E nimic față de Napa.

— Minunat. Atunci poate că ar trebui să renunțăm la proiectul ăla și să ne concentrăm doar pe cele pe care le avem, pentru o vreme, spun eu.

Participăm toți trei la una dintre teleconferințele noastre săptămânale, în timpul cărora ne asigurăm că mâna dreaptă știe ce face mâna stângă.

— Tocmai l-am auzit pe Ledger spunând că ia o pauză de la misiunea sa de a domina lumea? se amuză Callahan. Este prea proaspăt aerul acolo? Ți face rău la cap? Să renunțăm la proiect?

— Nu cred să mai fi auzit vreodată cuvintele astea din gura lui, spune Ford.

— Probabil e de la sex, spune Callahan. Îi putrezește creierul.

— Ori asta, ori nu primește nimic, și onanismul îi provoacă lipsă de discernământ.

— Voi doi, ați terminat? întreb, aruncând o privire spre ușa biroului meu, așteptând-o pe Asher din clipă în clipă. Am rahaturi de făcut. E clar că voi doi vă neglijați îndatoririle cât timp lipsesc, dacă de asta vă arde.

— O, te umfli în piept ca un curcan? Să ne arăți că tu ești șeful? chicotește Callahan, de parcă am avea tot doisprezece ani. O sută de dolari că tocmai a intrat Asher pe ușă.

— O mie, spune Ford și, bineînțeles, când mă uit spre ușă, o văd pe Asher în prag.

Mintea mi se golește de orice gând. În loc de blugi și maioul ei obișnuit, e îmbrăcată cu o rochie de vară galben pal. Îi înfășoară pieptul, curgând până deasupra genunchilor, punându-i în evidență picioarele bine conturate. Sandalele albe cu barete o fac să arate și mai apetisantă.

— Pământul către Ledger, spune Ford.

— E prea ocupat să-și imagineze cum o să i-o tragă pe birou după ce pleacă toată lumea, râde Callahan.

— Du-te dracului. Trebuie să închid.

Închei convorbirea cu protestele lor dramatice și pupături pe fundal.

Ce nemernici.

Ticăloși, însă ideea nu e rea *deloc*.

Mă uit la birou, apoi la Asher și zâmbesc.

Clar, ideea nu e rea *deloc*, dar va trebui să mai aștepte.

Cine ar fi crezut că, atunci când am întrebat-o dacă vrea să vină să vadă lucrările în curs de desfășurare de la complex, voi fi ocupat pe tot parcursul turului să urmăresc cum leagănă din fund? Sau decolteul ei la vedere? Și impresiile pe care le exprimă? Cine ar fi crezut că așa ceva poate fi senzual? Sugestii inteligente, întrebări realiste despre cum vor funcționa lucrurile și întrebări care pun pe gânduri, la care nu știu încă să răspund.

— Deci, chiar va fi gata într-o lună? Mie mi se pare că e prea puțin timp și atât de multe de făcut.

Asher se întoarce să se uite la mine, iar ceva din
întrebarea ei mă face să mă elatin pe picioare.
Gata într-o lună.

— Ce o? mă întrebă când o priveam nemigant.

— Nimic. Mi-am pierdut șirul gândurilor, spun
și scutur gândul acela. Ultima lună este întotdeauna
haotică. Lucrurile importante sunt, de obicei, gata până
atunci, dar rămân multe lucruri mărunte care trebuie
rezolvate toate deodată.

Își trece o mână peste blatul de cuarț de la spa
când trecem pe-acolo.

— Ai depășit vreodată data de finalizare?

— Uneori. Nu adesea. Nu îmi plac inaugurările
dacă nu este totul perfect.

Ridic din umeri, bucurându-mă să o văd aici,
într-un ambient atât de luxos. I se potrivește.

— Câteodată însă, trebuie să o facem. Oaspeții nu
ar vedea asta, dar eu, da.

— Ce perfecționist.

— Fără greșală.

Exact ca tata.

Cu o lună în urmă, acest lucru m-ar fi umplut de
mândrie. Acum? Încă mă lupt cu ceea ce mă face să simt.

Dar am parte de cel mai încântător motiv să nu mă
gândesc la asta. Asher.

Ne plimbăm prin complex. Îi arăt magazinele de
cadouri cu rafturile goale, deoarece marfa este pe drum.
Trecem prin fiecare aripă, debitez tot felul de informații
de care nu sunt sigur că îi pasă, dar mă lasă să vorbesc,
fără să se arate plictisită. Oștează când vede cele patru
placine. Se afundă pe o canapea în fața unui șemineu
care va fi în curând funcțional, amplasat într-o cameră
în formă de cupolă, construită numai din sticlă.

— Va fi incredibil să poți sta aici, lângă foc, când va ninge afară. Să stai la căldură și să te simți ca și cum ai fi afară.

— Asta sperăm, murmur, fără să o scap din priviri, în timp ce ea se uită peste tot, numai la mine, nu.

Gata într-o lună.

Și după ce va trece luna, ce urmează, Sharpe? Ce se va întâmpla cu... orice-ar fi chestia asta dintre voi? Cum să te agăți de cineva care nu este al tău, care are o viață proprie aici?

Nu face parte din planul pentru zece ani.

N-a făcut niciodată parte din plan. Cu toate astea... Nu știu. Pur și simplu, nu știu.

Și dacă nu vreau să mut încă acest stâlp de la poartă?

Mă simt confuz. Ce îmi doresc. Ce credeam că-mi doresc. Și apoi ea – neașteptatul.

Clatin din cap, studiind-o. Stă ghemuită în fotoliu, cu gâtul sprijinit pe spătar, cu ochii închiși.

Asher.

Mă face să simt chestii.

Să-mi doresc chestii.

Trebuia să fie doar un mod plăcut de a-mi petrece timpul cât sunt blocat aici. O relație strict fizică.

Pe cine naiba am vrut să păcălesc?

Și cum e posibil ca o legătură care a început cu peste șaptesprezece ani în urmă să fie la fel de puternică și acum?

Îmi trec o mână prin păr, pe punctul de a ceda nevoii de a mă duce la ea să o sărut ca să-mi liniștesc gândurile, dar îmi revin în fire, din fericire, pentru că, numai câteva secunde mai târziu, se aud pași apropiindu-se.

– Scuzați-mă, domnule Sharpe?

Mă întorc și îl văd pe Nate, mâna dreaptă a lui Hillary, stând la intrarea în ceea ce noi, cei de la S.I.N., am numit încăperea Globului de iarnă.

– Nate, îmi poți spune pe nume.

– Bine, domnule Sharpe, zice el și zâmbeste.

– Cu ce te pot ajuta?

– Știu că acesta este domeniul lui Hillary, dar voiam să vă informez în legătură cu punctele de pe lista de la ședința de azi-dimineață.

Ridică o agendă cu o listă pe ea.

– Sigur, mulțumesc.

– Plantele au fost livrate, iar arhitectul nostru peisagist va fi aici mâine pentru a începe procesul cu echipa sa. Toate instalațiile și mobilierul pentru spa vor fi aduse vineri. Am o echipă pregătită să înceapă instalarea sâmbătă. Electricienii locali pe care i-am angajat din oraș aproape că au terminat cu sistemul electric.

Se uită în sus pentru a mă privi în ochi.

– Singurele lucruri pe care le mai avem de făcut – sau, cel puțin, pe lista de azi – este să chemăm șeful pompierilor aici să testeze alarmele de incendiu și să semneze. Ah, și am programat zugravul să revină pentru rețușuri peste două săptămâni.

Verific lista mea mentală să văd dacă nu cumva lipsește ceva. Nu lipsește nimic.

– Mulțumesc, Nate. Este perfect.

Zâmbetul său este plin de mândrie, așa cum și trebuie să fie. Este primul său proiect cu noi și, chiar dacă e clar că îl sperii de moarte, face o treabă excelentă.

– Super. Mulțumesc. Este în regulă dacă lucrez la restul mâine, sau...

— Sigur. Cu o singură condiție...

— Promite-mi că o să fii acolo. La salcie.

Ochii ei cenușii îi cercetează pe ai mei.

— Cu o singură condiție.

— Care?

Își înclină capul într-o parte, cu buza de jos între dinți, în așteptarea unui răspuns.

Deschid brațele pe lângă corp.

— Că mă vei iubi pentru totdeauna, strig, sperând că această senzație incredibilă pe care mi-o dăruiește ea va dura o veșnicie.

Amintirea îmi revine în minte în clipa în care pronunț acele cuvinte. O scenă pe care am revăzut-o cu ochii minții de multe ori în adolescență, dar fără să-mi amintesc cu exactitate cuvintele până acum. Cu o singură condiție...

Mă uit la Asher, dar ea stă cu spatele la mine.

— Domnule Sharpe? întrebă Nate, aducându-mă înapoi în prezent. Spuneți? Condiția?

Zâmbesc.

— Să te duci acum acasă și să ai o seară bună, asta voiam să spun.

— Aceasta era condiția? întrebă cu o expresie nedumerită.

— Da. Aceasta era condiția.

Un zâmbet îi luminează chipul mult-prea-serios tot timpul.

— Da, domnule. Așa voi face.

Îl privesc îndreptându-se spre hol, în vreme ce restul angajaților și constructorii se învârt în jurul lui.

De data aceasta, când mă uit la Asher, ochii ni se întâlnesc; pe buzele ei apare un zâmbet melancolic.

Și ea își amintește.

Nu găsește nimic de spus în acest moment. Chiar dacă aș ști ce să spun, nu cred că ar ajuta.

Și, la fel de repede cum a venit, momentul dispare când se aud mai multe voci pe hol. Dar privirile noastre întârzie încă o secundă înainte să se desprindă. Un alt moment în care am re trăit ce-a fost cândva, în vreme ce încercăm să pricepem ce înseamnă, mai precis, relația dintre noi.

— Vrei să vezi mai multe, sau te-am plictisit deja și vrei să ne oprim aici? întreb, în încercarea de a reveni la clipele care au precedat acele cuvinte.

Zâmbetul ei este sincer când îmi întinde mâna.

— Arată-mi totul.

Și o fac. Îmi petrec următoarele treizeci de minute încercând să o impresionez. Este ridicol să-mi doresc asta și, totuși, este adevărat.

Vreau să fie impresionată de ceea ce vede. Dar, mai ales, de mine.

Nu mi-a păsat niciodată ce cred oamenii. Sunt un Sharpe. Ceea ce este suficient de impresionant pentru majoritatea oamenilor.

Dar ei nu-i pasă de asta.

Niciodată nu i-a păsat.

Așa că sper să o impresionez fiind eu însumi și nimic mai mult.

Iisuse! Vorbesc ca un fraier. Un afurisit de fraier, când, de fapt, noi nu am dat niciodată, cu adevărat, un nume relației dintre între noi, așa că mai are vreo importanță?

— A fost impresionant. Tu, Ledger Sharpe, ești impresionant, spune Asher, aruncând o privire rapidă în exteriorul biroului meu, înainte de a mă apuca de cămașă și de a mă trage spre ea.

Buzele ei le întâlnesc pe ale mele în cel mai tandru dintre săruturi. Are gust de mentă și miroase a soare.

Femeia asta.

Hristoase.

Rochia ei galbenă, de vară.

Buzele sexy.

Corpul ei frecându-se de al meu.

Laudele ei.

Mă uit la ceas, apoi mă întorc și iau telefonul de pe birou, în timp ce mâinile lui Asher sunt încă pe șoldurile mele.

— Da, domnule Sharpe?

— Hei, Bernie. Sunt protestatari la porțile din față? întreb, bazându-mă pe faptul că îmi va da toate detaliile, ca de obicei.

— Acum? Niciunul, domnule. Conform registrului meu, dumneavoastră și o... domnișoară Wells sunteți singurii rămași în incintă.

— Minunat. Mulțumesc. Nu mi-am dat seama. Cred că eram atât de prinși în discuție, că am pierdut noțiunea timpului.

— Atunci trebuie să fie vorba de ceva serios.

— Este, da.

Mă uit la Asher. E pe cale să devină foarte serios.

— Poți să mă anunți dacă mai vine cineva?

— Așteptați pe cineva anume?

— Nu în acest moment, dar nu se știe niciodată.

— De acord. Nicio problemă, domnule.

Și dacă Bernie are vreo bănuială că-l întreb dacă sunt singur ca să mi-o trag cu Asher pe birou, nu zice nimic. Dar este un bărbat inteligent. Nu l-aș subestima.

Închid telefonul și, când mă întorc spre Asher, are o sprânceană ridicată și un zâmbet neastâmpărat pe buze.

— *Poți să mă anunți dacă mai vine cineva?* întreabă șiret, trecându-mi o unghie pe mijlocul pieptului. De ce, domnule Sharpe? Aveți planuri?

Buzele mele sunt pe ale ei cât ai clipi, mâinile îmi alunecă pe pielea goală a coapselor ei, pentru a-i apuca fundul de sub rochie.

— Am o mulțime de planuri.

— Nu, zău? întreabă, între sărutări.

— Să te regulez pe birou.

O mușc de buză.

— Să mă regulezi pe scaun.

Îmi adâncesc limba între buzele ei.

— O mulțime de planuri afurisite.

— *Da, domnule Sharpe.*

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Asher

Cu o singură condiție.

Când a rostit aceste cuvinte astăzi, a fost ca și cum m-aș fi întors la acea noapte cu lună, când lumea părea dreaptă și viața părea onestă.

Și-a amintit-o și el.

Ce-a spus.

Momentul pe care l-am împărtășit.

Dar i-am mai văzut ceva în ochi. Incertitudine? Nedumerire? Nu sunt sigură.

Cel mai matur lucru din partea noastră ar fi să discutăm despre asta. Să aducem totul la lumină, ca să putem continua amândoi cu ideile clare în minte.

Însă nu vreau să fiu matură. Nu vreau să stric timpul pe care îl mai am cu el, pentru că sunt mai mult decât conștientă că este unul limitat.

Încă o lună.

Încă patru săptămâni.

Și după aceea?

Dispărem unul din viața celuilalt ca atunci? Responsabilitățile lui profesionale se vor încheia, așa cum se terminau pe vremuri vacanțele de vară. Diferența, de data aceasta, este că nu mă mai mulțumesc cu un telefon

și mesaje nouă luni pe an și în celelalte trei să tânguiască după prezența lui.

Merit mai mult de-atât.

Merit mai bine de-atât.

Toată chestia asta s-a complicat, în ciuda faptului că lucrurile între mine și Ledger s-au întâmplat atât de natural. Am devenit regina minciunii prin omisiune.

O mint pe Buni, când îmi cere mai multe detalii despre bărbatul cu care mă văd. Pe Ledger, pentru că nu-i spun despre cec.

Iar justificarea între mine și mine este tocmai lucrul care mă apasă – că Ledger va dispărea, mai devreme sau mai târziu.

— Te holbezi la mine de un minut încoace. Vrei motiv deosebit? mă tachinează Ledger, mijind ochii la mine de deasupra unui recipient cu pui Kung Pao.

Revino-ți în fire, Ash.

— Nu mă holbam.

Nu te mai gândi atâta!

— Erai departe. Ar trebui să mă îngrijorez? Am mâncare pe față? Mi-a rămas ceva între dinți?

Bucură-te de compania lui. Restul îl rezolvi după aceea.

— Nu, scuze, zâmbesc, jucându-mă cu mâncarea din recipientul meu. Mă pierdusem în gânduri.

— Gânduri cum că Ledger s-a rotunjit în jurul taliei de când este aici și nu a făcut exerciții fizice cum se cuvine, probabil.

— Eu cred că m-ai supus nu puțin efortului fizic mersi frumos.

Rânjetul lui este fulgerător, când își lasă mâncarea jos, se târăște în patru labe spre mine și mă sărută cu

pe buze. Ochii i se întunecă de dorință când îi întâlnesc pe ai mei.

— Aș fi mai mult decât bucuros să te mai supun din nou efortului fizic, acușica.

Bucură-te de compania lui.

— Acușica? Cred că ai cam luat-o razna, Ledger Sharpe.

Îi iau mâna în a mea și o așez pe V-ul dintre coapsele mele.

Geamătul lui are efectul unui afrodisiac asupra mea.

— Eu? *Razna?* pufnește. Acum câteva ore nu ziceai așa.

Revăd imaginile cu ochii minții.

Fundul meu gol pe biroul lui imaculat. Picioarele larg desfăcute. Degetele mele trăgându-l de păr. Ochii lui de chihlimbar privind în sus dintre coapsele mele, în timp ce mă lingea, înainte de a intra în mine.

Intensitatea depravată.

Plăcerea năucitoare.

Extazul orgasmului care m-a cuprins, amplificat de fiorul și de teama de a fi surprinși dacă intra cineva în complex și ne prindea.

Și, desigur, sexul în sine. Cum m-a aplecat Ledger peste birou, ridicându-mi rochia de vară deasupra șoldurilor. Cum și-a împins penisul magnific în mine, chiar dacă păsărica mea încă mai zvâcnea de la climaxul pe care mi-l oferise cu doar câteva clipe înainte. Cum mă ținea, cu o mână de umăr și cu cealaltă de șold, în timp ce mă provoca, se juca și intra adânc în mine iar și iar, până am sfârșit amândoi epuizați, fără suflare și satisfăcuți pentru moment.

Mi se înfiorează tot trupul amintindu-mi. Pentru promisiunea de mai mult el. Pentru că satisfacția este întotdeauna de moment atunci când sunt cu Ledger.

Simt tot timpul că vreau mai mult. O nevoie de mai mult. O dorință de a mai gusta încă un pic, de încă o atingere sau de încă un sărut de la el.

Este cea mai frumoasă dependență, și în cel mai rău mod posibil. Una pe care îți dorești s-o simți, dar pe care te temi să o pierzi.

— Acum câteva ore? S-a întâmplat ceva? întreb prefăcut timidă, bătând din gene și zâmbind provocator la el. Ah, da. Uitasem complet.

— *Uitaseși?* spune el, prefăcându-se șocat, și mă apucă de picior cu mâna liberă pentru a mă trage pe podea, alături de el.

Îmi înăbușe râsetele cu gura lui.

— În cazul ăsta, trebuie să te ajut să-ți amintești.

Tresar când mă mușcă ușor de umăr.

— Dar, mâncarea...

Se freacă de mine îmbrăcat, făcându-mă să simt că e tare.

— Dă-o-ncolo de mâncare. Este mai bună încălzită.

— Sigur, e mai bună încălzită.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Asher

Revăd prezentarea pe care am creat-o. Noile fotografii pe care le-am făcut la Fermă sunt pur și simplu uimitoare. M-am uitat la ele de nenumărate ori și încă nu-mi vine să cred că este același loc prin care am umblat, centimetru cu centimetru, în copilărie.

Trebuie să fie vorba despre magia fotografiei, pentru că fiecare imagine pare tandă și romantică, este un loc unde și eu mi-aș dori să organizez un eveniment. Adevărat, imaginile omit articolele pe care le-aș putea achiziționa cu ajutorul împrumutului, dar, chiar și așa, pun în valoare un decor căruia nu-i lipsește nimic, a cărui frumusețe este potrivită pentru evenimente.

Arunc o privire în jurul sălii de așteptare. Ciudat, am fost pe aici zilele trecute și nu am observat scaunele. Dar sunt bucuroasă că ceva îmi distrage atenția, pentru că mișc genunchiul nervos și am palmele atât de transpirate, încât trebuie să le frec pe singura pereche de pantaloni pe care cred că o am. Este vorba despre o chestiune importantă pentru toată lumea, dar și mai importantă pentru mine. Vreau să intru și să plec de aici, de la complex, înainte ca Ledger să se întoarcă de la prânzul de afaceri.

— Domnișoară Wells?

Ridic privirea și îi zâmbesc doamnei care stă pe hol. Curioasă, mă privește întrebător, spunându-mi, parcă, *de ce te întâlnești cu Hillary când erai aici zilele trecute cu Ledger?* Dar eu mă limitez să-i zâmbesc la rându-meu.

— Hillary vă așteaptă.

— Mulțumesc. În regulă.

Mă ridic pe picioarele tremurânde, cu laptopul și cu o copie tipărită a prezentării în mâini, și o urmez.

Hillary îmi aruncă o privire la fel de curioasă atunci când intru în biroul ei, dar nu scoate niciun cuvânt până nu iau loc.

— Presupun că există un motiv întemeiat pentru care ai cerut în mod special o întâlnire cu mine în orele în care Ledger nu se află la birou.

Hillary este o figură impunătoare. Este înaltă, cu trăsături aspre și ochi necruțători. Mă ajută faptul că am mai văzut-o înainte râzând cu Ledger, altfel nervii mi-ar fi și mai zdruncinați decât sunt deja.

— Da. Pentru mine este un motiv întemeiat. Pe tine s-ar putea să te pună într-o poziție nu tocmai plăcută, și pentru asta îmi cer scuze anticipat.

— Continuă, spune ea, făcând semn din cap, în timp ce-și strânge și desface mâinile pe birou.

— Lux. Decadență. O destinație unde să uiți de tine. Asta definește brandul vostru. Pentru asta sunt cunoscute proprietățile S.I.N., spun, repetând descrierea lui Ledger, care mi-a rămas în minte de când am decis să fac asta. Iar noi, la Ferma de lavandă, nu doar că împărtășim această viziune, dar dorim să oferim oaspeților voștri posibilitatea de a trăi această experiență într-o atmosferă de oraș mic. Fie că este vorba despre o degustare de vinuri sub stele, într-un câmp parfumat de lavandă, sau de o reuniune de familie, cu muzică live.

...sau de o ceremonie și o recepție de nuntă, noi vă putem satisface nevoile.

Inspir adânc, continuându-mi prezentarea în fața lui Hillary, fiindu-mi foarte greu ori de câte ori expresia ei stoică nu-mi oferă nimic din care să mă inspir. Când termin cu premisa, trec la aspirația mea pentru viitor, aceea de a fabrica produse pe bază de lavandă pentru vânzare.

Mă forțez să încetinesc de câteva ori, dar sper că entuziasmul meu pentru această nouă aventură este mai evident decât emoțiile care mă trec.

Când închei, Hillary se lasă pe spate în scaun, mușcându-și buzele, cu privirea impenetrabilă.

— De ce anume ar prefera clienții noștri ferma voastră pentru a-și organiza evenimentele, în locul acestui complex de milioane de dolari, unde plătesc deja?

— Unii, poate că da. Alții, poate că nu. Ferma de lavandă oferă o alternativă pentru aceia dintre oaspeți care doresc să aibă parte de o experiență autentică, de oraș mic. După cum vei vedea când vei citi propunerea completă, am enumerat studii comparative ale altor stațiuni de lux cu parteneriate similare, unde am dedicat o analiză clientelei specifice S.I.N. și a modului în care acest parteneriat poate satisface nevoile lor.

Ea încuviințează.

— Și din ce motiv nu i-ai prezentat asta lui Ledger?

Mă uit la ea, clipind ușor, pentru că mie, una, răspunsul mi se pare destul de evident, dar îi explic, chiar și așa.

— Dacă doriți să vă asociați cu Ferma de lavandă în acest sens, aș prefera ca parteneriatul să se bazeze pe merite, nu pe obligații. După cum știi, Ledger și cu mine ne cunoaștem personal. Îmi doresc această oportunitate

pentru că este valabilă și este benefică. Nu vreau să se simtă obligat.

— Și crezi că pot lua o decizie obiectivă, deși tu ești iubita șefului meu?

— Nu sunt..., noi nu suntem...

Îmi dreg glasul și elatin din cap. *Rahat. Nu mă așteptam din partea ei să fie atât de directă.*

— E clar că ești o femeie de afaceri foarte pricepută, altfel nu ai fi la conducerea acestui proiect. Așa că, da, cred că ești mai mult decât capabilă să iei o decizie imparțială cu privire la ce este cel mai bine pentru complexul vostru când vine vorba despre parteneriate sau oportunități externe. Și mai știu că primarul Grossman vă cere incorporarea orașului în ceea ce înseamnă The Retreat.

— Și crezi că asta ne-ar ajuta?

— Sunt convinsă că Sharpe International este o companie receptivă și perspicace și are deja proiecte menite să rezolve cererile lui Grossman. Lumea vorbește în oraș și cred că, încet-încet, curentul se întoarce în favoarea voastră. Adăugând Ferma de lavandă la celelalte... opțiuni pentru oaspeții voștri, nu se va inclina balanța nici într-o parte, nici în cealaltă. Dar strică? Firma voastră va primi un comision de rezervare doar pentru a oferi această oportunitate propriilor clienți. Oaspeții voștri vor avea parte de o experiență unică.

— Iar tu obții o afacere.

— Da. Până la urmă, acesta este scopul, spun fără să mă scuz.

Emoțiile au lăsat locul încrederii. Voi construi asta cu sau fără parteneriatul lor.

— Cum ar trebui să facem legătura între Ferma de lavandă și The Retreat?

— Nu facem nicio legătură. Noi suntem o fermă de lavandă. Voi, un complex de lux. Este doar o altă aventură pe care o pot trăi oaspeții voștri, ca și pachetele de achi sau de activități în aer liber pe care le oferiți prin serviciile de asistență turistică.

— Și zona de desfășurare este pregătită?

— Va fi, luna viitoare.

Sper. Dacă mi se dă împrumutul. Să sperăm că întrebările la care am răspuns la bancă înainte de a veni aici reprezintă un alt pas înainte în această direcție.

Se lasă liniștea în birou, în timp ce Hillary răsfoiește versiunea pe hârtie a prezentării mele. Pulsul mi se accelerează și genunchiul meu începe din nou să se miște.

Este pentru prima dată în viața mea de adult când am o asemenea oportunitate. Ferma a fost întotdeauna a lui Buni și a lui Pop. Trebuia să fie condusă în felul lor, pentru că nu-i nevoie să schimbi ceva ce funcționează. Dar acum este a mea, practic, și, până în acest moment, nu mi-am dat seama cât de mult îmi doream asta.

Cât de mult aveam nevoie de ceva mai mult, care să mă definească.

— Nu e o idee rea deloc, meditează Hillary, cu ochii încă la prezentarea mea. Cifrele tale sunt corecte, iar ideile, solide.

— Mulțumesc.

— În prezent, analizez alte câteva propuneri care să completeze pachetele pe care eu și Ledger dorim să le asigurăm clienților. Cu siguranță, voi ține cont de a ta când voi lua o decizie.

Își ridică privirea și îmi aruncă un zâmbet de afaceri.

— Nu vreau să pară un clișeu când spun că ținem legătura, dar vom ține legătura.

— Mulțumesc.

Mă ridic de pe scaun și mă întind peste birou să-i strâng mâna.

— Mulțumesc pentru timpul acordat.

Respir abia după ce ies din clădire.

Acum voi merge să petrec ceva timp cu Buni, ca să nu mă mai gândesc la răspunsul pe care-l aștept.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

Asher

— Arată bine.

— Ce anume? o întreb pe Nita, trântindu-mă pe canapea, în fața ei.

— Casa. Încet-încet, o faci a ta.

— Vrei să spui că am dat jos toate pozele jenante cu mine, agățate peste tot de Buni și Pop?

— Și asta, râde. Dar acum aduce mai mult a tine decât a ei.

— Știu.

A fost un proces treptat și o decizie grea să încep să fac asta, dar a trebuit să mă obișnuiesc cu ideea că Buni nu se mai întoarce acasă și că Pop nu mai e. M-am gândit că, dacă tot renovez hambarul, aş putea la fel de bine să aduc mai mult din mine și aici.

— Și cum te face să te simți?

— Mândră. Tristă. Împăcată. Eu și Pop nu am vorbit niciodată în mod clar despre ce voi face după ce ei nu vor mai fi, însă mi-a spus mereu că îi place „stilul Ash”. Așa că, acum, sunt reprezentați și ei, dar și eu. Ceea ce au construit ei, cu un pic de mine adăugat.

— Arată grozav. Luminos și curat, cu accente de culoare. Îmi place, și cred că și lui i-ar fi plăcut.

Își scutură ușor umerii pentru a aduce un pic de lejeritate conversației.

— În ultima perioadă e ca și cum aș avea în fața ochilor o Asher nou-nouță, în multe variante.

— Ei bine, această Asher nou-nouță e nerăbdătoare să vadă ce are de gând Ledger să facă.

— Hei. Mă așteptam să mă suni abia mai târziu. Ce s-a întâmplat?

— Deci... Știu că o să te enervezi, dar fă-mi pe plac, spune Ledger.

— Ce anume vrei să fac?

De ce să mă enervez?

— Surpriza pe care o am pentru tine. Prin care ureau să-ți spun nu doar că-mi placi așa cum ești, ci că-mi doresc să te răsfaț.

— Aăă... bine.

Mă îndrept spre fereastra fermei și privesc absentă spre locul unde George își face de lucru cu ceva, deja mai mult decât curioasă.

— Să mă îngrijorez? îl tachinez.

— Nu, nici pe departe. Voiam să fac ceva special pentru tine.

Inima îmi tresare.

— Bine. spun eu târăgănat. Când ar trebui să mă aștept la această surpriză?

— O să afli curând.

— Cum adică o să afli curând? întrebă Nita.

— Știu și eu ce știi și tu.

— Are legătură cu întâlnirea misterioasă la care te duci în seara asta?

— Da. L-am întrebat aseară dacă vrea să-mi dea câteva indicații ca să știu cum să mă îmbrac. Drept răspuns, am primit acest apel telefonic.

— Sexy, bogat și misterios. Ești sigură că nu pot face o ofertă pentru unul dintre frații lui? râde.

— Cum vrei tu.

Îmi dau ochii peste cap și apoi indic cu mâinile pe lângă corp spre o pereche de pantaloni scurți vechi de alergare și un maiou negru simplu.

— Ei bine, dacă nu apare curând ce zice că a pregătit, asta este ceea ce va primi drept ținuta mea de întâlnire.

Nita râde, dar apoi se lasă din nou pe canapea și se uită la mine cu nostalgie.

— Dar este emoționant, nu-i așa? Să ai o întâlnire secretă și un bărbat chipeș care să o planifice.

Mă uit la ea și-mi mușc buzele.

— Cred că este cel mai romantic lucru pe care l-a făcut cineva, vreodată, pentru mine. Ceea ce nu înseamnă mare lucru, dat fiind că pe locul doi se află Brad Wheelan, care mi-a strecurat inimioare de Sf. Valentin în cutia cu pachetul de prânz, în fiecare zi, timp de o lună, când eram în clasa a șasea.

— Serios? Brad? Adică Brad, Brad? întreabă ea, cu ochii măriți de uimire.

— Da. Brad, Brad, spun eu. Același Brad care acum este căsătorit cu soțul lui și trăiește fericit alături de cei doi fii adorabili.

— Ei bine, cred că...

O întrerupe un ciocănit în ușa. Ferestrele sunt închise și aerul condiționat este pornit, și mă sperie gândul că cineva a intrat pe alee, iar eu nu am observat.

— Aștepti musafiri? întreabă Nita, în timp ce deschid ușa de la intrare.

— Bună, o salut pe femeia care se află pe veranda din față.

Cu părul strâns într-un coc elegant, este îmbrăcată într-o ținută neagră, iar machiajul ei este fără cusur. Distonează puternic cu peisajul, acolo, la ușa mea.

— Asher Wells?

— Pot să te ajut cu ceva?

Zâmbetul ei se lărgeste și abia atunci văd un raft rulant de haine în dreapta ușii, alte două femei lângă el și câteva valize mobile foarte mari.

Îmi întinde mâna, iar eu i-o strâng.

— Sunt Millie Paulsen și ele sunt asistentele mele, Jayne și Fran. Noi suntem *echipa ta de lux*.

Îmi face cu ochiul.

— Ledger ne-a trimis să te îmbrăcăm și să te aranjăm pentru seara asta.

Mă uit în spate la Nita, care, drept răspuns, mimează un „O, Doamne!”

Stilisti personali? Serios? Nu am mai experimentat așa ceva niciodată în viața mea.

— Eu..., ăăă, nu-mi permi...

— Scumpo, crezi că un bărbat ne trimite la ușa la așteptându-se să plătești tu pentru serviciile noastre? Ar fi un motiv să-i dai papucii, dacă ar fi așa. Dar nu este cazul.

Dă din cap și zâmbește iute. Am senzația că femeia aceasta este o forță pe care nu are nimeni curajul să o contrazică.

— Începem?

Chiar dacă a părut că întreabă, deja trece pe lângă mine și intră în casă înainte să apuc să-i răspund.

Jayne și Fran o urmează îndeaproape, împingând în casă căruciorul cu sertare și valizele. Abia atunci văd rochiile care atârnă pe raft. Din câte observ, acoperă toate stilurile, ceea ce îmi sugerează că, oricare ar fi destinația noastră, trebuie să fie una destul de sofisticată.

Imi duc o mână la stomac, simțind cum mă iau emoțiile.

Fir-ar!

Toate astea sunt pentru mine?

Categoric cel mai romantic lucru pe care cineva l-a făcut pentru mine.

Ultimele câteva ore trec ca prin ceață. Sunt aranjată, dichisită, ferchezuită și spilcuită așa cum nu am mai fost niciodată. După o mică prezentare de modă, în cadrul căreia probez fiecare rochie, cea cu mărgelile albastre, cu decolteu sexy și crăpată până la jumătatea coapselor, este votată drept favorită.

Și mă bucur în secret de asta, pentru că în ea mă simțeam cel mai bine.

Nita stă și observă în tot acest timp, aprobând cu un zâmbet pe față.

Chipul ei exprimă exact ce simt eu. Uimire. Năucală. Adorație.

Este un sentiment pe care fiecare femeie ar trebui să îl simtă la un moment dat în viața ei..., un sentiment pe care nu-mi amintesc să-l mai fi simțit de... de la acea ultimă noapte cu Ledger, acum cincisprezece ani.

Gândul mă face să zâmbesc ușor și să închid ochii pentru a împiedica lacrimile care izvorăsc să mi se scurgă pe față. Ultimul lucru pe care-l vreau e să-mi stric machiajul. Dar e nebunesc dacă te gândești că de ambele dăți a fost vorba despre una și aceeași persoană.

Când sunt sigură că am reușit să-mi înghit lacrimile, deschid ochii și-l văd pe șoferul mașinii pe care Ledger a trimis-o după mine apropiindu-se de aeroport.

Mă uit în jur, așteptând să oprească la micul terminal al aeroportului local, dar el continuă să conducă.

Dincolo de porți.

Pe pistă.

Până la un avion cu reacție, negru, pe a cărui coadă e inscripționat Sharpe International Network.

— Am ajuns, domnișoară, declară șoferul meu, oprind.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

Ledger

Îmi taie răsufarea.

Sună banal, dar când Asher iese din SUV, mi se oprește respirația. Rochia albastră pe care a ales-o îi îmbrățișează fiecare curbă. Este sexy, dar elegantă – exact ca ea. Părul este coafat lejer, însă complicat, și mă face să mă întreb cum o să-mi țin mâinile departe de el, să nu i-l stric când o să o sărut.

Pentru că o s-o sărut.

De fapt, nu știu cum o să-mi țin mâinile departe de ea.

Machiajul nu face decât să sporească efectul complet. Nu este așa cum sunt obișnuit s-o văd, dar este încă Asher a mea.

— Superbă.

E tot ce pot spune când se uită spre mine și ochii ni se întâlnesc. Felul în care-mi zâmbește. Privirea din ochii ei. Felul în care corpul ei, din instinct, se apropie de al meu.

— Absolut superb. Tu. Rochia. Totul.

Când o sărut pe obraz, jur că mi se strânge stomacul. E ceva la ea, la acest moment, și faptul că în seara aceasta o duc să-i vadă pe frații mei mă copleșește.

Este incredibilă în toate sensurile. Asher, cea din viața de zi cu zi, mă uimește. Dar... se potrivește. Și nu sunt sigur ce să fac în această privință. Nu încă.

Cum să îmbin aceste două lumi foarte diferite din care facem parte?

Pentru că încep să simt că e posibil să devină o necesitate absolută.

— Uită-te la tine, spune ea, întrerupându-mi, din fericire, firul gândurilor, atunci când mă trage ușor de reverul de la smoching. Chipeș ca întotdeauna.

— Păi, îi spun, cu mâinile în buzunare, legănându-mă pe călcâie, știu ce mi-a adus un picnic pe câmp – ridică din umeri – așa că, mi-am zis, de ce să nu țintesc un pic mai sus de data asta și să văd ce se întâmplă?

Pufnește, și este atât de Asher – îmbrăcată la patru ace și totuși atât de ea.

— Cred că va trebui să aștepti ca să vezi.

Îi ofer brațul.

— Mergem?

— Nu vrei să-mi spui încotro, nu-i așa?

— Ntz.

Vreau ca ea să admire linia orizontului deasupra orașului pe care îl iubește și să-i văd reacția când își dă seama singură.

Când mă dau la o parte ca să o las să urce prima, se oprește și privește pur și simplu avionul din fața noastră.

— Doamne!

— Poftim?

— Pentru tine e ceva normal, Ledger Sharpe, dar pentru mine e o nebunie. O nebunie totală.

Fata ei este un amestec de uimire și neîncredere care mă face să rămân locului, în timp ce ea urcă scările pentru a ajunge la bord.

Noi am avut, toată viața noastră, la dispoziție avion privat. Mulți dintre copiii cu care am crescut, de la școală, dețineau unul, ca noi, sau foloseau unul când călătoreau.

M-am gândit că ar fi un cadou frumos pentru noi doi. Să fugim. Să mergem unde îmi place mie cel mai mult. Să fim împreună.

Niciodată, nici într-un milion de ani, nu m-am gândit că o să mă bucur s-o văd pe ea primind astfel de lucruri, simțindu-se răsfățată de lucruri pe care eu le consider normalitate, așa cum mi se întâmplă acum.

Când ajung pe ultima treaptă și o văd cum studiază fiecare detaliu în interiorul avionului, nu mă pot opri din zâmbit.

Ea merită mult mai mult decât atât.

— Hei, Asher? întreb, apropiindu-mă prin spate să o înfășor cu brațele. Îmi promiți că o să mă lași să te răsfăț toată noaptea?

Se întoarce, iar zâmbetul ei este cât se poate de poznaș.

— Cu o singură condiție...

Mă opresc auzind-o. Se ciocnesc gânduri, idei și amintiri, care mă fac să zâmbesc.

— A, da? întreb, cu sprâncenele ridicate, mai mult decât dispus să îndeplinesc orice condiție pe care o va pune pe masă. Care anume?

— Să ne alăturăm clubului de sex la înălțime.

— De acord. Nota, vă rog. Gata. Unde semnez?

Când își dă capul pe spate și râde, știu că este un moment pe care l-aș putea asculta la nesfârșit.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

Asher

Silueta orașului este pur și simplu incredibilă. Nu mă pot opri din privit, așa cum nu m-am putut opri nici când m-am uitat pe fereastra avionului și mi-am dat seama unde mă duce Ledger.

Nu a stricat nici faptul că încă îmi reveneam după unul dintre cele mai intense orgasme trăite vreodată.

Cine ar fi știut că avioanele private au dormitoare sau că faptul de a avea membri ai echipajului de cealaltă parte a ușii poate spori adrenalina care îți curge prin vene, atunci când ești aplecat și ți-o tragi pe la spate?

Și cine ar fi ghicit ce maestru poate fi Ledger în a nu-mi strica părul sau rochia, dar să șifoneze alte părți din mine, în cele mai frumoase dintre moduri?

– O să-ți fie greu să juișezi fără să nu scoți niciun sunet, nu-i așa, Ash? murmură Ledger, în timp ce-și trece vârful nasului pe toată lungimea coloanei mele vertebrale, prin fermoarul deschis al rochiei.

Gâfâi, în timp ce el se împinge mai adânc în trupul meu mai mult decât pregătit, cu excitarea la limită, știind că Sally, însoțitoarea noastră de bord, care mi-a servit cu atâta generozitate un pahar de vin cu câteva momente în urmă, se află de cealaltă parte

a ușii. Și n-am nici urmă de îndoială că știe exact ce se întâmplă chiar aici, chiar acum.

Ledger se întinde să ajungă între picinarele mele, cu degetele dansând pe carnea alunecoasă de acolo, ca să adauge frecarea de care am nevoie pentru a mă împinge la limită.

Îmi las capul să cadă, copleșită de plăcere.

— O să-mi fie greu să nu te ciufulesc.

Mă sărută pe umăr, cu gura deschisă.

— Să nu te întorc ca să te privesc.

Încă un sărut pe celălalt umăr.

— Să nu-ți pun mâna pe gură ca să-ți astup gemetele.

Mișcări și mai rapide pe clitoris.

— Să nu văd cum îți înfigi dinții în buza de jos când juisezi.

Se retrage, astfel încât să-i rămână doar vârful penisului în mine, mă tachinează câteva clipe, înainte de a se înfige iar adânc, într-o singură mișcare lină.

— Ledger.

Îi gem numele. Rugându-l pentru mai mult. Apre-
ciind ce-mi face.

— Dar un lucru e cert: nu mă plâng de această priveriște.

Se retrage din nou.

— De cum ți se strânge păsărica în jurul meu.

Și se împinge iar înăuntru.

— De cât de tare mă strânge.

Ondulează șoldurile.

— Să simt cât de udă ești.

Degetele lui lucrează mai repede.

— Auzi zgomotul ăsta? Cât te uzi pentru mine?

Șoldurile lui se mișcă mai tare.

— Da. Chiar acolo. Țăla este locul care te face să termini.

Mâna lui strânge mai tare.

— Vreau să termini pentru mine, Ash. Nu te abține.

Senzațiile cresc.

Plăcerea se intensifică.

Termin într-un torent de senzații. Toate gândurile dispar atunci când trupul meu călărește fiecare val care mă lovește. Și înainte să-mi pot trage răsufarea, geamătul profund al lui Ledger umple micul dormitor, în timp ce el se golește în mine.

Preț de câteva secunde, lumea parcă stă în loc. Rămân doar Ledger și acest moment și plăcerea. O plăcere simplă, nerușinată.

Tresar când buzele lui îmi ating din nou gâtul, cu câteva secunde înainte ca fierbințeala respirației lui să-mi ajungă la ureche și să îl aud râzând.

— Bine ai venit în clubul de sex la înălțime.

Clubul de sex la înălțime a fost, cu siguranță, tot ce se zvonește că este.

Pe de altă parte, s-ar putea ca totul să aibă legătură cu Ledger, și nimic cu avionul.

Dar iată-ne. În orașul pe care l-am părăsit în grabă în urmă cu doisprezece ani, crezând că mă voi întoarce, pentru ca, în cele din urmă, să nu mai revin aici niciodată.

Sunetele galei continuă în spatele meu. Conversații fără însemnătate. Râsete politicoase. Exclamațiile

celor care nu s-au mai văzut de o veșnicie. Laude la adresa tartinelor. Divine! Mulțumiri murmurate atunci când sunt umplute din nou paharele de șampanie. Voci care scad înainte de comentariile malițioase.

Revin de la silueta orizontului ca să mă concentrez asupra petrecerii fastuoase din fața mea. Cu siguranță că mă potrivesc cu peisajul, în această rochie superbă și cu toată schimbarea de imagine, dar mă simt un pic stingherită, așteptându-l pe Ledger să se întoarcă de la toaletă.

— Ash Ash Bo Bash. Tu ești?

Mă întorc și dau ochii cu un bărbat care arată exact ca Ledger, dar care nu este el, având în vedere că ține la brațul lui o femeie uimitoare.

— Băieții tot băieți, spune femeia înainte de a face un pas spre mine.

Îmi întinde mâna cu un zâmbet prietenos.

— Asher, bucuroasă să te cunosc. Sunt Sutton Sharpe. Iar el e fratele Callahan.

— Bună. Încântată, spun, și apoi mă întorc spre Callahan, surprinsă. Tocmai tu te-ai însurat primul? Nu mi-aș fi imaginat niciodată așa ceva.

Callahan îmi aruncă un zâmbet fulgerător, după care mă sărută pe obraz.

— Iar eu nu mi-aș fi imaginat vreodată că te voi mai revedea. Alături de Ledger, cu atât mai puțin. Timpul a fost bun cu tine.

Zâmbetul lui devine sincer.

— Ești superbă.

— Mulțumesc.

Mă lovește o nostalgie neașteptată atunci când văd din nou un alt frate Sharpe.

– Și, sincer să fiu, am rămas surprins și eu să mă însoțesc prinul, dar ea, continuă, privind-și cu adorație soția, este o forță pe care nu o poți bate. N-am avut nicio sansă în fața ei. Sunt un bărbat norocos.

– Ești, spune Sutton fără urmă de modestie, făcându-mi cu ochiul.

– Aici erai, spune o altă voce, în timp ce Ford ni se alătură pe terasă. Ești chiar tu?

– Incredibil, nu? spun, simțindu-mă puțin mai confortabil întâlnind și eu niște fețe cunoscute.

– Absolut.

Scutură din cap, ca și cum ar încerca să împace trecutul cu prezentul, ca și mine, de altfel.

– Dintre noi trei, tot pe *Ledge* l-ai ales? se amuză copios el.

– Hei. Vezi că te-am auzit, spune *Ledger* apropiindu-se de mine.

Mă cuprinde de mijloc și mă lipește de el.

Când am aflat că vom merge la strângerea anuală de fonduri pe care el și frații lui o organizează, am fost curioasă cum se va comporta în preajma lor. Mă va trata ca pe o amică și însoțitoare sau ca pe o parteneră?

Sărutul pe care mi-l apasă pe tâmplă și un „Mă bucur că m-ai ales pe mine”, murmurat la urechea mea, spun că sunt aici în calitate de parteneră.

Vorbim o vreme despre nimicuri. De cele mai multe ori, am senzația de déjà-vu, amintirile revin cu repeziciune și fără milă.

– Cina este pe cale să înceapă, spune Ford. Mergem să ne așezăm la masă?

Iar cina este fastuoasă. Filet mignon și cartofi cu ulei de trufe. O gamă variată de deserturi la alegere. Râuri de vin scump.

Așa cum frații Sharpe speră să vină și donațiile - râuri, râuri, în scopuri caritabile.

După ce se încheie discursurile ținute de Ledger, Ford și Callahan și sunt acostati de oameni care doresc să fie băgați în seamă, eu mă întorc pe terasă, la priveliștea orizontului pe care îl iubesc. I-am spus lui Ledger să nu se grăbească cu ceea ce are de făcut, pe mine nu mă deranjează aerul curat sau timpul petrecut pur și simplu stând și admirând frumusețea orașului.

Ajung aproape de ușă, dar rămân blocată în spatele unui grup de vreo cinci femei care vorbesc neconținut despre un tip Theodore și despre cum una dintre ele l-a văzut cu cineva care nu era soția lui, zilele trecute.

— Pardon, permiteți? cer eu să trec, atunci când fac o pauză în conversație.

— Oh. Scuzați, spune cea în rochie argintie, înainte de a mijii ochii la mine. Nu cred că v-am mai văzut până acum.

— Din ce familie veniți? întreabă cea în rochie neagră stridentă, care pare că s-a dat la ochi cu carioca.

Este clar că banii nu echivalează cu bunul-gust.

— Familie?

— Da, dragă, spune rochia verde. Cine ești? O Rothschild? O Montgomery? Vanderbilt? Cine?

— O Wells, spun cu un zâmbet îngâmfat, asortat cu al lor. Nu suntem de prin părțile astea.

— Oh, exclamă rochia neagră, clipind des din extensiile de gene. Atunci cu cine ești aici?

— Ledger Sharpe.

— Sigur că da, spune rochia aurie, privind spre prietenele ei. Îmi pare rău, dar asistenții personali sunt în camera alăturată. Sunt sigură că te-ai simți mai bine stând la taclale cu cei de teapa ta, să vă mai plângeți un

pic despre cât de oribil este să lucrezi pentru noi. În plus, am auzit că și mâncarea de acolo este grozavă.

Preț de o clipă, mă întorc la fermă. La seara în care Pop l-a înfruntat pe Maxton Sharpe. La cuvintele aspre care mi-au alimentat sentimentul de inadecvare pentru prea multă vreme.

— Sunt sigură că mâncarea este bună acolo. Pentru că familia Sharpe tratează pe toată lumea cu bunătate, zâmbesc îngâmfată. Și, dacă vă interesează, sunt, de fapt, partenera lui Ledger, dar o să am grijă să-i spun asistentei lui când o văd.

Zâmbesc, habar neavând dacă Ledger are măcar vreo asistentă personală aici, în New York.

— Oh. Nu știam, spune rochia verde. Deci ești cu el pentru bani? Ascultă la noi, nu este cel mai plăcut mod de a-ți petrece viața, lingușindu-ți soțul aproape zilnic ca să-i hrănești orgoliul.

— Nu pentru bani, nu. Am propria mea afacere și mă pot întreține singură.

Îmi îndrept nițel spatele.

— În caz că nu ați observat, bărbații Sharpe nu au nevoie de nimeni care să-i lingușească. Se întâmplă natural, cu toți cei din jurul lor. În plus, lingușeala este nedemnă pentru o femeie ca mine.

Mă uit peste umăr și văd că Ledger este încă ocupat cu altceva. *Mă bucur că m-ai ales pe mine.*

— Seară frumoasă în continuare. Noi apreciem sincer donațiile voastre din această seară.

Acestea fiind spuse, plec cu capul sus și un zâmbet pe buze.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

Ledger

Seara aceasta mi-a adus un amestec de emoții.

Este prima dată când mă întorc acasă de când am aflat adevărul despre ce a făcut tatăl meu – minciunile și înșelăciunile care ne-au ținut departe unul de celălalt, pe mine și pe Asher. Era mai ușor să nu mă gândesc la asta atunci când eram plecat, dar acum, aici – la evenimentul pe care-l ținem în onoarea lui – e mai greu de ignorat.

Mă simt rănit. Mă simt trădat. Și simt o nevoie arzătoare de a împărtăși totul cu frații mei, dar există o dorință și mai intensă de a nu păta amintirea bărbatului care a fost, pentru că așa suntem noi, oamenii, avem tendința să-i transformăm în sfinți pe aceia pe care i-am iubit și nu mai sunt.

Iar faptul că a trebuit să urc pe scenă și să vorbesc despre el în această seară, fără să aduc vorba despre niciunul dintre defectele sale, mi s-a părut mai degrabă ipocrit.

Mai ales cu Asher de față.

De aceea oi fi invitat-o să mi se alăture în seara asta? Pentru că știam că-mi va fi greu? Dar ce fel de nemernic mă face asta? Iisuse Hristoase! De ce nu m-am gândit mai devreme la asta? Am invitat-o să onoreze un bărbat care i-a spus lucruri oribile.

Aruncându-i sare pe rană.

Cum am putut să fiu atât de egoist?

Cum am putut să fiu atât de orb?

Trebuie să mă duc s-o caut.

Trebuie să-i cer scuze.

A văzut orizontul oraşului New York şi probabil s-a gândit că o scot la plimbare, să fim doar noi doi. Nu că o aduc aici.

Ce nemernic.

— Eşti bine, omule? mă întreabă Callahan, cu o bătaie fermă pe spate, în timp ce scanez camera în căutarea lui Asher.

— Da. Bine. Bine, spun şi mă scutur de gânduri.

— Trei cuvinte drept răspuns. Asta înseamnă că minţi.

— Despre ce minte? întreabă Ford făcându-şi apariţia.

— Habar n-am, ridică Callahan din umeri. Pun pariu că e vorba despre Asher.

— Asher? întreabă Ford ridicând din sprâncene, ca şi cum ar fi surprins. Care-i treaba cu ea? Ai de gând să incalci planul tău pentru zece ani? Din câte ştiu, la punctul şase, alineatul cinci din secţiunea doi stă scris: „Nu mă voi îndrăgosti şi nu mă voi căsători până la vârsta de patruzeci de ani.”

— Las-o baltă. Nu în seara asta.

— De ce? Dacă lucrurile ar fi stat invers, dragă frate mai mare, ai fi profitat de orice ocazie să mă hărţuieşti de mama focului, spune Ford.

— Deci, ce se întâmplă? întreabă Callahan. Este ceva permanent sau temporar? Dacă este permanent,

atunci știi că eu și Ford trebuie să verificăm versiunea adultă a lui Asher.

— Trebuie s-o scoatem în oraș într-o seară, și să o supunem unui mic interogatoriu, să vedem dacă este demnă de fratele nostru mai mare. Să ne asigurăm că...

— Lasă-o moartă, le spun calm.

Nu am chef de asta, de ei, mai ales când am dat-o în bară în seara asta și trebuie să-mi îndeplinesc mai întâi sarcinile ca să pot pleca naibii de-aici.

— Ntz. N-ai să vezi, rânjește Ford, provocându-mă.

Nu este momentul. Nu e locul potrivit.

Și cu siguranță nu este treaba lor, având în vedere că nu cunosc toată povestea.

— Uite cum stau lucrurile. Asher și cu mine... nu e nimic serios, le spun ca s-o lase baltă; în același timp, rostind așa ceva, simt o gaură în stomac. Este doar o aventură care se va termina peste trei sau patru săptămâni, când îmi voi ispăși pedeapsa în Cedar Falls și mă voi întoarce acasă. Simplu. O nimica toată. Sfârșit.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

Asher

– Uite cum stau lucrurile. Asher și cu mine... nu e nimic serios, le spune Ledger celor doi frați ai săi.

Ascult cu atenție, la câțiva metri de trio, simțind cum mi se-nmoaie genunchii.

– Este doar o aventură care se va termina peste trei sau patru săptămâni, când îmi voi ispăși pedeapsa în Cedar Falls și mă voi întoarce acasă. Simplu. O nimica toată. Sfârșit.

Deci, iată.

Răspunsul la întrebarea pe care mi-a fost prea frică să mi-o pun.

Sau, mai degrabă, pe care am fost prea lașă ca s-o exprim.

Inima mi se sfâșie. Nu știu cum altfel să descriu ce simt. Exista un motiv în spatele tăcerii dintre noi, al faptului că nu am discutat niciodată despre asta.

Pentru el, e doar o aventură.

Pentru mine, este... Îmi înghit valul de emoții care se ridică în mine. Emoții pe care aș prefera să le ignor în momentul de față.

Fac câțiva pași înapoi și mă ascund după colț, să-mi revin. Să pot respira adânc și să mă lupt cu lacrimile care îmi ard ochii. Așa că mă conving că a fost o

prostie să cred că ar putea fi altceva decât o aventură convenabilă, de scurtă durată, doar pasiune fizică.

Pentru că o partidă bună de sex nu înseamnă dragoste, indiferent de ce s-a întâmplat în trecutul nostru.

— Asher. Aici erai, spune Ledger când cotește și mă găsește în picioare, pregătindu-mă să dau ochii cu el.

— Bună.

Sper că zâmbetul meu este convingător.

— M-am oprit să-mi odihnesc puțin picioarele. Nu prea sunt obișnuite să stea pe tocuri toată noaptea.

— Așa de rău? întreabă el, iar în clipa când se apropie, îmi cuprinde bărbia între degetul mare și arătător, ținându-mi fața nemișcată.

Îmi caută privirea.

— Te-am rănit, nu-i așa?

De unde știe că, fără să vreau, l-am auzit vorbind cu frații lui?

Mă chinui să găsesc un răspuns, dar el e mai rapid.

— Iartă-mă că te-am adus aici să sărbătorești un om pe care nu l-ai plăcut prea mult. Sincer să fiu, nici eu nu sunt foarte sigur ce simt pentru el acum. Am fost egoist să te pun în situația asta. Să te fac să vii aici. Te-am vrut aproape, pentru mine, și nu m-am gândit cum te vei simți tu.

— Nicio problemă. Mă bucur că am putut fi aici pentru tine, murmur, ușurată pe de o parte, pentru că nu știe că l-am auzit, dar pe de alta, nu.

— Mulțumesc.

Își trece ușor buzele peste ale mele în acel mod care mă face să vreau să mă contopesc cu el. Chiar și după ce i-am auzit afirmațiile.

— Dar nu prea s-a demonstrat a fi o întâlnire în orașul pe care îl iubești. Permite-mi să mă revanșez.

— Ledger...

— Sșst, mă sărută din nou cu tandrețe. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult.

Mă ia de mână și pornește spre lift.

— Ledger? Nu putem pleca așa, pur și simplu. Ești gardă.

Intră în cabina goală a liftului și îmi întinde mâna.

— Trebuie să fii prezent.

Mă trage, făcându-mă să aterizez în brațele lui, iar în secunda în care ușa se închide, buzele lui sunt pe ale mele într-un sărut arzător, plin de lăcomie și poftă și încă vreo zece alte lucruri.

— Frații mei se descurcă și singuri, murmură pe buzele mele.

Măinile lui se ridică, vrea să mi le treacă prin păr, dar se oprește atunci când își dă seama că un număr infinit de agrafe îl blochează.

— Trebuie să fim înapoi la Cedar Falls la șase dimineața.

— Dar este aproape unsprezece noaptea. Unde...

— Suntem în orașul care nu doarme niciodată, Asher. Orașul meu. Ar fi păcat să nu profităm de fiecare moment de nesomn pe care îl avem la dispoziție.

Orașul lui. Pe care îl avem la dispoziție pentru moment.

Ne îndopăm cu înghețată la Serendipity 3, în hainele noastre elegante. După aceea ne oprim la un magazin, Ledger mă plimbă în spate prin raioane, ca să cumpărăm o pereche de șlapi, pentru că mă dor picioarele și nu vreau să fie un obstacol tocurele mele. Ledger mă ține de mână în timp ce ne plimbăm prin oraș,

ghidându-mă prin traficul de pe trotuare, iar eu mă uit la clădirile care se înalță deasupra mea. Ne facem ~~poze~~ caraghioase în Times Square. Așteaptă răbdător ca eu să mă uit pe-ndelete prin vitrinele cu luminile stinse de pe Park Avenue. Simt fiori în stomac când mă duce sus, la punctul de observație de pe Empire State Building. Ne plimbăm prin ceea ce el consideră a fi partea sigură din Central Park.

Este obositor și revitalizant, iar eu îmi permit să mă concentrez pe ce se întâmplă aici și pe acum. Nu pe „aventură” sau pe limita de timp pe care Ledger a impus-o, fără să știe, mai devreme.

Iar când trupurile noastre sunt epuizate și luna dispare de pe cerul luminat de zgârie-nori, ne îndreptăm obosiți spre aeroport și spre avionul care ne așteaptă. Suntem întâmpinați cu zâmbete de bun-venit din partea unui echipaj care, sunt sigură, se aștepta să ne fi dus deja în Montana și să fi revenit până acum, dar nu poți să știi niciodată.

Suntem în aer în câteva minute. La scurt timp după aceea, Ledger inclină scaunele pe care stăm alături și mă lipește de el. Mă acoperă cu o pătură și mă cuprinde cu brațele, să-mi sprijin capul pe pieptul lui.

Stăm așa o vreme, dar când îmi apasă un sărut pe creștetul capului și îmi murmură numele, adevărul lovește în plin.

Nu-i răspund, lăsându-l să creadă că dorm.

Îmi curg lacrimi și nu știu sigur de ce. Oare am nevoie de un moment sau este modul în care mă ascund de el?

Mă bucur că m-ai ales pe mine.

Acum, când e liniște și mintea mea poate reflecta, evenimentele din timpul nopții m-au ajuns din urmă.

Se mi dau un sentiment de confort. Îmi place să-mi
 petrec timpul cu el. Mă face să mă simt incredibil.

Ceea ce, simultan, mă înspăimântă pentru că...
 pentru că îl iubesc atât de mult. Simt o înțepătură în
 inimă când, în sfârșit, admit că așa e.

Dar știam deja, nu? Că Ledger este ușor de iubit?

Poate că nu mi-am dat seama că eram îndrăgos-
 rită de el, dar cumva s-a întâmplat. Puțin câte puțin.
 Discuție după discuție. Sărut cu sărut. Râsete după
 râsete. M-am îndrăgostit din nou de Ledger Sharpe. Nu
 mai pot spune că e doar pasiune carnală. Simplă atracție
 sexuală. Vreau să îl văd în fiecare minut. Pentru că, da,
 sunt toate astea, dar este și o nevoie adâncă în sufletul
 meu, de a fi cu el. Strângerea de inimă pe care o simt de
 fiecare dată când îl văd și golul pe care-l lasă când nu
 suntem împreună.

Rămân așa o vreme, într-o tăcere uimită, făcân-
 du-mi ordine în gânduri, cântărind opțiunile și accep-
 tând că, oricare dintre ele va fi, mă va devasta, într-un
 fel sau altul. Iar când respirația lui Ledger se domolește
 și sforăitul lui moale umple avionul, îndrăznesc să mă
 uit la singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată.

Un bărbat alături de care, pentru un scurt
 moment, am crezut că am un viitor. Bărbatul care m-a
 revendicat public în seara asta, sugerând că se bucură că
 l-am ales pe el. Și când mă gândesc că am crezut că era
 totul adevărat...

Îl voi lăsa să plece.

Mă voi bucura de timpul care ne-a mai rămas. Îl
 voi iubi doar până la hotarul inimii mele.

De data asta, se va sfârși în condițiile stabilite de
 mine.

K. BROMBERG

**Pentru că, măcar o dată în viață, nu mă voi lăsa
luată prin surprindere atunci când cineva pe care îl
iubesc mă va părăsi.**

**De data asta, va fi alegerea mea să fiu singură din
nou.**

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

Ledger

— Spune-mi ceva, fiule.

Mă uit la tata, care stă la prova bărcii cu pânze. Soarele strălucește astăzi în Sag Harbor, dar briza oceanului a mai temperat căldura. Pare bătrân. Este primul lucru care-mi vine în minte. Al doilea este: cât timp îl voi avea cu mine de data aceasta?

Crizele sunt mai dese zilele acestea. Perioadele de uitare urmate de confuzie, când nu știe unde se află, ne direcționează, de obicei, timpul petrecut împreună.

Dar apa l-a făcut întotdeauna fericit, așa că eu și frații mei am încercat să facem un efort pentru a-l ține pe apă cât mai mult timp posibil.

— Ce este, tata?

— Ai făcut vreodată ceva crezând că așa e cel mai bine, cu intenții bune, dar cu care nu te-ai simțit niciodată cu adevărat împăcat, mai ales pe măsură ce a trecut timpul?

Mă uit la tata, părul arămiu îi flutură în vânt și ochii neclintiți mă privesc.

— Este vorba de afaceri? Sigur, cu toții am făcut ceva de care apoi ne-a părut rău. Așa se întâmplă uneori...

— Nu, vorbesc despre ceva ce am făcut ca să mă asigur că tu... Mi-a fost teamă că vei face alegeri greșite.

— Tată, nu pricep. Despre ce vorbești?

— E în regulă, Callahan.

Zâmbeste, iar eu îl las să creadă că sunt fratele meu. După cum am învățat, corectându-l nu facem decât să-l agităm.

— Despre ce alegeri greșite vorbești? întreb, sigur că fratele meu, Callahan, a făcut destule.

— Ar fi trebuit să am încredere în tine, fiule. Ar fi trebuit să știu că tu ești cel mai bun dintre voi trei și că ai fi luat deciziile corecte.

— Bine.

Nu pricep, dar zâmbesc și dau din cap, pentru că e singurul lucru pe care îl pot face în clipele când începe să vorbească în cercurile confuze pe care i le trasează mintea degradată.

— Îmi pare rău că am intervenit. Îmi pare rău că am crezut că eu știu mai bine ca tine. Îmi pare rău că am mințit ca să mă asigur că nu vei face o greșeală.

— E în regulă, tata. Orice ai făcut, sunt sigur că a fost cu intenții bune.

Despre ce naiba vorbește?

— Mulțumesc. Îmi pare atât de rău. Ledge. Dar aveam nevoie să-ți spun asta.

Mă trezesc brusc, de la o turbulență, cu inima bubuind și cu creierul activ. Uitasem complet de conversația aceea cu tata, din lunile care au precedat moartea sa. Am crezut că aiura, că boala îi furase memoria și că m-a luat drept Callahan.

Dar nu era așa.

La mine se referea. La minciuna pe care o spusese.
La ce se întâmplase în Cedar Falls.

Știu sigur, în adâncul sufletului meu. Își cerea
scuze. Voia împăcare. Își îndrepta greșelile înainte de a
muri.

Cum mă face să mă simt asta? Ușurat că avea o
conștiință? Supărat pentru că ar fi trebuit să dea dovadă
de conștiință înainte să facă ce-a făcut? Bucuros că l-a
ros vinovăția de-a lungul anilor?

Habar nu am.

Este suficient ca să-l iert? Nu. Dar poate că este
suficient pentru mine să încerc să las asta în trecut și să
nu mai simt un gol în stomac de fiecare dată când Asher
îmi zâmbește.

Și-apoi este femeia întinsă pe mine. Pe care am
adus-o cu mine în seara asta.

Cum i s-a luminat fața când și-a dat seama că
suntem în Manhattan. Cum am răsuflat ușurat știind
că încă îi place la New York.

Pentru că va fi mai ușor atunci când..., când ce?
Când îi voi cere să se mute cu mine?

Despre asta a fost vorba în seara asta? Un test? O
încercare?

Pentru ea sau pentru mine?

Ridic privirea și văd chipul ei la câțiva centimetri
distanță. Gene întunecate și pielea palidă. Buzele alea
care aproape că mă frâng atunci când se deschid într-un
zâmbet.

Mă aplec și o sărut. Ea îmi răspunde. Chiar și în
somn, îmi răspunde. Dar observ clipa când o lovește rea-
litatea. Unde ne aflăm. Că mâna mea îi mângâie coapsa.
Că o sărut.

Se citește în suspinul ei.

În felul în care întinde mâna și și-o trece pe obrazul meu. În tandrețea cu care îmi șoptește numele.

— Am nevoie de tine, Asher. Doamne, ce nevoie am de tine!

Și fără să spună nimic, cu buzele noastre încă tachinându-se reciproc, Asher se mișcă, își ridică rochia deasupra șoldurilor și se așază pe mine. Își potrivește trupul peste al meu, în vreme ce eu îmi găsesc loc în ea, ca și cum am fi meniți să fim împreună.

Ne sărutăm de parcă se apropie sfârșitul lumii. Gustul ei este singurul după care am tânjit vreodată. Buzele ei sunt singurele pe care îmi doresc să le simt.

Facem dragoste mișcându-ne tandru, emoționați, șoldurile ei se freacă de ale mele în cabina avionului, cu zgomotul de motor pe fundal.

Devenim unul fără să ne spunem nimic. Ne vorbim în suspine moi și mișcări domoale.

Un sărut pe clavicula ei. O tresărire de plăcere. O împunsătură din șolduri. Fruntea ei lipită de a mea, gemătul mut de plăcere.

În cer, în acest avion, timpul nu contează. Există doar ea. Doar eu. Existăm doar noi.

Acele ceasornicului se vor pune iar în mișcare, dar abia după ce aterizăm. După ce atingem pista, visul va începe să se destrame.

Știu asta.

Urâsc asta.

Așa că mă concentrez asupra lui Asher, lăsându-mă prins de vraja ei. Mirosul pielii ei. Atingeri prin care-mi cere mai mult. Felul în care gâfăie când mă împing de tot în ea. Felul în care își strânge mușchii în jurul meu, ca și cum nu ar vrea să ne despărțim niciodată.

Un sentiment – o disperare – pe care le simt și eu.
Care mă sperie ca naiba.

Iar când începe să atingă punctul culminant, îmi
trece degetele prin părul ei, obligând-o să dea capul pe
spate și să mă privească în timp ce termină.

Ca să pot vedea ce efect am asupra ei. Să pot vedea
în adâncul ochilor ei emoția pe care cred că o simțim
amândoi, dar despre care nu am discutat nimic. Ca să
pot să mi-o întipăresc în memorie așa, pentru totdeauna.

A mea.

Nu există pe lume plăcere mai mare pentru mine
decât ea.

Niciuna.

CAPITOLUL PATRUZECI

Asher

— E un lucru bun că nu au răspuns încă, nu-i așa?
Îmi spune specialistă în credite de la Cedar Falls First
and Trust.

— Asta nu mă face să mă simt mai bine, replic sec.

— Știu, dar ai răbdare. Ai deja o datorie mare...

— Dar împrumuturile acelea – ipotecile – sunt pe
numele bunicilor mei. Acesta ar fi pe numele meu, cre-
ditul meu...

— Cu ferma lor ca garanție. Una depinde de
celelalte.

Îmi masez tâmpilele și oftez.

— Știu. Mulțumesc. Apreciez. Sunt doar nerăbdă-
toare pentru că vreau să-i dau drumul.

— Sunt sigură că va fi bine, spune ea.

— Bine, răspund, nu foarte convinsă. Ne auzim
curând!

Când apelul se încheie, îmi cuprind capul în mâini.
Am senzația că zilele astea nu fac decât să aștept. Apro-
barea împrumutului. Un răspuns de la Hillary. Să treacă
zi după zi, să ne apropiem tot mai mult de sfârșitul lunii.

Dar broșurile pe care le-am creat arată superb și
nu permit ștampila de aprobare a bunicii, care zâmbea

printre lacrimi de fericire. Noua firmă a fost comandată și va fi gata pentru poziționare până săptămâna viitoare.

Nu știu de ce simt că este atât de important pentru mine să fac asta, să reușesc în acest moment al vieții mele, dar așa simt.

Am reușit să sortez teancurile lui Pop, să le dau un sens și să le organizez după o logică a mea. Am o imagine mai clară a datoriilor Fermei și am pus la punct foi de calcul și un buget pentru a începe să le plătesc. Am făcut din casa asta căminul meu, nu al bunicilor mei.

Acum, tot ce a mai rămas de făcut este să-mi însușesc oficial următorul capitol din istoria Fermei de lavandă. Trecutul și prezentul, laolaltă.

Și poate că nu se reduce totul doar la a-i dovedi lui Pop că pot, ci la a-mi demonstra mie că sunt capabilă. Poate că încerc să preiau controlul. Poate că sunt conștientă că voi avea nevoie de ceva în care să mă afund atunci când va veni vremea să mă confrunt cu o durere în suflet așa cum nu am mai trăit până acum...

...nu e nimic serios... este doar o aventură care se va termina peste trei sau patru săptămâni...

Chiar am crezut că va rămâne? Bineînțeles că nu. Dar am crezut că vom reuși cumva. Că vom găsi o cale de mijloc. Am crezut că va funcționa? Dacă aș fi fost pe cale să intru cu toată inima într-o relație cu un bărbat care, în mod evident, nu poate pleca din New York din pricina afacerilor sale, m-aș mai fi aruncat cu capul înainte și transform ferma într-o destinație, așa cum fac?

Poate că am știut tot timpul.

Realist vorbind, știam dinainte de a începe că nu avea să funcționeze, oricât de mult mi-aș fi repetat exact opusul.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

Ledger

— Te-ai gândit vreodată să te întorci la facultate?

Îmi plimb un deget în sus și în jos, pe spatele lui Asher. Stă întinsă cu fața în jos, pe patul meu, cu obrazul pe pernă și cu fața spre mine. Soarele de dimineață, care pătrunde prin jaluzele, creează o aureolă în jurul părului ei. Are ochii somnoroși, e îmbujorată și nu cred să mi se fi părut vreodată mai frumoasă. Liniștită.

Dă din umeri.

— Vreme îndelungată așa am crezut. Desigur, mi-ar plăcea, dar cred că nu-mi este dat, pur și simplu. Pentru ce m-aș mai întoarce? Am încetat să pictez, deci nu am un portofoliu care să mă ajute să fiu admisă și apoi... am Ferma de lavandă.

— Economie? Marketing? Nu știu. Sunt o mulțime de studii care te-ar ajuta să gestionezi ferma.

— Dar ar face vreo diferență, de fapt, dacă am o diplomă pentru a o conduce? Adică dacă nu aș fi nevoită în viitor să aplic pentru un loc de muncă. Or, dacă s-ar întâmpla asta, ar înseamna că am pierdut ferma.

— Știu. Dar este ceva ce ți-ai dorit foarte mult, dintotdeauna. A face-o pentru tine este un motiv mai mult decât suficient să-ți reiei studiile.

— Visurile astea sunt pentru copiii fără responsabilități. Ledger. Iar eu nu mai sunt un copil și am responsabilități.

Ne privim o vreme, apoi ea își schimbă brusc poziția, se așază astfel încât să stea cearșaful în jurul sânilor.

O face din nou. Schimbă subiectul, ca de obicei. Simt că încearcă să se îndepărteze de mine. De vreo săptămână sau două tot simt asta. E brusc ocupată, pe când înainte își făcea timp.

Și nu doar atât.

Nu reușesc să-mi dau seama exact ce are.

— Dar tu? mă întreabă, întrerupându-mi șirul gândurilor. Ce ai stabilit în planul tău pentru zece ani?

Rahat. Uitasem că i-am spus asta cu ceva timp în urmă. Ridic din umeri.

— Sunt doar obiective, termene, lucruri pe care vreau să le realizez.

Încuviințează.

— Cum ar fi...?

— Cum ar fi să intrăm pe piața asiatică, unde în prezent avem un proiect în derulare. Cum ar fi să apar în Forbes.

Îmi mușc buzele și chicotesc.

— Este o prostie, știu, dar este un obiectiv... despre care vorbea tatăl meu, iar eu am simțit întotdeauna că trebuie să mă ridic la înălțime. Este doar unul dintre cele pe care mi le-am stabilit de când eram la facultate. Să fiu remarcat pentru munca mea, și nu doar pentru că sunt fiul lui Maxton Sharpe.

— Te înțeleg. Ce mai ai pe listă? întreabă din nou, frământând cu degetele așternutul și mușcându-și buzele.

De ce nu te uiți la mine?

— Nu știu. Nu m-am mai uitat pe ea de mult timp, nu-mi mai amintesc, mint și nu știu de ce.

Pentru că nu vrei să vorbești despre aspectul personal al lucrurilor. Partea cu căsătoria la patruzeci de ani.

Și oare de ce, Ledger?

— Hm.

— Asher?

— Ce?

Degetele ei nu se opresc pe cearșafuri.

— Uită-te la mine.

— Hmm?

Are sprâncenele ridicate și zâmbetul e la locul lui când mă privește. Se apleacă și își apasă buzele pe ale mele.

— Trebuie să plec. Mă cheamă treburile.

— Nu pleca.

Mă-ntind și-o apuc de mână.

— Hai să tragem chiulul azi. Plecăm cu mașina... Nu știu unde, dar putem merge undeva să mâncăm stând pe capota mașinii, să fim împreună.

Și tu cine ești? Când am chiulit eu de la serviciu ca să mă distrez? Când am mai vrut să fac ceva fără un scop bine stabilit?

Ochii ei se întunecă.

— Scuze, mă mai sărută o dată. Nu pot.

— Spune-mi de ce, întreb, cu mâna pe gâtul ei, trăgând-o înapoi spre mine.

— Pentru că... nu pot.

Se uită la mine și aș da orice să știu la ce se gândește. Îmi ascunde ceva.

— Asher?

De data asta, când îmi găsește gura, nu se mai oprește. Mă reduce la tăcere și se așază peste mine, coborând cu gura încet pe corpul meu, apoi buzele ei îmi cuprind penisul și sugă până uit de mine. Fiecare atingere a limbii ei, strânsoarea buzelor ei, fiecare zgârietură cu unghiile ei pe testicule, toate mă droghează de dorință, făcându-mă să uit de griji.

Însă doar pentru moment.

Nu am de gând să mă plâng de sexul oral nemai-pomenit pe care tocmai mi l-a oferit, dar în timp ce se îndepărtează pe alee, spre mașină, îmbrăcată doar cu tricoul meu, care-i ajunge până la jumătatea coapselor, mintea începe să lucreze.

Nu pentru că trebuie să merg la treabă.

Nu pentru că am ședințe.

Nu pentru că trebuie să mă întâlnesc cu Hillan sau cu oricine altcineva, ci *pentru că nu pot*.

Asher a fost mereu afectuoasă. Mereu mă sărută. Mereu mă atinge.

Dar restul este bine păzit, ca într-o fortăreață.

Iar acum ridică ziduri mai repede decât pot eu să le dărâm.

Pornește mașina și flutură din mână spre mine înainte de a pleca. Mă uit după ea până nu o mai zăresc și tresar când o văd pe Tootie la marginea aleii mele. Își ține brațele încrucișate pe piept și o sprânceană ridicată a consternare.

— Iisuse, puștoaico. M-ai speriat de moarte.

— Parcă nu erai genul care să primească pe la el o femeie care, apoi, se strecoară afară pe furiș, înainte să plece copiii la școală.

— Nu am spus niciodată asta.

Îmi trec o mână prin păr. Nu sunt pregătit pentru Tootie. Nici nu mi-am băut cafeaua.

— Mama îi spune parada rușinii.

— Nu e nicio paradă a rușinii când ai de gând să o revezi pe femeia respectivă.

Face semn cu degetele pe gât ca să sugereze că-i vine să vomite.

— Oh, te rog.

— Te rog... ce?

— Oamenii spun asta doar când sunt îndrăgostiți. Îm. Scârbos. Vomit.

Tușește.

— Ești îndrăgostit de Asher?

Mă uit la ea o vreme, inima bătându-mi cu putere, săgetând-o din priviri, apoi încep să râd.

— Ar trebui să te faci actriță. Ești grozavă.

Tootie își îndreaptă spatele și zâmbeste.

— Știu. Sunt o adevărată Bette Davis. Cel puțin așa zice bunica, deși habar n-am cine e această Bette Davis, prin urmare zâmbesc și mă prefac că știu.

Pfiu. Am reușit să schimb subiectul. Punct.

De ce te deranjează așa tare chestiunea asta, Sharpe?

Ridică din umeri.

— Deci, ai intenția să te revezi cu ea? Fata cu lavanda?

— Da. Nu că aş fi obligat să-ţi răspund la întrebarea asta.

— N-ai dormit suficient? mă întreabă, înclinând capul. Pari cam morocănos.

Îmi trec o mână peste obrazul nebărbierit.

— Sunt bine. Am nevoie doar de cafea.

Şi de Asher.

— Şi mama e mai rău ca un dragon înainte să-şi bea cafeaua.

— Majoritatea adulţilor sunt aşa, spun ca să fac conversaţie şi o salut cu mâna pe mama ei, care ne priveşte de la fereastra bucătăriei lor.

— Dar Asher, nu, aşa-i? Pentru că ea nu părea morocănoasă.

Îmi întinde ceva.

— Poftim.

— Ce-i ăsta? o întreb, luând stick-ul de la ea.

— ăsta este un stick USB, spune Tootie foarte lent, cu voce tare, de parcă aş fi senil şi n-aş auzi-o.

Nemernică mică. Îi arunc o privire sarcastică.

— Ce este pe stick, isteţo? Zero cafea, nu uita. Sunt încă în stadiul dragon.

Tootie chicoteşte.

— Sunt linkurile cu articolele pentru bibliotecă. Nu ştiu adresa ta de e-mail, aşa că nu am putut decât să ţi le azvârl peste gard.

Să mi le azvârle peste gard?

Zâmbesc şi dau din cap.

— Mulţumesc. Eşti minunată. Ai făcut o treabă excelentă.

— De unde știi asta dacă nici n-ai văzut despre ce e vorba? Poate că nu e nimic pe stick, poate că sunt o incompetentă.

— Mă îndoiesc de asta, puștoaico.

— Oricum, acum ai ce-ți trebuie. Mă gândeam că mi-ați putea răsplăti eforturile denumind biblioteca după mine.

De data aceasta, rîd.

— Așa te gîndeai?

— Da.

Își pune mâinile în șolduri și îmi oferă un zîmbet uriaș drept argument.

— O să ținem cont de sugestia ta.

— Bine, se îndepărtează câțiva pași, apoi se întoarce cu fața la mine. Tu îl cunoști pe Jason?

— Jason? ridic din umeri. N-am nici cea mai vagă idee cine e. E un nume destul de comun. De ce?

— Așa.

— Ce-mi ascunzi, Tootie?

— Se lăuda zilele trecute la cafenea că în sfârșit te-a prins sau ceva de genul ăsta. Mi s-a părut ciudat.

Se întoarce să se uite spre casa ei.

— Trebuie să plec înainte să se enerveze mama. Iar arde pâine pe post de mic-dejun. Roagă-te pentru sufletul meu. Pe curînd, Sharpe.

— Pe curînd, Tootie.

Jason?

Cine naiba mai e și ăsta?

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI

Asher

– Uau!

Mă întorc și îl văd pe Ledger trăgând pe dreapta, de cealaltă parte a străzii. Ține cotul sprijinit pe fereastră deschisă și are un zâmbet larg pe față, în timp ce privește cu atenție macaraua din care oamenii fixează noul panou la intrarea în Ferma de lavandă.

– Ți place? spun cu mândrie.

Mai ales că lauda vine de la el.

– Arată nemaipomenit.

Parchează mașina și se îndreaptă spre locul unde mă aflu.

– Începe să arate foarte diferit, cu toate schimbările pe care le-ai făcut.

Îmi doresc cu disperare să-i spun *motivul* pentru care am făcut-o, dar încă nu am primit vești de la Hillary. Este esențial pentru mine să obțin parteneriatul pe merit. În acest oraș am fost mereu privită cu alți ochi, ultimul lucru pe care mi-l doresc cu această primă aventură a mea este să se creadă că m-am folosit de unul și de altul.

– Încerc, ridic din umeri. Chiar avea nevoie de o schimbare. În plus, am vrut să simt că este a mea. Știu că pare o prostie, dar... întotdeauna a fost ferma lui Buni

și a lui Pop. Să o dichisesc și să o revitalizez mă face să simt că-mi aduc și eu contribuția.

— Te înțeleg. Este admirabil.

Mă trage în brațe și mă sărută pe tâmplă.

— Sunt mândru de tine. Chiar sunt.

— Mulțumesc.

Mă uit la mașina lui și apoi la el.

— Ce cauți aici? Credeam că azi ești ocupat.

— Am fost. Sunt. Dar am vrut să te mai văd un pic.

Îmi simt inima în gât. Eu vreau să-l văd tot timpul, dar, în ultima vreme, am ales să-mi protejez inima. Una e să-mi spun să mă bucur de timpul care ne-a mai rămas și să nu mă stresez cu ceea ce va urma. Alta e să mă comport în consecință și să cred asta. În realitate, este brutal să-ți dorești atât de mult pe cineva — să fii cu el, să te bucuri de el și să râzi cu el — știind, în același timp, că te îndrăgostești și mai mult de el, cu fiecare secundă pe care o petreceți împreună. Și urăsc faptul că într-o zi va pleca.

— Te pricepi să faci o femeie să se simtă specială. Nu m-aș plânge niciodată că treci să mă vezi.

Zâmbesc admirându-l din priviri. Este atât de chipeș!

Cum să pot să-i dau drumul să plece?

— Ai timp de o pauză de prânz? mă întreabă.

— Nu pot, spun, pe de o parte fiindcă e adevărat, pe de alta, din instinct de conservare. Băieții mai au de lucru vreo oră ca să-mi fixeze firma nouă. Trebuie să fu de față. Putem să ne întâlnim mai târziu?

— Am o cină de afaceri.

— Vrei să las cheia sub preș, să vii când se termină?

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI

Ledger

Mă întâmpină liniștea când deschid ușa de la ~~intrare~~ acasă la Asher. Lumina este aprinsă la bucătărie, cancelabruul ciudat aruncă umbre bizare pe pereții ~~și~~ din plăci de lemn, în timp ce urc la etaj.

Mă opresc în pragul ușii.

Doarme, întinsă pe o parte, cu părul despletit pe ~~capa~~ de pernă albă. Are un umăr dezgolit, buzele roz ~~palid~~ sunt despărțite, iar respirația ei umple încăperea.

Mă bucur de liniștea binevenită. În mod normal, ~~nu~~ suport liniștea, dar aici, la fermă, ceva o face să-mi ~~sune~~ diferit. *Sau poate că Asher face asta.*

În cele mai multe zile, liniștirea minții mele este o performanță aproape imposibilă. Pentru că mintea mea ~~nu~~ se oprește niciodată. Adaugă noi liste de lucruri de făcut, una după alta. Cântărește fapte, cifre. Definește detalii.

Așa funcționez.

Așa sunt.

Și totuși, acesta este singurul loc, dintre toate pe unde am fost, în care liniștea mă calmează în loc să mă enerveze. Efectul este chiar mai puternic dimineata, când mă trezesc înaintea lui Ash și mă bucur să o privesc cum doarme. Să o țin în brațe. Să o iubesc... *Băga-mi-aș!*

De-asta am fost așa supărat pe frații mei la strângerea de fonduri? Și-au dat seama, deși eu refuzam să văd?

O iubesc.

Cum de nu mi-am dat seama până acum? Sunt îndrăgostit de Asher Wells.

Aceeași fată de care m-am îndrăgostit acum cincisprezece ani.

Întrebarea este: și acum, ce voi face?

Mă dezbrac, fără să-mi pot lua ochii de la ea, mă strecor în pat în spatele ei și o lipesc de mine.

— Te iubesc, îi șoptesc la ceafă.

Te iubesc, dar nu am nici cea mai mică idee ce să fac în legătură cu asta.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU

Asher

- Domnișoară Wells?
- Da. Bună. La telefon.
- Sunt Hillary de la Sharpe International.

Îmi simt inima în gât. Fac un pas înapoi de la intrarea în Primărie și mă îndepărtez de ceilalți cetățeni din Cedar Falls, care intră la ședință.

— Bună. Ce mai faci?

— Bine. Mulțumesc. În ultimele săptămâni, am analizat serios propunerea ta. Am trecut în revistă detaliile și comparațiile de piață. Am cântărit dacă valoarea adăugată este benefică pentru clientela noastră...

Oftez de nerăbdare.

— Și voiam să te anunț că am decis să acceptăm propunerea ta.

— Da?

— Da, o acceptăm.

Face o pauză.

— Bineînțeles, totul este condiționat de finalizarea îmbunătățirilor pe care le-ai subliniat în prezentare. O alee asfaltată și o parcare. Scaune și mese atât pentru ceremonie, cât și pentru recepție. O bucătărie care să găzduiască furnizorii de catering.

— Sigur. Da.

Sunt năucită. Sunt încântată. Sunt îngrozită.
Doamne. Sfinte.

— Nici nu știu ce să spun.

— Am senzația că va fi o opțiune de mare succes pe care o vom oferi oaspeților noștri. Nimic nu spune mai mult despre o clientelă bogată decât cei care plătesc pentru lux și vor să adauge și o experiență minunată la țară. Iar Ferma de lavandă va fi perfectă pentru asta.

— Bănuiesc că e un compliment.

Hillary râde.

— Da, este un compliment. Înseamnă că este luxos, dar în același timp tipic pentru zona Cedar Falls.

— Deci, ce urmează acum?

— Departamentul juridic va întocmi contractele în următoarele săptămâni și pornim de acolo.

— În regulă. Da. Mulțumesc că mi-ați acordat o șansă. Eu...

— Abia aștept să vizitez și eu ferma. Sunt sigură că va fi... Oh, la naiba. Scuze. Trebuie să închid. Trebuie să răspund la un apel. Ne auzim curând.

Și înainte să pot pune întrebarea — *Ledger* știe despre asta? —, închide telefonul.

Îmi vine să dansez de bucurie pe stradă, dar mă mulțumesc cu un zâmbet larg, de la o ureche la alta.

Apoi, bineînțeles, realitatea se prăbușește peste mine. Împrumutul. *Împrumutul meu*. Încă nu am primit aprobarea.

Îmi lipsesc telefonul mobil de bărbie, acceptând partea bună a lucrurilor, temându-mă, în același timp, de cea proastă.

Voi trece și de asta când ajung acolo.

N-am de gând să permit să-mi strice starea de spirit de astăzi.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI

Ledger

Primarul Grossman se comportă ca unsul lui Dumnezeu, în timp ce se plimbă prin Primărie dând mâna și râzând ca un măgar pompos. Se dă în spectacol, asta e cert. Un spectacol pe care nu pot să nu-l observ în timp ce scanez mulțimea. *Unde ești, Ash?*

A spus că va fi aici. *De ce nu dau de ea?*

Dar o am pe Tootie. O văd de cealaltă parte a încăperii și îmi face semn cu mâna. Abia când îmi întorc din nou privirea spre primarul Grossman, în plină paradă de uitați-vă la mine, mă uit mai atent la bărbatul care-l bate pe spate, strângându-l de umăr. Mi se pare cunoscut, dar nu știu de unde să-l iau.

— Hei, cine-i tipul ăla? o întreb pe grefiera care, din întâmplare, se află chiar lângă mine.

— Este fiul primarului, spune ea, trecând pe lângă el pentru a se așeza la birou. Jason Grossman.

Jason.

L-a pomenit și Tootie pe acest Jason.

Deși numele mi-e necunoscut, omul ăsta are ceva, ceva familiar. Să fie unul dintre antreprenorii angajați la complex? Unul dintre protestatarii care m-au hărțuit săptămâna trecută? Să-l fi văzut la Hank's, în prima seară?

Chiar în momentul în care primarul Grossman se așază pe podium și bate cu ciocanul pentru a începe ședința, îmi dau seama.

Nu e posibil.

Mă mai uit o dată la Jason. Sigur, a mai îmbătrânit puțin, dar nu am uitat niciodată gura aia îngâmfată și condescendentă. Sau nasul care acum e nițel strâmb.

Jason. E puștiul căruia i-am spart nasul acum șaisprezece ani. Nenorocitul care a vorbit urât despre Asher, care a ponegrit-o.

Cum de nu mi-am dat seama mai devreme? Forma feței, același contur al gurii, ochii mici. Jason, puștiul căruia i-am dat un pumn cu ani în urmă din cauză că a jignit-o pe Asher, este fiul primarului Grossman.

Ticălosul!

Despre asta a fost vorba în toată această poveste?

Un fel de vendetă pusă în mișcare de un tată supărat pentru ceva ce s-a petrecut când eram copii? Este modul lui de a se răzbuna pe mine pentru că i-am umflat nasul fiului său?

Mai bine își învâța fiul bunele maniere. Un pic de respect.

Pe de altă parte, așchia nu sare departe de trunchi.

Iisuse Hristoase!

Serios? De-asta suntem supuși la asemenea provocări ridicole?

Primarul Grossman anunță ordinea de zi, dar ratez jumătate din ce zice doar de dragul de a vorbi, prea ocupat să încerc să-mi dau seama ce să fac și cum să joc mâna asta. Furia mă-mpinge să-l demasc public. Mă gândesc cum să transmit celor prezenți că oficialul ales de ei este un nemernic meschin și îngust la minte.

Logica și profesionalismul mă determină să fac un pas în spate. Pe cât de simplu, pe atât de complicat.

Oricât de mult mi-aș dori, personal, să anunț întregul oraș cu cine are de-a face, am sentimentul că oamenii știu deja. Sigur și-a mai arătat adevărata față. Cu toate astea, au continuat să-l voteze.

Eu, pe de altă parte, sunt aici pentru că am de condus o afacere. O afacere în care am băgat o tonă de bani și nu putem risca să ne pierdem autorizația de exploatare doar ca să mă pot coborî la nivelul lui. Așa că, oricât de mult m-ar durea, va trebui să iau calea cea dreaptă în această privință.

Dar asta nu mă oprește să îl pironesc pe Jason din priviri până când pot să jur că mă simte. Își ridică privirea și ochii ni se întâlnesc. Pur și simplu, mă holbez la el. Chipul îmi rămâne impasibil, însă îi transmit clar că l-am văzut, că mi-am dat seama despre ce e vorba în toată tâmpenia asta – tatăl lui trebuie să dea bine pentru a fi reales, și se răzbună, meschin, pe mine.

— Și acum, să trecem la chestiunea în discuție, spune primarul Grossman, atrăgându-mi atenția asupra lui și a membrilor consiliului, așezați de o parte și de alta a sa. Ne-am întâlnit luna trecută aici pentru a discuta despre modificările necesare pe care Sharpe International și The Retreat trebuie să le facă pentru a garanta obținerea inspecției finale și a permisului de exploatare. Domnule Sharpe, aveți cuvântul.

Mă îndrept spre pupitru, îmi dreg glasul și încep.

— M-am bucurat de ultimele șase săptămâni petrecute aici, în Cedar Falls. Deși sunt un băiat de oraș, eu și frații mei am vrut să cumpărăm o clădire aici dintr-un motiv anume și să contribuim nu doar la viitorul orașului, ci și la succesul acestuia, în general.

— Și, preț de câteva minute, continui cu rahaturile. Despre farmecul pe care l-am descoperit aici, în Cedar Falls, și despre cetățenii săi, care își iubesc orașul. Despre potențialul care face acest parteneriat benefic pentru tot orașul, în ansamblul său. Despre filozofia și obiectivele pe care S.I.N. le are în privința complexului, dincolo de o marjă de profit.

— Toate bune și frumoase, spune primarul când îmi închei discursul, dar cum rămâne cu solicitările exprimate de acest consiliu?

Zâmbește larg, Ledger, și pregătește-te să pupi mai multe funduri.

— Conform solicitării dumneavoastră, domnule primar Grossman, și în conformitate cu promisiunea noastră, S.I.N. a contractat antreprenori locali și a angajat cetățeni din Cedar Falls și va continua să facă acest lucru și după inaugurare. În plus, am făcut progrese semnificative în două domenii, pe care am dori să vi le împărtășim. Am fost încântați să avem ocazia de a ne aduce contribuția în acest oraș, din care, acum, facem parte. Având în vedere acest lucru, am ales să ne concentrăm asupra a două aspecte care vor modela și au modelat acest oraș. În prezent, ne aflăm în plin proces de revizuire și renovare a bibliotecii școlii elementare Cedar Falls. Va fi o transformare completă – extinsă ca dimensiuni, conținut și calitate. Celălalt obiectiv al nostru este centrul pentru seniori din Cedar Falls. Sistemul de climatizare din clădire necesită înlocuirea imediată pentru un mai bun control al temperaturii și pentru filtrarea aerului. Am făcut o donație considerabilă pentru a-l repara în următoarele săptămâni, cu cât mai puține întreruperi pentru oaspeții de acolo.

— Și a fost finalizat?

— Nu facem miracole, domnule. Nu putem finaliza atât de repede proiecte extrem de complexe ca

acestea două, lucrând cu antreprenori locali care au deja contracte în altă parte. Dar vă asigur, după cum puteți vedea în documentația pe care v-am furnizat-o dumneavoastră și colegilor consilieri, contractele au fost semnate, banii au fost puși deoparte, iar lucrările sunt programate. Nu ezitați să contactați acești antreprenori pentru a verifica veridicitatea afirmațiilor mele, dar cred că toate cele necesare au fost furnizate și sunt deja în mâinile dumneavoastră.

— Înțeleg, murmură el dând din cap, cu ochii ațintiți asupra mea ca și cum nu m-ar crede.

Dar publicul tace. Nu mai șușotesc, nu mai cârcotesc ca înainte, așa că, în speranța că lucrurile se întorc în favoarea noastră, continui ca să nu-i pierd.

— Mai mult, suntem în curs de a contracta furnizori locali de bunuri și/sau servicii pentru oaspeții noștri. Speranța este ca oaspeții noștri să experimenteze sau să le placă ceva ce văd sau gustă în stațiune — fie că este vorba despre unul dintre numeroasele noastre magazine de vânzare cu amănuntul, de opere de artă expuse în întreaga unitate sau de un pachet de excursii, asigurat de companii locale — și să se aventureze în Cedar Falls pentru a cheltui mai mulți bani.

— Și ce companii ați angajat în acest scop?

Asistenta lui Hillary, care m-a însoțit la ședință, răsfoiește paginile din dosarul pe care l-au primit cei din consiliu și îmi indică lista respectivă.

— V-am furnizat lista în dosarul din fața dumneavoastră, dar suntem bucuroși să o citim și cetățenilor, spun. Produsele de patiserie de la Bessie vor fi vândute în cafeneaua noastră. Jenner's Juicery va vinde, de asemenea, articole tot acolo. Restaurantul și cafeneaua noastră vor folosi exclusiv înghețată de la The Creamery din oraș. De asemenea, este furnizată o listă de artiști locali

pe care îi vom prezenta în diverse locații din complex. Vom avea pachete incluse pentru oaspeți cu Cedar Falls Ski Resort, Cedar Falls Outdoor Adventures și...

Limba mi se poticnește când văd Ferma de lavandă următoarea pe listă. Ce caută aici? Ridic privirea, mă uit prin încăpere și o descopăr pe Asher. Îmi zâmbeste liniștitor, dar o privesc nedumerit.

— Doamnă Sharpe? Avem vreo problemă?

— Nu. Este în regulă. Unde rămăsesem? Da. Vom oferi pachete pentru evenimente la Ferma de lavandă, precum și la Mountain High Club.

— Este o listă impresionantă, spune primarul în timp ce mă uit la Asher, aflată de cealaltă parte, întrebând-o din ochi ce se întâmplă.

Totul capătă sens acum. Restaurarea hambarului. Șirurile de lumini. Firma nouă. Noptile nedormite și muncitul până târziu.

Să îndrăznesc să spun că mă simt nițel rănit? Că se întâmplau toate astea, iar eu nu știam nimic? Că Hillary știa și nu mi-a zis?

Este mâna lui Asher, nu a avut încredere să-mi spună. Nu a vrut să-și împărtășească planurile cu mine.

Fac un efort să mă concentrez din nou asupra întâlnirii, să nu mă duc la ea, să o scot afară și să o întreb de ce. De ce naiha?

— Aveți ceva de spus în favoarea sau împotriva noului complex sau a companiei Sharpe International, care doriți să fie consemnat oficial?

Deci, asta ai de gând să faci? Să-i lași pe oamenii din oraș să vorbească, să ne bazăm pe mentalitatea de gloată?

Mă uit din nou la Asher. Nu mă pot abține. Privirea ei este la fel de nedumerită și de rănită. Nu pricep.

Cineva își limpezește glasul în microfon și, cu o mișcare a capului, mă forțez să fiu atent la afacerile companiei, nu la cele personale.

— Domnule primar, deși înțeleg ce înseamnă profitul și turismul, am totuși sentimentul că domnul Sharpe și compania sa vor sădi semințele ruinei în orașul nostru, spune o femeie șleampătă, la microfon, clătinând din cap hotărâtă. Zice că va face toate aceste lucruri, dar odată ce își va primi permisul, tot ce vrea el o să facă.

O parte a publicului murmură a aprobare.

Are dreptate. Nu suntem datori nimănui odată ce vom primi certificatul de exploatare, dar nu cred că mă ajută să spun asta cu voce tare în acest moment.

Mă uit în jur și mă pregătesc să fac un pas spre microfon să mă apăr, când Tootie se îndreaptă spre pupitru.

— Dacă vreți să știți, cred că Ledger va face ceea ce spune că va face. Am înjurat în fața lui și a zis că nu-i va spune mamei mele și încă nu a făcut-o.

Își pune mâinile în șolduri și-și drege glasul.

— Mai mult, m-a desemnat pe mine să îi spun tot ce ne dorim și ce avem nevoie pentru biblioteca școlii. Nu ar da înapoi, nu m-ar dezamăgi pe mine.

Tootie se uită la mine și zâmbește.

— Atât voiam să zic.

În timp ce ea se întoarce la locul ei, femeia șleampătă se apropie din nou de microfon.

— E doar un copil. Ușor de manipulat.

— Eu îl cred, spune Asher, ridicându-se de pe scaun și îndreptându-se spre podium, cu toți ochii

așintii asupra ei. A venit aici pentru a vă îndeplini toate cererile, indiferent cât de ridicole, domnule primar Grossman. A făcut chiar mai mult decât ce i-ați cerut. Și-a adus contribuția la această comunitate. A implicat talente locale. A încercat să creeze venituri pentru alții. Ce mai vreți de la el?

Grossman chicotește condescendent, făcându-mă să scrâșnesc din dinți.

— Normal că spui asta, din moment ce te culci cu el.

— Poftim? spune ea, ridicând degetul spre mine, atunci când sar în picioare să o apăr.

— Scumpo...

— Asher, îl corectează ea. Numele meu este Asher. Nu scumpo.

Primarul își drege glasul.

— Deși sunt sigur că..., hm, *prietenul* tău îți apreciază sprijinul neclintit, consiliul municipal nu ar trebui să accepte sfaturi de afaceri de la cineva care nu e în stare să obțină nici măcar un împrumut bancar pentru a-și menține ferma pe linia de plutire.

În sală se aud șușoteli, apoi se așterne tăcerea. Genul de tăcere care înseamnă că se pregătesc să guste bârfele.

Dar tot ce-mi rămâne în urechi din ce spune Grossman este că Asher *nu e în stare să obțină un împrumut bancar pentru a-și menține ferma pe linia de plutire.*

Măinile mi se strâng în pumn. O multitudine de emoții se răsfrâng pe chipul lui Asher. Primarul tocmai a denigrat-o în fața întregului oraș. A umilit-o, așa cum a făcut-o și tatăl meu.

Dau să mă îndrept spre ea, să o apăr, să... pe top dracii, nu știu să ce, dar Asher mă țintuiește cu privirea

mișcând din buze „Nu”. Nu i-am luat niciodată apărarea atâția ani. Dar acum o voi face, orice ar fi.

– Vrei să mă ataci pe mine? spun suficient de tare cât să nu am nevoie de microfon și toate capetele se succesc spre mine. Atunci atacă-mă pe mine. Nu am probleme. Dar las-o pe Asher în pace.

– Mă descurc singură, Ledger, spune Asher, cu o voce de oțel și o expresie stoică. Primarul Grossman aici de față încearcă să mă pună la locul meu, acolo unde crede că ar trebui să fie toate *femeile cumsecade*. Ar prefera să tac, pentru că îi este teamă să nu care cumva să fiu rezultatul unei aventuri pe care a avut-o cu mama mea, în urmă cu vreo treizeci și ceva de ani.

Răspunsul ei produce un val de murmure în public și îl face pe primar să se înroșească, iar spusele lui să devină lipsite de orice sens.

– Ca să știi, de-ai fi tatăl meu, te-aș repudia eu pe tine. Am suferit în viața mea destulă rușine pentru lucruri pe care nu le-am făcut..., dar asta chiar aș face-o. Poți să fii sigur.

Și, fără alt cuvânt, Asher iese cu pași mari din sală, urmărită din priviri de tot orașul.

Fac un efort supraomenesc să nu o urmez. Să rămân locului, să mă comport ca un profesionist și să-mi fac treaba pentru care sunt aici..., să nu pun problemele personale pe primul loc. Să *n-o pun pe ea pe primul loc*.

Primarul, palid la față, bate furios din ciocănel, încercând să facă ordine în sală. Așa-i trebuie.

– Liniștiți-vă, oameni buni. Liniștiți-vă.

Își drege glasul trăgând de cravata strânsă în jurul gâtului.

– Avem alte treburi de făcut, nu să ne ocupăm de prostii și de subiecte care nu-și au locul aici. Haideți să

votăm. A îndeplinit The Retreat cerințele noastre sau nu? Le putem acorda inspecția finală pentru a primi certificatul de exploatare?

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE

Asher

Nu pot să respir.

Simt o arsură în piept în timp ce iau guri mari de aer. Mă lupt cu lacrimile care mă ustură. Trebuie să mă îndepărtez de Primărie și de ticălosul ăsta cât pot eu de mult. Și la capătul pământului dacă aş merge, nu ar fi suficient de departe.

Nu contează că și-a arătat adevărata față, că m-a umilit sau că am reușit să mă apăr. Toate acestea sunt lucruri cu care am învățat să mă descurc pentru că sunt Asher Wells.

Dar nu am primit creditul.

Așa că mă urc la volan și conduc fără țintă.

Pe fiecare drum de munte. Prin fiecare câmp.

Ignor apelurile și mesajele care sosesc, alertele de pe telefonul aruncat pe bancheta din spate.

Cererea mea de credit a fost refuzată. *Eu am fost refuzată.*

E-mailul a sosit la jumătatea ședinței consiliului municipal. *Vă informăm cu părere de rău că cererea dumneavoastră de creditare a fost refuzată. Mulțumim că ați contactat...* M-a năucit. Șocat. Rănit. Și nu puteam să spun sau să fac nimic în mijlocul spectacolului grandios pus în scenă de Grossman. Dar el știa că

fusesem refuzată. Asta e spilul. Știa înainte să aflu eu, altfel nu ar fi spus niciodată ceea ce a spus. A naibii viață de provincie! Ar fi trebuit să mă gândesc bine. Trebuia să-mi dau seama că Grossman va afla, din moment ce nora lui este directorul sucursalei băncii.

Așa că am răbufnit. Am ripostat. Am încercat să-l pun la locul lui și să-l umilesc, așa cum a încercat el să mă umilească pe mine.

Altceva ce să fac?

Lovesc volanul cu mâna și cedez nevoii de a țipa din toți răunchii. Sunetul este înăbușit de vânt, și nu diminuează cu nimic furia care mă stăpânește.

Mă simt ca și cum aș fi atins cerul cu degetele după ce m-a sunat Hillary, pentru a coborî apoi, brusc, în cea mai adâncă dintre prăpăstii, conștientă că nu-mi mai pot permite toate lucrurile de care încă mai am nevoie pentru a îndeplini acele cerințe contractuale.

Trag pe dreapta și mă uit la niște cai care pasc pe câmp, până când mi se încetășează ochii. Apoi bag în viteză și mai conduc o vreme, încercând să mă îndepărtez cât mai mult de oraș.

Ultimul lucru pe care-l vreau e să întâlnesc oameni.

Îmi doream asta pentru mine.

Aveam nevoie de asta pentru mine.

Și da, sigur, totul este pregătit și încă pot organiza evenimente, dar, practic, mi-am golit cardul de credit pentru a ajunge în acest punct. Iar contractul meu este condiționat de aceste îmbunătățiri. Și, și, și, și...

Și-atunci continui să conduc fără țintă.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘAPTE

Ledger

– Vrei să-mi spui și mie ce e asta? o întreb pe Hillary în momentul când intru în birou, cu lista de furnizori în mână, indicând spre Ferma de lavandă.

Sunt îngrijorat și furios și simt că-mi iese din minți pentru că nu reușesc să dau de Asher nicăieri. Nicăieri, și am căutat-o atât de mult, o veșnicie parcă. Este un oraș mic. Ar fi trebuit să dau de ea.

Dar n-am putut.

Și simt că-mi pierd mințile de îngrijorare.

Hillary îmi răspunde cu o privire cumpătată. Nu aruncă nici măcar o privire listei pe care o țin în mână, pentru că știe deja despre ce este vorba.

– Este o listă de furnizori. Așa scrie și în titlu.

– Pe bune? Mă refer la faptul că pe această listă se află și Ferma de lavandă.

Mă fâțâi de colo, colo, incapabil să stau locului.

– M-ai însărcinat să găsesc furnizori locali pentru a crea pachete atractive pentru oaspeții noștri și exact asta am făcut, spune ea prudent.

Dar tonul ei sună nițel cam înfumurat, sfidător, nu vrea să cedeze, or, asta mă face să scrâșnesc din dinți.

— Și nu te-ai gândit să împărtășești informația asta cu mine?

— Domnișoara Wells m-a rugat explicit să nu o fac.

— Poftim? strig. Ai uitat cine e șeful tău?

— Nu.

Tace așteptând să mă opresc din mers și să mă uit la ea.

— După cum am spus, domnișoara Wells a cerut în mod expres să nu știi despre propunerea ei. A vrut să obțină colaborarea pe meritul ei, nu pentru că se culcă cu proprietarul complexului.

Iau foc când o aud.

— Păi, da, normal c-a vrut, murmur, simțind nevoia să-mi direcționez furia spre cineva, pentru că, da, mă doare și sunt furios, dar nu neapărat pe Asher.

Ci pe toată lumea din orașul ăsta afurisit. Stau aici, răsucind informația în minte, fierbând, mânios că s-a ascuns de mine, că m-a respins, că nu a avut încredere în mine, deși știu bine că e modul ei de a se încăpățâna și de a refuza ajutorul altcuiva.

— Este o propunere de afaceri solidă. Bine gândită. Și-a făcut temele. Am rămas impresionată de proiect, de ea, dar, ce a cântărit și mai mult, va fi o opțiune excelentă pentru oaspeții noștri.

— Propunerea, spun, așteptând, cu mâna întinsă. Hillary ridică din sprâncene la mine. *Te rog.*

Se duce la dulapul cu dosare și mi-o întinde. O răsfoiesc. Hillary are dreptate. Propunerea este profesională, concisă, informativă și ajută enorm faptul că pozele confirmă tot ce se promite în text. Când vîd pagina în care sunt menționate îmbunătățirile încă în lucru, îmi pică fisa.

Imprumutul.

Are nevoie de un imprumut ca să-și procure articolele din prezentare.

Fără imprumut, pierde totul. *Nenorocitul de Grossman a spus asta cu voce suficient de tare în timpul sedinței de la Primărie.*

Ticâlosul.

Hristoase. Oftez și arunc propunerea pe birou.

— Ledger.

Zâmbetul lui Hillary este abia schițat, iar ochii ei sunt blânzi, atunci când îmi ridic privirea la ea.

— Doar pentru că o iubești...

— Nu o iubesc, mârâi.

Una e să o spun în gând... Să recunosc cu voce tare este cu totul altceva.

Hillary chicotește.

— Ba da. O iubești. Și această dragoste nu-ți dă dreptul să dai buzna ca un cavaler pe cal alb și să o salvezi. Are propriile motive să vrea să fie independentă. Se vede cu ochiul liber că viața nu a fost deloc blândă cu ea, nu știu detaliile, dar mă recunosc în ea, pentru că eram la fel. Dorința de a-mi afirma independența, nevoia de a avea ceva care să-mi aparțină în totalitate au constituit un mod de a recâștiga o parte din mine. Modul în care m-am vindecat. E ceea ce m-a adus aici, în acest birou, cu tine. Asher nu are nevoie de cineva care s-o repare, Ledger. Are nevoie doar de cineva care să o țină de mână în cazul în care nu reușește, care să sărbătorească alături de ea atunci când reușește și care să o asculte când vorbește. Se spun mult mai multe în tăcere decât într-o cameră plină de oameni care vorbesc.

Mă simt neajutorat. Este un sentiment deloc binevenit pentru un bărbat care deține mereu controlul.

— Nu vreau să o repar, Hillary. Vreau doar să priceapă că nu mai este singură.

— I-ai spus asta? Ar putea fi un punct de plecare numai bun.

Încuviințez.

Să-i spui lui Asher că nu mai este singură este un bun început. Ar trebui să-i arăt asta. Dar, pe toți dracii, cum s-o fac dacă nu dau de ea? Cum să o liniștesc, să-i spun că-i sunt alături? Că poate avea încredere în mine?

Are motivele ei să vrea să fie independentă. Asher nu are nevoie de cineva care s-o repare. Are nevoie doar de cineva care să o țină de mână în cazul în care nu reușește, care să sărbătorească alături de ea atunci când reușește și care să o asculte când vorbește.

Nu am ascultat-o în tot acest timp? Nu asta fac cel mai bine cu ea, atunci când vorbim la telefon, când stăm unul în brațele celuilalt, când facem picnicuri...

Băga-mi-aș! Acolo să fie? La locul nostru?

E singurul loc unde nu am verificat.

Unul singur, atât, și sper din tot sufletul să am dreptate.

Florile sălbatice strălucesc, păsările ciripesc zgomotos, în timp ce îmi croiesc drum prin tufișuri, până la salcia bătrână.

Mi se strânge inima când o văd stând acolo, rezemată de trunchi, capul pe spate, cu fața spre cer, ochii închiși.

Și dacă aveam vreo îndoială înainte, acum sigur nu mai am.

O iubesc pe Asher Wells.

Sunt îndrăgostit de Asher Wells.

Elementar.

Simplu.

Din tot sufletul.

Stau acolo și mă uit la ea. Știu că ea știe că sunt aici, așa că mă chinui să-mi găsească cuvintele potrivite. Îmi tot vine în minte sfatul lui Hillary.

— Mulțumesc că mi-ai luat apărarea mai devreme. Nu era nevoie s-o faci, spun, simțind că ezit învârtindu-mă în jurul lucrurilor despre care trebuie să vorbim, dar îmi trebuie un punct de plecare ca să pot începe de undeva.

— Da, ți-am luat apărarea.

Nu se mișcă, nu deschide ochii, doar murmură cuvintele.

— Sunt mândru de tine, de cum te-ai apărat astăzi, dar, Doamne, aș fi dat orice să mă lași pe mine să te apăr.

— N-am nevoie să mă apere cineva, Ledger. Sunt în stare să-mi port și singură de grijă.

— Știu că ești. La naiba, știu că ești, dar e așa de greu să ai nevoie și de ajutorul meu din când în când? Să ai nevoie de mine?

Vocea mea se frânge, iar ea deschide, în sfârșit, ochii și se uită la mine cu irisurile ei cenușii scăpărând a furtună.

Ne privim în ochi și am sentimentul că aceasta va fi una dintre cele mai importante conversații din viața mea. Am negociat afaceri în valoare de sute de milioane de dolari. Am aruncat contracte de pe mese fără o tresărire măcar. Dar aceasta este prima dată când trebuie să lupt pentru ceva personal. Și adevărul e că sunt îngrozit că o s-o dau în bară.

Merg înainte și mă las pe vine, să mă așez în fața ei.

— De ce nu mi-ai spus despre planurile tale pentru Ferma de lavandă? Despre propunere. Adică înțeleg că

voiai să-ți fie acordat pe merit, dar... m-ai exclus de tot din ceva care face parte din tine. De ce nu mi-ai spus? De ce m-ai mințit?

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI OPT

Asher

Se uită fix la mine, cu mușchii zbatându-i-se pe maxilar, implorându-mă din priviri.

— Nu te-am mințit.

— Ai ales să nu-mi spui. Același lucru.

— Nu e.

— Pentru mine este. Nu au fost destule minciuni între noi, Asher? Gata cu minciunile. Gata cu înșelăciunile. Gata cu minciuna prin omisiune. Te rog.

— Ledger, n-am vrut să...

— Ai ales să-mi spui că modernizezi ferma, în loc să îmi spui că vrei să-ți creezi o afacere nou-nouță. De ce? De ce nu ai putut să-mi spui, Asher? Ce te-a făcut să simți că nu poți să te încrezi în mine?

Stomacul mi se răsuțește într-un nod când văd durerea gravată pe liniile chipului său frumos.

— Știu că nu vei înțelege, dar eu... Aveam nevoie să fac asta doar pentru mine.

— Crezi că te-aș fi oprit? Că aș fi încercat să te controlez? Modul în care ai transformat ferma, ideea ta de a face din ea o destinație sunt incredibile. Cum să crezi că ți-aș putea spune altceva? Deci, care este adevăratul motiv, Asher? Ce-mi ascunzi?

O să mă părăsești și am nevoie de ceva care să-mi potolească durerea.

Măinile imi tremură în timp ce deschid și închid gura. Nu știu ce alt răspuns să-i dau.

— Ce facem noi aici, Ledger? Ne păcălim singuri? Ne prefacem că pedeapsa ta de a sta aici nu se sfârșește peste câteva săptămâni, că nu te vei întoarce la viața ta, iar eu nu mă voi întoarce la a mea?

I se schimbă expresia când mă aude.

— Cer prea mult să am și eu un singur lucru în viața mea care nu are legătură cu tine? Ceva doar al meu, care să nu-mi amintească de tine de fiecare dată când sunt acolo, când îl văd sau când mă gândesc la el?

Deci, despre asta este vorba. De aceea a fost atât de important pentru mine. Știu că pleacă și, după ce o va face, totul în acest oraș, în casa mea, chiar și afurisitele alea de câmpuri de lavandă, îmi va aminti de el. Și acum, până și eșecul meu inevitabil în a începe o afacere tot de el va fi legat.

— Deci, în loc să vorbești cu mine despre asta, despre noi, preferi să îți îngropi capul în nisip și să ne comportăm ca și cum toate astea – noi – nu s-ar fi întâmplat niciodată?

— Să-mi îngrop capul în nisip? Cred că acțiunile mele sunt perfect justificabile, având în vedere că intențiile tale – *planurile tale* – sunt de la sine înțelese.

Simt cum armura mi se pune la locul ei. Strat după strat. Protejându-mă tocmai când mă tem că nimic nu mă va putea apăra de răul care va veni.

— Cum naiba planurile mele sunt de la sine înțelese? mă întrebă.

— Este doar o aventură care se va termina peste câteva săptămâni. Apoi, ispășită pedeapsa, te vei putea întoarce la tine acasă.

Clipesc ca să-mi alung lacrimile pe care mi le provoacă aceste cuvinte.

— Parcă astea au fost cuvintele tale, nu?

— Asher. Nu. Nu înțelegi.

Îmi pune mâna pe un genunchi și strânge. Încerc să nu tresar la atingerea lui, pentru că totul în mine îmi spune să fug, chiar acum. Să mă retrag cât pot, dar nici măcar eu nu sunt atât de puternică. Râde, nevenindu-i să creadă, dar eu simt că râde de mine și nu-mi place deloc.

— Deci? Nu sunt vorbele tale?

Ba bine că nu.

— Nu. Sunt ale mele. Doar că... — își trece o mână prin păr — frații mei tot insistau să afle care-i treaba cu noi doi. Nu voiau s-o lase baltă. Cel mai simplu mod să scap de ei a fost să spun ce-am spus. Să bagatelizez, ca să-i fac să înceteze...

Îmi caută privirea.

— De ce nu mi-ai zis nimic? De ce nu m-ai întrebat, pe față?

— Să te întreb? De ce? Nu am vrut să par o idioată în clipa când vei observa cât de mult m-au rănit vorbele tale, pentru că eu credeam că noi doi însemnăm mai mult de atât. După ce s-a întâmplat când eram mici... cum crezi că mai puteam dori să mă expun, să fiu iar sfâșiată în două?

Oftează, iar eu încerc să-i ignor privirea plină de compasiune. Care-mi spune că înțelege.

— Și, așa, ai început să te închizi în tine... ca să-ți fie mai ușor să te îndepărtezi.

— Între noi n-o să meargă niciodată, dau glas temerii care nu-mi iese din minte de câteva zile.

— De ce nu? De ce nu putem face în așa fel încât să funcționeze?

— Întreabă pe oricine. E evident că tu ești cel mai important dintre noi. Ca să funcționeze, ar trebui să fiu eu cea care își lasă în urmă viața și pleacă.

— Și de ce ar fi asta un lucru rău? Trăiești într-un oraș care nu te tratează cu respectul pe care îl meriți. Care îți pune trecutul mamei tale în cărcă. Ziua de astăzi, la Primărie, a fost doar un alt exemplu.

— Dar nu este decizia ta, îi strig, ridicându-mă în picioare.

Pentru că simt nevoia să mă mișc, să gândesc și să mă cert.

— Iar faptul că presupui asta fără măcar să mă întreb ar trebui să fie suficient ca să pricepi de ce ești. Tu ești pe primul loc. Munca ta este pe primul loc... și, sincer, eu merit mai mult decât să fiu pusă pe locul al doilea.

— Nu te-aș pune niciodată pe al doilea loc.

Râd, dar nu e râsul meu.

— Nu? Și cu planul tău pentru zece ani cum rămâne, hm? Cel de la care nu te abați niciodată, cu punctele de reper și parametrii stabiliți. Din nefericire pentru mine, o relație cu mine — *să mă iubești pe mine* — nu se pune, pentru că nu se întâmplă la momentul programat.

— Nu spune asta, Ash. Planul..., clatină frustrat din cap. Este doar atât, un *plan*. Nu este bătut în cuie. Mai mult, tu m-ai făcut să-mi dau seama că viața... nu poate fi planificată. La naiba, ambele dați când ai intrat

În viața mea s-a întâmplat din senin. Complet neașteptat... și eu... Băga-mi-aș. N-o spun cum trebuie.

Tonul lui e plin de regrete. Dar și de speranță. Și de teamă.

— Tot ce trebuie să știi este că *vreau asta, te vreau pe tine.*

— Dar în condițiile tale, șoptesc.

— Nu pot să-mi fac bagajul și să dispar din viața mea, Asher.

Mă urmărește în timp ce mă plimb de colo, colo.

— Înțeleg. Știu cum este, pentru că *eu mi-am părăsit viața, visul*, pentru a mă întoarce și a avea grijă de familia mea. Bunica mea e aici, Ledger. La fel și Ferma de lavandă. Este moștenirea familiei *mele*, așa cum S.I.N. este moștenirea *ta*. Nu pot să o las în urmă, așa cum nu ți-aș cere niciodată să o părăsești pe a ta. Acesta este modul în care îmi las amprenta. Pentru mine. Ești bogat și respectat în afaceri și, fără îndoială, crezi că ești mai important decât mine, pentru că, practic, ești stăpânul lumii, dar...

— Asta nu e adevărat...

— Dar așa arată pentru mine. Ceea ce nu pricepi este că, pentru prima dată după nici eu nu știu cât timp, mă simt importantă. Simt că mi se deschid nenumărate oportunități și...

Îmi ridic capul spre cer și închid ochii. Prea mult. Este prea mult — emoții, teamă, speranță. Mă aștept ca totul să se prăbușească. Și dacă nu acum, *atunci când?*

— Am nevoie de timp, Ledger. Atâta tot. Să mă gândesc. Să...

— Asta ar trebui să fie cea mai ușoară decizie din viața ta, Ash. Să *mă alegi pe mine* ar trebui să fie cel mai ușor lucru din lume.

Vocă i se frânge și simt că mor.

— Dar nu ar trebui să renunț la viața mea doar pentru a te avea pe tine.

Își lasă capul în jos și oftează.

— Deci, gata? Pur și simplu? Nu ai de gând să încerci? Nu lupți pentru noi?

— Nu am spus asta.

Începe să mă sugrume panica.

— Nu era nevoie.

— Ledger. Nu știu ce să fac. Nu știu ce să... Nu știu ce să simt.

De ce toate lucrurile pe care mi le doresc par mereu atât de departe? Acceptare, o carieră a mea, visurile mele pentru Ferma de lavandă. *Ledger*.

Singurul lucru pe care am reușit să îl prind și să îl păstrez este conștiința de sine. Cine sunt. Și mi-a luat timp să fac asta, să trec peste durerea provocată de moartea lui Pop și să regăsesc acea femeie. Refuz să renunț la ea doar pentru a-l păstra pe el.

Clipesc să-mi înghit lacrimile și mă forțez să-l privesc în ochi. Abia atunci vorbește.

— Poate că trebuie să ne luăm ceva timp de gândire. O săptămână. Nu știu. Poate că avem nevoie de timp, tu să-ți limpezești gândurile și eu să... Nu știu.

Pierd bătălia, iar lacrimile îmi alunecă printre gene și apoi pe obraji. Dau din cap, chiar dacă încă nu sunt sigură că este ceea ce îmi doresc cu adevărat.

— Poate.

Vine câțiva pași mai aproape.

— Ți-am spus odată că o singură fată mi-a frânt inima până acum. Tu ai fost, Asher. Și jur pe Dumnezeu, cred că o să mi-o frângi din nou.

Îmi cuprinde fața în mâini și îmi depune pe buze cea mai tandră dintre sărutări.

— Te iubesc, Asher Wells. Cred că te-am iubit întotdeauna.

Cuvintele ar trebui să-mi umple inima, în schimb, mi-o mai frâng nițel. Pentru că nu sunt sigură dacă iubirea este de ajuns pentru a învinge obstacolele cu care ne confruntăm.

Și, fără să mai scoată un cuvânt sau să mă privească în ochi, Ledger Sharpe pleacă din luminiș și, mă tem eu, din viața mea.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI NOUĂ

Ledger

— Ai reușit, Ledge. Complexul se poate deschide oficial luna viitoare, spune Callahan. Nu știu cum l-ai convins pe ticălosul ăla de Grossman, dar ai reușit.

— Felicitări, omule, spune Ford. Vezi? Ai fost omul potrivit la locul potrivit, până la urmă.

— Totuși, dacă vii acasă încălțat cu cizme de cowboy sau blugi Wranglers, pregătește-te, pentru că o să fac mișto de tine pe veci.

Râsul lui Callahan răsună prin difuzor.

— Eu? În cizme de cowboy?

Pufnesc, apoi oftez. Ar trebui să mă facă fericit să aud vocea fraților mei, nu să mi se pună un nod în gât. Îmi dreg glasul încercând să scap de ei, dar nu reușesc.

— De ce ești încă pe-acolo? Nu era planul tău să te duci, să rezolvi și să pleci naibii cât mai repede cu putință? întreabă Ford. Am rămas surprinși amândoi că nu ai zburat direct acasă ca să ne dai personal vestea cea bună.

— Nu. Mai am de rezolvat niște mărunțișuri.

Văd chipul lui Asher cu ochii minții și simt o împunsătură dureroasă în piept.

— Doar câteva chestii.

— Este un alt mod de a spune că urmează o ultimă trântă în patul lui Asher, spune Callahan.

— Amuzant, bombăn eu, dar mă afectează mai mult decât vor ști ei vreodată. Trebuie să mă întâlnesc cu Hillary pentru ceva.

— Cum să nu, râde Ford.

— Am spus că trebuie să închid, zic.

— Mamă! Calmează-te, băiete, spune Callahan. Sigur e totul în regulă, Ledge?

— Sunt bine. Al naibii de perfect.

Și închei convorbirea înainte ca ei să poată adăuga un alt cuvânt.

Mă las pe spate în scaunul de la birou, închid ochii și expir încet.

A fugit.

Nu asta mă macină? M-am oferit să ne acordăm ceva timp, când nu am nicio nevoie de așa ceva. Dar i l-am oferit pentru că arăta ca un iepure speriat... iar ea a fugit.

Și știu asta doar pentru că am trecut astăzi pe la Ferma de lavandă să văd dacă putem să stăm de vorbă. Să văd dacă pot repara orice o fi de reparat.

Asher nu are nevoie de cineva care s-o repare, Ledge.

Revád în minte scena de mai devreme.

Ecolul de gol din casă când am bătut la ușă.

Fiorul de panică atunci când nu s-a deschis. Când n-a răspuns nimeni.

— Nu e acasă, îl aud pe George în spatele meu, făcându-mă să tresar.

— Unde este?

— A plecat. Și-a făcut bagajul, m-a rugat să am grijă de casă și a plecat.

— A spus pentru cât timp?

— Nu.

— A mai zis ceva?

— Doar că, dacă acest loc va fi vreodată funcțional — arată spre zona hambarului —, atunci i-ar plăcea să o angajeze pe soția mea pentru a o ajuta să organizeze evenimente.

Probabil îi arunc o privire ciudată, pentru că el continuă, fără să-l invit s-o facă.

— Îi este teamă că-și va pierde slujba din cauza noului complex.

— Din cauza noului complex? *De ce?*

Ridică din umeri măsurându-mă din priviri, nesigur ce să creadă despre mine.

— Este o afacere mare. Se presupune că turiștii vor fugi de la hotelul ei ca să vină la voi.

— În perioada de vârf a lunilor turistice, ambele hoteluri vor avea o mulțime de clienți.

Clatină din cap, nu tocmai convins.

— Lunile din afara sezonului sunt cele care îi lasă pe oameni fără locuri de muncă.

Sunt obișnuit să mă confrunt cu oamenii, cu repercusiunile deciziilor pe care le iau. Dar de data asta nu am chef și nici nu am vreo soluție rapidă la îndemână.

— Să vedem ce se întâmplă. Asher are numărul meu de telefon, dacă este nevoie.

— Este generos din partea dumneavoastră, dar nu ne așteptăm la pomeni și ajutoare.

Ochii noștri se întâlnesc; într-ai lui, mândria se războiește cu îngrijorarea.

— Am înțeles. Oferta rămâne valabilă.

— Notat.

Mă uit înapoi spre casă și spre leagănul de pe verandă, care pare atât de gol fără ea ghemuită pe el.

— Știu că ai ajutat-o pe Asher cu schimbările de aici. Arată nemaipomenit.

— Așa este.

Nu vrea să mă ajute deloc, nu-i așa?

— Cred că a luat o decizie de afaceri foarte inteligentă. Va aduce un flux suplimentar de venit. Va da o nouă viață acestui loc, va deveni vizibil chiar și pentru oamenii care nu l-ar fi observat înainte.

— De ce stați pe veranda ei, vorbind despre afacerile ei cu mine..., *domnule?*

Clar, nu vrea să mă ajute.

Îmi dreg glasul și dau cărțile pe față.

— De ce a plecat, George? *De ce a fugit?* De ce nu a rămas să lupte pentru acest loc?

Pentru mine?

— Cine a zis că nu se luptă?

— A plecat, nu? întreb.

— Fata asta a luptat toată viața ei. Disprețul și prejudecățile cu care s-a confruntat în acest oraș ar fi fost suficiente să-i doboare pe cei mai mulți. *Dar nu pe ea.*

— Știu, dar...

— Nu, nu știți. Cu tot respectul, nu știți nimic despre cum a fost pentru Asher an după an. Și, da, a muncit neobosit pentru a nu trăi în umbra rușinii și a abandonului mamei sale.

Privește spre câmpurile unde lavanda se unduiește ca un val.

— Ea construiește ceva aici. Cu tăria de caracter, tenacitatea și curajul care o caracterizează. L-ar face mândru pe Pop? Pe toți dracii, da. Dar o va face și pe ea mândră de ea însăși pentru prima dată după multă vreme..., iar atunci când ceva la care speri nu se întâmplă, uneori ai nevoie de timp pentru a accepta lovitura. Să găsești un mod de a trăi fără ce doreai.

— Cu alte cuvinte, ce vrei să spui? Că se va întoarce?

Sunt mai mult decât disperat după un răspuns — așa că îmi ia o secundă să pricep ce-mi zice. Nu se teme să piardă doar visul pe care l-a creat aici..., ci și *pe mine*.

lisuse Hristoase!

Nu se poate gândi la un mod *de a trăi fără mine*.

La naiba, Asher. Sunt aici. Aștept. Întoarce-te.

— Bineînțeles că se va întoarce.

Pufnește disprețuitor la mine.

— Asher Wells nu este o lașă. Dacă mă întrebați pe mine, caută o altă modalitate de a face totul posibil. Își ia timp să accepte realitatea și să meargă mai departe.

Să accepte realitatea și să meargă mai departe. Eu, oare, am făcut-o? Am trecut peste ceea ce a făcut tata?

Multă vreme după ce George mi-a explicat ce și cum și a plecat acasă, eu încă stau în leagănul de pe verandă, ascultându-l cum scârțâie. Încerc să găsesc un răspuns la întrebare.

Tatăl meu a inventat o minciună care m-a afectat în mai multe moduri, în ultimii cincisprezece ani. Teamă de a-l dezamăgi. Teamă de a nu mă ridica la înălțimea potențialului pe care mi l-a oferit „salvându-mă” în acea noapte cu minciuna lui. Am marcat gol după gol ca să-l fac fericit. Să-l fac să fie mândru de mine. Să mă ridic

la standardele lui Maxton Sharpe... și pentru ce? Să-mi amân fericirea în speranța de a obține aprobarea lui? Să o pierd (aproape) pentru a doua oară pe femeia pe care o iubesc?

Tata nu mai e, Ledger. Nu crezi că a venit vremea să renunți la obiectivele lui și să creezi altele, care să te facă fericit pe tine? Nu crezi că a venit timpul să nu mai trăiești în și sub umbra lui?

„Bunica mea e aici, Ledger. La fel și Ferma de lavandă. Este moștenirea familiei mele așa cum S.I.N. este a ta. Nu pot să o las în urmă, așa cum nu ți-aș cere niciodată să o părăsești pe a ta. Acesta este modul în care imi las amprenta. Pentru mine. Ești bogat și respectat în afaceri și, fără îndoială, crezi că ești mai important decât mine, pentru că, practic, ești stăpânul lumii...”

Cum am putut să-i cer să renunțe la visurile ei? Cum să facem ca iubirea aceasta să funcționeze și să ne putem trăi fiecare propriile visuri, dar și altele noi, pe care să le creăm împreună?

Băga-mi-aș.

Băga-mi-aș!

Ea nu crede că se poate. Că sunt capabil de asta.

I-am spus că o iubesc.

Și a plecat, oricum.

CAPITOLUL CINCIZECI

Asher

— A trecut mai bine de o săptămână. Ai dus „condusul pentru limpezirea minții și arta de a nu vorbi cu nimeni” la un nou nivel, nu-i așa? întreabă Nita.

Zâmbesc și mă afund din nou în scaunul de pe balconul camerei de hotel. Parcul Național Glacier se vede în depărtare și priveliștea mă hipnotizează. Și, pe bune, chiar am stat cu ochii pe ea *foarte mult* în ultima săptămână.

— Știi cum sunt, o tachinez.

— Ce se întâmplă cu tine? Te-a rănit, nu-i așa? Trebuie să mă duc să-i dau o mamă de bătaie?

— Nu. Nu e el.

— Atunci ce e?

— E vorba despre mine.

— Scumpo, trebuie să-mi zici mai mult de-atât.

— E greu de explicat. El este tot ce mi-am dorit vreodată, Nita. Este bun, iubitor și grijuliu. Dar poate că a fost prea multă vreme o născocire a imaginației mele — *cum ar fi fost dacă* —, iar acum, când a devenit o realitate, m-a dat peste cap.

— Știi că te iubesc, da?

— Da.

— Deci, când îți spun că ești nebună de legat și că trebuie să îl iei pe tipul ăsta, vei continua să mă iubești, da?

Râd și apoi tac.

— Asher?

— O să te iubesc. Promit.

— Hm. Deci conduci ca să-ți limpezești mintea. Ai găsit vreun răspuns?

— Nu. Da. Câteva.

— OK, e un început și ăsta.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI UNU

Ledger

Mă joc cu colțurile hârtiei. Logoul Fermei de lavandă este inscripționat în partea de sus a hârtiei de culoarea lavandei, dar nu pot să nu mă uit la biletul scurt, scris în grabă de mâna lui Asher, și la cealaltă bucată de hârtie, din cealaltă mână.

Ledger,

Ai spus gata cu înșelăciunile. Gata cu minciunile prin omisiune. Alăturat, este ce am găsit în timp ce făceam ordine printre lucrurile lui Pop. Nu ți-am spus inițial pentru că nu am vrut să te rănesc și mai mult, ce a fost făcut, e bun făcut..., dar meriți să știi. Îmi pare rău.

Asher

Las hârtia și mă uit la cec. La caligrafia inconfundabilă a tatălui meu. La încercarea lui de a-l cumpăra pe bunicul ei ca s-o țină pe Asher departe de mine.

Să fii lipsit de scrupule în afaceri e una.

Dar este de neiertat să fii așa când este vorba de propriii copii.

Chiar știind de-acum că și-a cerut scuze pentru asta, pentru ceea ce a făcut, nu-mi potolește cu nimic durerea pe care mi-o provoacă cecul acesta.

Idolul meu.

Persoana care nu vreau să devin.

Nu știu sigur de cât timp mă uit la cec, dar în momentul când îmi sună telefonul și îl aud pe Ford la celălalt capăt al firului, totul – plecarea lui Asher, comportamentul tatălui meu, greșelile care nu pot fi îndreptate niciodată – mă apasă mai greu ca niciodată.

Îmi vine să nu-i răspund. Dar o fac.

— Hei.

— Ce s-a întâmplat?

Trei cuvinte sunt tot ce trebuie să spună Ford ca să mă facă să închid ochii și să trag aer adânc în piept.

— Nimic. De ce?

Mint.

— Prostii. E aici și Callahan.

— Hei, spune Callahan. Ceva e în neregulă. Simțim asta amândoi.

Afurisita de legătură dintre tripleți.

— Ce ne ascunzi, Ledge?

Mă uit fix la cec punându-mă la îndoială pe mine, dar și decizia de a nu le zice despre tata. Despre înșelăciunea lui. Despre minciunile lui.

Și chiar și acum, prefer așa. Ne vindecăm și noi, în sfârșit. Ieșim din întunericul căruia i-am căzut pradă toți trei când el a murit. Nu mă pot hotărî nici acum să distrug felul în care ei îl văd.

Dacă m-a învățat ceva tata, un lucru pe care voi alege să îl respect în continuare este acela de a purta o povară pentru binele celorlalți.

Sper doar ca Asher să mă lase să fac același lucru pentru ea.

Asher.

Doamne, mi-e al naibii de dor de ea.

– Ledge? întreabă Callahan.

– A plecat.

Barajul tăcerii se rupe și mă simt teribil de bine să spun cuiva.

– A plecat, iar eu nu știu ce dracului să fac.

– Și nu e un lucru bun? întreabă Ford. Fiind vorba despre o aventură și tot restul?

Își bate joc de mine.

– Nu ne-ai păcălit nici măcar o secundă când ai spus că voi doi aveți doar o aventură, spune Callahan. Te-ai uitat la ea cu ochi de cățeluș toată seara. Nu ți-ai desprins ochii de la ea nici ca să te uiți în decolteul lui Cindy Dempsey – și, crede-mă, era atât de vizibil, încât nici Sutton nu-și putea muta ochii de-acolo.

Zâmbesc. Și mă simt al naibii de bine pentru prima dată săptămâna asta. Poate că eu și Callahan am avut divergențele noastre în trecut și este ciudat pentru noi să schimbăm rolurile pentru o clipă. Să fie el cel care încearcă să aibă grijă de mine.

– Rahat. Ți-ai luat-o rău, nu-i așa? întreabă Ford.

– I-am spus că o iubesc... și tot a plecat, murmur.

– Și-atunci ce dracului cauți tot acolo, în biroul tău? strigă Callahan. Găsește-o. Luptă pentru ea. Fă-i o ofertă de nerefuzat.

Strâmb din nas la ideea de a... dar, de fapt, nu asta îmi doresc? Pe ea? Pentru totdeauna? A mea?

– Băga-mi-aș! oftez, făcându-i pe frații mei să râdă.

– Tic. Tac. Tic. Tac, face Ford. Cred că i s-a aprins, în sfârșit, becul. Îmi datorezi o sută, Cal.

– Despre ce naiba vorbești? întreb.

— Am pus pariu pe cât timp va trece până o ceri în căsătorie. El a zis trei luni. Eu am zis una.

— Iisuse, murmur, dar zâmbetul mi se lărgeste pe chip.

Speranța începe să-mi umfle pieptul. O idee începe să prindă, încet, contur.

— Voi doi...

— Te informez că mă abțin din toate puterile și-mi mușc limba în clipa asta ca să nu fac mișto de tine, spune Callahan, făcându-mă să râd. Ți arăt milă, frate, dar va veni momentul. Nu se poate ca domnul Eu-N-o-Să-Mă-Îndrăgostesc-Niciodată să se îndrăgostească și să scape basma curată în fața noastră.

— Mersi de avertisment.

— Hei, Ledge?

— Da?

— Du-te și ia-ți iubita din lavandă. Ai așteptat cincisprezece ani. Nu cred că ar trebui să mai pierzi nici măcar un minut, spune Ford.

Sau Callahan. Nu sunt sigur care dintre ei, dar nu contează.

Am deja lucruri mai importante în minte.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI DOI

Asher

— Asher?

— Da. Bună, spun, și am văzut deja pe ecranul telefonului că este Hillary.

— Sunt Hillary.

Mi se strânge stomacul de groază. A aflat că nu am obținut încă împrumutul? Că nu-mi pot îndeplini promisiunile? Cu siguranță, gurile rele din oraș au pus-o deja la curent.

— Bună. Ce mai faci?

— Bine. Minunat. Uite, am un potențial client care vine în oraș peste o oră. Un client important pentru compania S.I.N. Este extrem de interesat să vadă Ferma de lavandă, caută un loc unde să organizeze întâlniri trimestriale și altele asemenea. Este posibil să-i arătați împrejurimile?

— Aăă... Da. Dar nu sunt în oraș.

— Când te poți întoarce? La ce oră? Îl am aici doar pentru o zi și vrea neapărat să se întâlnească cu tine și să vadă dacă locul se potrivește.

— Dar nu este gata totul, spun, uitându-mă la ceas cu gândurile împrăstiate.

Este ora patru după-amiaza. În seara asta? Ce naiba?

K. BROMBERG

— Este în regulă. I-am explicat deja și nu are nicio problemă. Unde ești? La ce oră poți ajunge aici? La șapte seara? Opt seara? Opt ar fi cel mai bine, să poți aprinde luminile ca să se creeze atmosferă.

— Opt, iau decizia într-o fracțiune de secundă. Opt este în regulă. Îl sun pe George și îl rog să pregătească tot ce avem, astfel încât să arate perfect când va ajunge acolo.

— Bine. Mulțumesc că ai acceptat. Știu că e pe grabă.

— Nu, eu îți mulțumesc.

Deja sunt drogată de adrenalină în clipa când închid. Ciudat cum îmi făcusem deja bagajele, având în vedere decizia pe care o luasem mai devreme.

A venit clipa.

A sosit clipa să mă duc acasă.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI TREI

Asher

Trafic.

Cine ar fi zis că voi da de trafic în drum spre casă? Dar s-a întâmplat. Merg cu viteză dublă față de cea limită, pe drumul care duce către casă. Din fericire, nu e niciun polițist, mai ales că mai sunt doar zece minute până la opt și ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să o dau în bară și să întârzi.

Când iau curba și începe să se vadă Ferma de lavandă, parcă nu-mi vine să cred că este a mea. Luminele răspândite prin copaci. Spoturile de pe hambar. Silueta întunecată a dealului din spatele acestuia.

A mea.

Mă cuprinde o mândrie cum nu am mai simțit vreodată.

O să găsesc o cale să pun totul pe roate. N-are cum să fie altfel.

Dar atunci când ajung pe alee să întorc, văd că e asfaltată. Și nu doar un petic de pe drumul cu pietriș, ci toată aleea este asfaltată.

Cum a reușit George s-o facă?

Știu că am vorbit despre asta, dar atunci credeam că voi obține împrumutul.

Rahat. Nu mi-o pot permite. Nici aleea de acces, nici toată secțiunea din stânga, care este o mini-parcare unde se află o singură mașină. Dumnezeuule.

Oh.

Doamne.

Dumnezeule.

Cum o să plătesc pentru asta?

Mă apropii de casă și mă opresc. Trebuie să-l găsesc pe George. Trebuie să-l întreb de ce a făcut asta, trebuie să... *oare pot dez-asfalta, să-și ia totul înapoi?*

Mă grăbesc pe cărare spre hambar și pășune. Și aici sunt pavele. Lespezi din ciment pe potecă.

Este exact așa cum voiam, ca în ofertele de preț pe care i le-am arătat lui George, dar nu i-am spus niciodată să-i dea drumul. Niciodată.

Lacrimi de panică pură îmi înțepă ochii în timp ce mă deplasez prin noaptea care se lasă peste fermă. Nu trebuie să mă mai gândesc la asta. Trebuie să mă calmez. Nu pot să par o nebună la întâlnirea cu acest posibil viitor client fidel.

Dar cum ajung în lumină, încep să aud muzică. Și nu doar muzică, ci, mai degrabă, ceva ce sună a instrumente cu coarde. Este liniștitoare, știu melodia, dar nu și numele.

Abia când cotesc în spatele hambarului și mă trezesc față în față cu Ledger, mă izbește realitatea.

Stă în picioare sub stejarul mare, cu un zâmbet tandru pe buze, iar luminile de deasupra capului îi evidențiază părul.

— Ledger?

Mă uit în jur după Hillary, dar sar în sus când văd hambarul complet mobilat, cu mese și scaune și...

— Unde e Hillary?

— Nu e nicio Hillary, îmi spune îndreptându-se spre mine.

— Dar trebuia să...

— Trebuia să te întâlnești cu mine. Aici. În scenariul pe care tu l-ai creat. Unde ne-am îndrăgostit prima dată, atunci și acum.

— Ce-ai făcut, Ledger? mă dau înapoi, clătinând din cap. Nu pot accepta toate acestea.

— Ba da, poți.

Se întinde și îmi ia mâinile într-ale lui.

— Mi-ai spus că ai vrut acest loc pentru că este singurul care nu te lega de mine. Singurul loc unde puteai să mă uiți. Dar eu nu vreau să mă uiți. Nu vreau să mai trăiești nici măcar o zi fără mine. Așa că acum te leagă de mine, Asher. Am făcut-o ca să fim parteneri în această afacere... și în viață, sper. Am făcut-o pentru că nu vreau să mai petrecem nici măcar o zi în care să nu simțim prezența celuilalt.

— Ledger, șoptesc, nevenindu-mi să cred.

— Și m-am gândit că, dacă tot aveam de gând să încasez cecul tatălui meu, la fel de bine putea să fie folosit pentru ceva ce am creat împreună. Pentru un nou început pentru noi.

Vreau să mă uit în jur, dar nu văd nimic în afară de el.

— Timpul nu a schimbat asta.

— Nu mai am cuvinte.

— O să găsim un mod. Vii tu cu mine la New York o parte din an, în timp ce George și Angel se ocupă de Fermă. Apoi venim și ne petrecem verile aici, cum făceam înainte. Mereu ai spus că George era pentru bunicii tăi ca un membru al familiei, așa că ferma rămâne în familie. Dacă nu, îți împărțim timpul altfel.

Poți să mergi la facultate la New York, dacă vrei. Să-ți implinești visul. Să-ți lași amprenta. Să fii cine vrei tu să fii... atâta vreme cât rămâi cu mine.

Mă uit în jurul meu uluită.

Niciodată nu m-am simțit mai iubită ca în acest moment. Mai iubită decât mă iubește el.

— Nici nu știu ce să spun.

— Spune *da*, Asher. Spune-mi că vei face asta cu mine. Că o să fi cu mine. Că o să te bazezi pe mine.

Îngenunchează și, când mă uit în jos, tot ce reușesc să văd este dragostea care-i umple ochii. Și-atunci deschide o cutie cu un inel în ea. Este superb și sclipește. Nici măcar nu mă uit suficient cât să văd cum este, pentru că tot ce vreau să văd este *el*.

El este tot ce-mi doresc.

Ledger. Iubitul meu luminat de lună.

Îl iubesc. Cred că l-am iubit întotdeauna li sărut buzele.

— Cu o singură condiție, murmur eu.

Se lasă pe spate, privindu-mă amuzat.

— Care anume?

— Să mă iubești pentru totdeauna.

EPILOG

Ledger

Un an mai târziu

Asta e ce și-a dorit.

I-am oferit o excursie oriunde în lume. Avionul privat. Aventură. Relaxare. Orice își dorește, orice îi trece prin minte ca să-și sărbătorească ziua de naștere, iar ea a ales asta.

Nu că m-aș fi așteptat la altceva.

Doar e Asher, nu? Și este unul dintre motivele pentru care mă îndrăgostesc mai mult de ea, pe zi ce trece. Numărul de zerouri din contul nostru în bancă nu contează.

Dar asta, da.

Familia ei.

Povestea ei.

Legătura ei cu acest loc, pe care timpul nu o va rupe niciodată. Și iat-o acolo, stând sub șirurile de lumini, cu lavanda în spate și cu prietenii în jurul ei.

Hristoase. Este superbă. Maleabilă, dar și complicată. Și este numai a mea. Cum naiba s-a întâmplat asta? Cum de-am fost atât de norocos?

— Tu ești singura dorință de ziua ei. Tot ce și-a dorit a fost ca tu să fii aici, murmur la urechea lui Buni.

Abia dacă răspunde – o clipire a degetelor, un colț al gurii ridicat imperceptibil –, dar, ținând cont de declinul ei rapid, este mai mult decât am putea spera.

– Și îți mulțumesc pentru asta.

O strâng ușor de umăr, privind către cei doi asistenți pe care i-am angajat să o aducă pe Buni aici, și dau din cap în semn de mulțumire.

Muzica din difuzoare se schimbă, însoțită de urale de aprobare din partea tuturor celor prezenți pe ringul de dans. Se aranjează în rânduri și încep să se miște, toți în același ritm.

Nita nu se poate opri din zâmbit în timp ce încearcă să-l învețe mișcările pe fiul ei, care sigur moare de rușine. Hank se strecoară printre rândurile în mișcare, livrând băuturi, în ciuda insistențelor mele că nu trebuie să lucreze sau să se ocupe de bar în seara asta. Carson Allen se împiedică în propriile picioare, dar nu-i pasă, pentru că este prea ocupat să flirteze cu partenera pe care a adus-o. Și apoi mai este Tootie, în rochia ei roz neon, cu codițele strâmbe, care, fără nicio jenă, devorează toate dulciurile de pe masa cu deserturi.

Râsul lui Asher răsună, atrăgându-mi din nou atenția asupra ei. Mă mut spre marginea hambarului ca să o pot vedea mai bine în timp ce dansează cu prietenii noștri.

Fericirea nu-i stă nimănui așa de bine cum îi stă ei. Îmi place să cred că am ajutat-o să ajungă în acest punct, dar, din nou, femeia aceasta este o forță de neignorat. Fericirea ei este doar a ei.

Își ridică privirea cercetând micul grup de oameni. Se oprește în mijlocul mișcării de dans când mă vede. Privirile ni se întâlnesc. În ochii ei dansează focul acela pe care mi-l rezervă doar mie. Și când zâmbeste, știu că cea mai bună decizie din viața mea a fost să lupt pentru ea.

Observ momentul când cei doi frați ai mei mă flanchează. Callahan fluieră.

— Să ne ocupăm noi de invitați pentru voi?

— La ce te referi?

Iau o gură de bere.

— Privirea aia nu poate însemna decât un singur lucru, când o femeie se uită așa la tine, râde Ford pe-nfundate. Te vrea. Acum. Poate chiar în podul hambaru-lui pentru una mică, în timp ce noi suntem ocupați aici, cu ale noastre, fără să băgăm nimic de seamă.

— Prostii.

Tachinarea nu a încetat niciodată.

— Prostii? pufnește Callahan, și arată spre locul unde Sutton o leagănă pe adorabila mea nepoțică, îmbrăcată într-un cocoloș galben aprins. Așa s-a uitat și Sutton la mine și apoi a venit ea.

— Iar ție ți-a părut foarte rău, spun, privindu-l pe Callahan.

Se uită în continuare la Sutton și la fiica lui cu o expresie pe care nu credeam că o s-o văd vreodată pe chipul lui — dragoste și adorație absolută.

— Ai dreptate. *Foarte rău*, murmură el.

— Dar tu? Când aveți de gând să faceți copii..., sau nu face parte din planul pentru zece ani al lui Ledger? întreabă Ford.

Îl cuprind cu brațul după gât și-l înghiontesc.

— Încă mai ai planul pentru zece ani ai, nu? întreabă Callahan, în timp ce eu stau acolo, în tăcere, și mă holbez la Asher.

— Pentru unele lucruri, da, murmur, hipnotizat de soția mea. Pentru altele, nu prea.

— Fir-ar! se clatină Ford în glumă. Am auzit bine?

Dau din cap și zâmbesc.

Sigur că da.

Haosul a pus stăpânire pe viața mea – iar eu l-am primit cu brațele deschise. Decizii pe ultima sută de metri să luăm avionul înapoi la Cedar Falls să ne relaxăm. Fugă în miez de noapte pentru o înghețată și o plimbare în The Battery. Asher întâmpinându-mă la ușă după o zi lungă de muncă, pentru mine, și de studiu, pentru ea, doar pe tocuri și în chiloți de dantelă, urmată de sex pe terasa exterioară a apartamentului nostru.

Spontaneitatea este ceva ce nu am experimentat înainte de Asher. Ceva ce nu am apreciat niciodată. O nuntă intimă pe care a planificat-o în câteva săptămâni. Grupuri de studiu în sufrageria noastră. Chiulitul de la serviciu să mai fur câteva ore cu ea. Stâlpii de la poartă uitați în același loc, pentru că sunt perfect în regulă acolo unde sunt.

Toate planurile, aruncate pe fereastră.

Asher m-a învățat asta.

Încă mă învață asta și, sincer, nu aș putea fi mai fericit de atât. Ea m-a ajutat să găsesc bucuria – o bucurie autentică – pentru prima oară în viața mea de adult. O bucurie care nu izvorăște din încheierea unei înțelegeri de mai multe milioane de dolari sau de apariția articolului în Forbes de acum câteva luni – ci din ea.

Pe scurt... *ea este*.

– Oh, murmură Ford, smulgându-mă din gânduri și readucându-mă înapoi la petrecere.

– Ce?

Ridic privirea și o văd pe Asher venind spre mine.

– E timpul să mergem să ținem mulțimea ocupată. Ledge are treabă în pod, spune Callahan.

– Cum vrei tu.

Dar nu apuc să mă uit bine la ei, că deja s-au pus în mișcare, răsând zgomotos.

Și apoi ea stă în fața mea, cu zâmbetul ei dezarmant pe care mi-l lipește pe buze.

— Te distrezi? mă întreabă.

— Mă distrez. Tu?

— Sunt bine. Este perfect așa.

Mă mai sărută o dată.

— Mulțumesc că mi-ai organizat petrecerea de ziua mea. Că ai adus-o aici pe Buni. Că... ești tu.

Este posibil să te îndrăgostești, cu fiecare zi care trece, din ce în ce mai mult de cineva?

— Mă bucur. Nu e chiar leneveală pe plaja din Seychelles, dar..., o tachinez.

— Dar este exact ceea ce aveam nevoie să-mi refac energia după examene și după un sezon plin aici, la Fermă.

— Și după atâta sex incredibil de care ai avut parte.

— Da, râde. Și asta.

Chicotesc.

— Cred că ăsta este momentul în care îți spun că frații mei tocmai au fugit pentru că sunt convinși că ai venit la mine ca să facem o partidă rapidă în pod.

Își arcuiește o sprânceană, în timp ce un zâmbet poznaș răsare pe buzele ei.

— A, da?

— Da.

Mă provoacă din ochi, dându-mi speranțe.

— Hm.

Tuguie din buze și privește în jur.

— Gazdele mai pot dispărea din când în când, trebuie să verifice aprovizionarea și să se asigure că au tot ce trebuie pentru oaspeți. E ceva firesc.

— A, da?

Îmi las berea jos, bag mâinile în buzunare și fac câțiva pași spre ușa deschisă a hambarului.

— Cu siguranță.

Se apleacă spre mine.

— Trebuie neapărat să numărăm șervețele. Apoi îmi șoptește cu buzele lipite de ale mele: Ne vedem în pod. În cinci minute.

Când se îndepărtează de mine legănând frumos din șolduri, un singur gând îmi vine în minte.

Mă bucur că m-a ales pe mine.

Mă bucur al naibii de mult.

DESPRE AUTOARE

K. Bromberg, una dintre cele mai bine vândute autoare *New York Times*, scrie romane contemporane romantice, emoționante, extrem de senzuale și cu un strop de realitate. Îi place să creeze eroine puternice și eroi problematici, pe care am vrea să îi urâm, dar pe care nu ne putem abține să nu îi iubim.

Mamă a trei copii, își scrie romanele între orele de școală, antrenamente și provocările unui părinte de adolescenti (*aduceți-mi mai mult vin!*). De cele mai multe ori, face toate acestea cu laptopul în mână și visând cu ochii deschiși la eroul despre care scrie.

De când a publicat, dintr-un capriciu, prima carte, în 2013, Kristy a vândut peste două milioane de exemplare în douăzeci de țări diferite și a ajuns de peste treizeci de ori pe listele de bestseller din *New York Times*, *USA Today* și *Wall Street Journal*. Trilogia ei *Driven* (*Ispita*, *Pasiunea* și *Ciocnirea*) a fost adaptată pentru film și este disponibilă pe platforma de streaming *Passionflix*, precum și pe Amazon.

Puteți afla mai multe despre Kristy, despre cărțile ei sau doar să discutați cu ea pe oricare dintre conturile sale de pe rețelele sociale. Dacă doriți să fiți la curent cu ultimele lansări sau cu aparițiile în curs, vă puteți înscrie la newsletterul ei sau să o urmăriți pe Bookbub.